

BIGGLES HROB

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES

A HROB KRÁLE POUŠTĚ

T&M

PRAHA

1999

© W. E. Johns, 1965

Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian

© Petr Barč, 1999

© Zdeněk Burian – dědicové, 1999

Illustrations © Milan Fibiger, 1999

Translation © Pavel Kaas, 1999

ISBN 80 – 85773 – 98 – 8

KAPITOLA PRVNÍ

VELIKÉ MOŘE PÍSKU

Palmy opuštěné oázy El Arig, poslední výspy obyvatelného světa, stály nehybně v úporném žáru sálajícím z rozpálené oblohy, který doléhal neúprosně na vše živé.

Na okraji prolákliny, v níž se jako zázrak nebo fata morgána zjevila oáza, stál pilot policejní hlídky Ginger Hebblethwaite. Upřeně hleděl před sebe očima skrytýma za skly tmavých brýlí, které clonilo ještě zelené sluneční stínítko. Podle jeho názoru byla okolní poušť naprosto bez života. Připomínala nesmírné moře písku, zcela prázdné, pusté a bezútěšné. Viděl ji jako vyprahlou a sežehnutou kostru části naší planety, která odumřela v ohni nelítostných paprsků všudypřítomného slunce. Ginger nikde neviděl stín a jeho oči si neměly kde odpočinout od ostrého slunečního jasu. Nikde se také neozýval jediný zvuk a nehybným vzduchem se nenesl ani závan vůně nebo pachu. Život tu o sobě nedával vědět a Ginger měl pocit, že by nic ani nepřežilo v místech, kde nikdy neprší, kde neteče ani sebeslabší pramének vody.

Na zemi jsou pouště, kde se za celé věky vyvinuly určité formy života přizpůsobené věčnému horku a suchu. Zde se však zdálo, že této poušti se nedokáže přizpůsobit nic. Byly tu jen nekonečné dálavy od obzoru k obzoru, mezi nimiž se tetelil rozpálený vzduch nad výsměšně se šklebícími písečnými dunami, mezi nimiž vládlo mrtvé ticho. Naprosté ticho. Ticho, které připomínalo smrt a hrob, jednotvárná a skličující nicota. Tak to alespoň vypadalo.

Ginger však po svých předchozích zkušenostech věděl své. Věděl dobře, že ten nehybný oceán vysmívající se lidskému pojetí času, není tak úplně jednotvárný. Duny písku se vlnily jako rozbourané moře, které náhle zamrzlo. Duny se táhly jako nekonečné křivky když ne skutečně do nekonečna, tedy rozhodně na celé tisíce mil. Protože právě nyní slunce stálo v nadhlavníku, nevrhaly žádný stín a byly téměř neviditelné ze země a stejně tak ze vzduchu.

Byla to krajina, kterou dokonce i Tuaregové, obávaní saharští kočovníci, nazývali Zemí d'áblů. Pokud zde člověk zaslechl ozvěnu, bylo to prý volání d'ábla. Ginger věděl i to, že celá libyjská poušť není stejná, jako toto území. Věděl, že mimo jeho dohled v dálce za obzorem vyčnívá z písku velký skalní masív, čtyři sta mil bezútesných skalnatých hor a tichých strží. Hor ošlehaných pískem hnaným písečnými bouřemi do nestvůrných pahýlů, které tak připomínají vykotlané zuby.

Ginger také věděl, že v těchto končinách se nalézají rozsáhlé plochy rozpukané spálené hlíny ležící desítky yardů pod hladinou dnešních moří, které pravděpodobně představují dna dávných jezer či přímo vnitrozemských moří. Dosud zde nějaká jezera, převážně slaná, existovala. Některá z nich, pokud se kolem nich udrželo rostlinstvo, byla na zdejší poměry překvapivě půvabná. Možná tak ale působila pouze ve srovnání s okolní pustinou. Mezi velkými dunami, které se táhly od obzoru k obzoru, však nebylo nic než moře písku. Jen písek.

Jaké chmurné tajemství ukrývá? napadlo Gingera.

Z historických pramenů věděl, že pod povrchem tohoto písčného oceánu se ukrývají pozůstatky nejméně jedné veliké armády. Čítala celých padesát tisíc mužů a s nimi zde byli pohřbeni i jejich soumaři, nákladní vozy a zbraně. V roce 525 před narozením Krista se perský král Kambýses, syn Kýra II. Velikého, vydal do Egypta, aby pokořil tamní chrámy a získal válečnou kořist. Z oázy Khargar v Horním Egyptě se jeho armáda vydala přes písčnou poušť k další oáze jménem Siwa s cílem obsadit a zničit pověstný a bohatý chrám boha Jupitera – Ammona. Vzdálenost mezi oběma oázami činila čtyři sta mil. Veliká, ne však nepřekonatelná dálka. Armáda však do Siwy nikdy nedorazila. Útočníci zmizeli, a již je nikdy nikdo nespatriřil. Co se stalo? Nikdo nevěděl. Dalo se pouze předpokládat, že celou armádu pohřbila písčná bouře pod nánosy písku. Egyptané to považovali za pomstu rozzuřených bohů. Podle Tuaregů pod pískem spočívaly ostatky hned tří armád. O původu dalších dvou není nic známo, ale mohla to být pravda, neboť tato země je velice, velice stará, a domorodé legendy přetrvávají celé věky.

Dnes panuje předpoklad o existenci civilizací, které obývaly zdejší krajinu již od doby 300 tisíc let před narozením Krista. O tehdejších národech je však známo jen velice málo. Zůstaly po nich jen chabé pozůstatky. Po velmi dlouhé věky zde leží několik zřícených chrámů a obydlí z kamenů popsaných neznámým písmem, a také hřbitovů, vyznačených sluncem vybělenými kostmi.

Severní Afrika neměla vždy takovou tvář, jakou ukazuje dnes. Římané ji nazvali Libyí. V těchto místech lovili či kupovali divoké šelmy, které dováželi ke svým proslulým gladiátorským hrám. Od Atlantiku až k Nilu označovali severoafrické území jako Libyi. Jižní část pak byla nazývána Libya Interior, neboli vnitřní Libye. Současný název tohoto území, tedy Sahara, byl zaveden Araby. Slovo *Sahh'ra* označuje v arabštině poušť. Co způsobilo záhadnou změnu onoho tajemného světa zůstává obestřeno rouškou tajemství. Je zde několik domněnek. Podle jedné z nich protékal kdysi

touto oblastí Nil nebo jiná velká řeka, Niger, a v dávnověku z neznámého důvodu změnila řeka směr. Krajina vyschla. Z asijských pouští sem potom větry přivánuly písek. Ačkoli je to nesmírně nepravděpodobné, stát se to mohlo.

První část hypotézy je však možná a chybí jen dodat, že dávní obyvatelé mohli zbavit půdu rostlinstva. Přirozeným následkem by pak bylo vysychání půdy, eroze a... poušť. Jako by však samotný sluneční žár nebyl dostatečným ničitelem života, dostalo slunce v poušti mocného spojence – vítr. Vítr přinášející písečné bouře. Ty mohou vznikat kdykoli a kdekoli. Zřídka jim předchází varování. Z pouště se náhle zdvihne vlnící se žlutavý písečný koberec. Závan větru připomínající horký dech z otevřené pece jej žene s takovou silou, až se zdá, jako by měl být pod jeho nánosem pohřben celý svět. Písek zadusí vše živé, pokrývá vše, co ještě vyčnívá nad dunami, a oslepuje. Z dun se zdvihá jemný písek. Slunce mizí. Kraj zahálí tma a svět se stává peklem. Skály jsou rozemílány na další písek. Vše v něm mizí, jako by se v něm rozpouštělo. Nepřežije nic.

Po bouři, když se písek usadí, vznikají další nástrahy. Podle toho, s jakou silou dopadnou zrnka písku, může dojít k tak pevnému usazení, že na vzniklém povrchu nezanechá člověk, který po něm projde, žádné stopy. Jinde zase člověk zapadne po kolena a vozidlo až po nápravy. Tehdy ani není možné odstartovat s letadlem. Pilot, který se v takové situaci ocitne na poušti, záhy propadne panice, protože časový limit pro přežití v místních podmínkách bez vody nepřesahuje čtyřicet hodin. Po jejich uplynutí je lidský tvor vysušen jako list na podzim.

Mapy tohoto území jsou dodnes jen přibližné a na mnoha místech chybí podrobnosti. Hranice je sice možné vyznačit, ale existují pouze na mapách a představují pouze pomyslné čáry v neustále se měnících tvarech dun. Například Egypt má být široký pět set mil, ale obrovská převaha území není vhodná k životu lidí. Obyvatelným územím Egypta je ve skutečnosti pouze pás podél řeky Nilu, který je zřídka širší než

padesát mil. Zbytek země pokrývá horký písek. Hranice dělící Egypt od Libye je rovná čára táhnoucí se sedm set mil od severu k jihu, od Středozemního moře k Súdánu. Není ji však snadné nalézt, protože vede mořem písku, kde nejsou žádné značky ani stopy. Jen neurčité a nekonečné žlutavé duny. Možná, že právě zde leží poslední část zemského povrchu, která dosud čeká až bude prozkoumána.

Jak jsme si již řekli, místní krajina nemusela vždy vypadat tak, jak vypadá dnes. O zaniklých civilizacích ví moderní věda jen velmi málo. Zná pouze jména dávných králů a královen přežívající v legendách vymírajících kmenů, držících se v oázách na pokraji pouště. Jsou známy i pověsti o pokladech. Může na nich být zrnko pravdy, protože na místních tržištích se čas od času vyskytne zlato a drahé kameny ze záhadných, starobylých zdrojů. Není však známo, odkud nálezy pocházejí, neboť podezíraví arabští nálezci se před cizinci o místě nálezu nikdy nezmiňují. V minulých dobách znamenalo pro křesťana setkání s místními domorodci téměř jistou smrt.

Snad nejznámější saharským sídlem je Siwa, řetěz jezer táhnoucí se do vzdálenosti asi sto třicet mil. Mezi jezery se tyčí skalnaté pahorky obývané lidmi, kteří možná představují poslední potomky zaniklých civilizací. Před dvěma tisíci let a ještě dříve bývalo sídlo magnetem, který přitahoval nejslavnější muže tehdy známého světa, krále a dobyvatele, kteří sem přicházeli do chrámu boha Jupitera – Ammona, aby poznali svůj osud. Chrám byl postaven asi v roce 1385 před Kristem. Stal se sídlem kněží, kteří byli údajně schopni předvídat budoucnost. Na pahorku Agourmi jsou dodnes zbytky onoho tajemného chrámu. V jeho blízkosti leží ještě další zříceniny, představující zbytky obrovské pevnosti a paláce starověkých králů Ammonie. Čtvrt míle od nich je Sluneční fontána, o níž se pět století před Kristem zmiňoval Herodotos a někteří další starověcí spisovatelé.

To byl cíl nešťastné armády vojevůdce Kambyse. Mezi jinými sem zamířil i Alexandr Veliký, aby se z věšteg

mocných kněží dozvěděl, zda je lidského či božského původu. K domněnce o svém božském původu měl pádný důvod, protože v poušti zabloudil a nepochybně by zahynul, kdyby se nestal skutečný zázrak. Tam, kde po tři sta let nespadla ani kapka, se náhle spustil liják. Skály pojmenované po tomto vojevůdci nám dnes vyznačují směr, kterým se ubíral. Z Marsy Matruh na pobřeží Středozemního moře, kde měla kdysi úžasný letní palác Kleopatra, slavná a krásná egyptská královna, je to do oázy Siwa necelých dvěstě mil, zhruba deset dní pochodu.

Když jsme si tedy trochu přiblížili krajinu, v níž se nacházel Ginger, abychom se nemuseli později zdržovat přerušováním příběhu, vrátíme se k našemu mladému příteli.

Ginger měl pocit, že mu brzy rozpraská kůže, protože v suchém slunečním žáru se jeho pot vypařoval hned poté, co vyrazil z pórů. Obrátil se proto a sešel do vyschlého říčního koryta, zvaného zde *vádí*, kde pod palmami ohraničujícími oázu stálo letadlo zakryté černou polyetylenovou plachtou. Byl to letoun typu Merlin patřící britské letecké policii. Palmy a řídké akáciové křoví zde rostly pouze proto, že povrch terénní prohlubně ležel tak hluboko pod okolními písečnými dunami, že jejich kořeny mohly dosáhnout až do hloubek, kam vzlínala vlhkost podzemní vody, která se za celé věky nahromadila v hlubinách země.

To bylo lidem známo již odpradávná, a proto kopali hluboké jámy na místech, kde mohli nalézt životadárnou vodu. Ani oáza zvaná El Arig nebyla výjimkou, a v jejím středu se proto nacházelo mělké jezírko modravé vody. Blízko něj se tyčil lehký stan, v jehož stínu seděl Biggles s Bertiem a rozmlouvali.

„Co si o tom myslíš,“ zeptal se Biggles, když viděl přicházet Gingera.

„Ani trochu se mi tady nelíbí,“ odvětil zrzek a posadil se vedle nich. „Poctivě řečeno, nejraději bych byl odsud co nejdál. Hádám, že kdybych se posadil na hořící polena v Bertieho krbu, ochladil bych se.“

„Také se mi to tady nezdá,“ ušklíbl se Biggles. „Nelíbilo se mi tu ještě dřív, než jsme odstartovali.“

„Co budeme dělat?“

Biggles pokrčil rameny. „Měli bychom pokračovat. Musíme něco dělat, co jiného zbývá? Nerad bych se vrátil domů a přiznal se, že mi písek nahnal strach.“

„A není to snad pravda?“ zeptal se Ginger.

„Jistě, že ano.“

„Nedá se to nikomu zazlívát, starouši,“ vložil se do rozhovoru Bertie. „Absolutně ne! Tenhle areál mi také nahání husí kůži.“

„Nad pouští jsme létali často,“ připomněl Biggles.

„Nad takovou ne, starouši. Nikdy!“ prohlásil rozhodně Benie. „Tahle poušť je admirálem všech pouští. Vždyť pár drsných kmenů, jako třeba Tuaregové, rejdí i po Saharě. Jenomže sem jistojistě nevkočí. Dobře vědí, že tady je konec světa, a drží se zpátky. Udělal by to každý, komu zůstal zbytek zdravého rozumu.“

„Mander se musel pomátnout,“ řekl Ginger.

„Tomuhle místu bych se vyhnul i kdybych byl náměsíčník, a neměl zdání, kam na noční procházku,“ shrnul Biggles své pocity. Zapálil si cigaretu a pokračoval: „Je to sice zvláštní, ale pro někoho má poušť úžasnou přitažlivost. Znáám lidi, kteří ji jednou spatřili a stále se do ní vracejí. Když ji opustí, zase se vrátí. Na poušti je něco fascinuje. Snad je to i tím, že poušť je jedním z mála míst, kde je možné nalézt mír na zemi. Nevím. Dalo by se to asi nazvat i nemocí. Pouštní horečka. Dostat ji může kdokoli, a...“

„Udělám všechno, abych se jí vyhnul,“ přerušil ho zrzek.

Biggles nevzal jeho slova na vědomí a pokračoval: „...zdá se mi, že Britové jsou k této nemoci zvláště náchylní – Charles Doughty, Richard Burton, Gertrude Bellová, Lawrence z Arábie – to je jen několik jmen za všechny. Byli ochotni vzít na sebe všechna rizika a snášet nejhorší útrapy.“

„Většinu pouštních cestovatelů nakonec také pohřbili v písku,“ vložil se do řeči Bertie. „Něco málo o tom vím. Majora

Lainga zardousili jeho arabští průvodci a Davidsona také někdo zavraždil. Richardson zahynul žízni. Macguira zabili Tuaregové.“

„Tady se s žádnými Tuaregy nesetkáš. Mimo to lidé, o kterých mluvíš, cestovali pěšky.“

„Doufám, že nám nechceš namluvit, že naše létání bude naprosto bezpečné,“ namítl Ginger. „Vzpomínám si jen namátkou na několik letadel, jejichž piloti si chtěli zkrátit cestu přes poušť, a už o nich nikdo neslyšel. Jedním z nich byl generál Laparrine. Pokusil se o letecký průzkum a zahynul v písku. Smrt žízni není podle mne zrovna nejpříjemnější konec.“

„Neboj se. Pokud se tomu dokáží vyhnout, žádné zkratky zkoušet nebudu.“

„Spousta pilotů, kteří skončili v písku, si nechtěli krátit cestu,“ zavrčel Bertie. „Nedá se ani tvrdit, že se všechny osádky pokoušely o nějaký průzkum nebo o lámání rekordů. Co třeba ten americký bombardér, který se sedmičlennou osádkou odletěl na západ?“

„To byla děsivá událost,“ připustil Biggles. „Ale došlo k tomu omylem. Opravdu si chcete povídat o mrtvých pilotech?“

„O co šlo?“ dotíral Ginger. „Neznám ten případ.“

„Došlo k tomu za války,“ vzdychl Biggles. „Jeden z amerických těžkých bombardérů, které měly základnu v severní Africe, zaútočil na cíle v Itálii. Pak stroj dlouhou dobu nikdo nespatriřil, až našli jeho vrak s mrtvou posádkou v poušti. Tak to alespoň vysvětlovali v novinách. Podle nálezu se dalo poznat, k čemu došlo. Bombardér splnil za noci svůj úkol a zamířil domů. Dolétl nad pobřeží Afriky a potom kvůli špatné viditelnosti požádal pilot rádiem navigátora ze základny o určení jejich polohy.“

„A to bylo to poslední, co mohl potřebovat,“ přerušil ho Bertie. „Došlo k tomu totiž v době, kdy bombardér letěl nad svým domovským letištěm.“

„Tak nějak to bylo, ale pilot to nevěděl. Tragédie byla v tom, že to nevěděl ani navigátor ze základny. Na obrazovce

radaru prý letoun nenašel. Oznamoval to pilotovi, který pochopitelně pokračoval dál. Nikdo netušil, že má letiště za zády a míří nad poušť. Když si pilot uvědomil chybu, bylo již příliš pozdě na to, aby s tím mohl něco dělat. Docházelo mu palivo. Uvědom si, že měl za sebou let do Itálie a zpátky. Protože věděl, že nouzové přistání v písku je nevyhnutelné, nařídil osádce, aby opustila letoun, což muži udělali. Pilot zůstal v letadle a pokusil se přistát v místech, která mu shora připadala rovná. Zahynul při tom. Muži z posádky se shromáždili na zemi a udělali to jediné, co jim zbývalo. Zamířili k severu v naději, že se dostanou zpátky na pobřeží nebo alespoň k nějaké oáze. Nikdy se ale nevymotali z písečných dun. Všichni zahynuli vysílením. Bombardér se dostal na seznam pohřešovaných strojů, a dlouho zůstávalo tajemstvím, co se s ním stalo. Vědělo se jen to, že dosáhl afrického pobřeží. Co ale bylo dál? Určitě se nemýlím, když předpokládám, že k pátrání po vraku daly podnět pověsti o letadle ležícím v písku kolující mezi domorodci. Potom letecké hlídky ztracený stroj našly.“

„Jak tedy víme, co se stalo?“ zeptal se Ginger.

„Mrtvá těla byla objevena jedno po druhém, jak jednotliví muži z posádky klesali vysílením a žízni, jeden z nich si až do konce vedl deník.“

„Myslím, že to není nejlepší historka do tohoto zatraceného kouta světa,“ zamumlal Ginger.

„Varoval jsem tě,“ pokrčil rameny Biggles.

„Měl jsi pravdu, starouši. Necháme mrtvé piloty spát,“ ozval se Bertie. „Ale co ten smaragdový důl, který hledal Mander? Věříš té báchorce?“

„Kdo ví, čemu se tady dá věřit? Může na tom něco být. Domorodé legendy, ačkoli mohou být přehnané, mají obvykle pravdivý základ. Mějme na paměti, že mezi lidmi v této oblasti je vyprávění různých zkazek hluboce zakořeněno, stejně jako všude, kde chybí písemné záznamy. Místní vyprávěči nosí s sebou na cestách kožený váček s oblázky. Nám by připadaly všechny stejné, ale ne jejich majiteli. Ten je

všechny dobře zná. Každý z nich představuje určitý příběh. Vyprávěč namátkou vytáhne oblázek z váčku a začne vyprávět příběh, který k němu patří. Tohle umění se předává z otce na syna po celá století. Jedna z těch historek pojednává i o slavné královně Tuaregů, jež kdysi vládla celému území, které dnes pokrývá Sahara. Jmenovala se Tin-Hinan. Podle té pověsti byla královna po smrti pohřbena do velkého skalního hrobu se vši slávou a samozřejmě i se všemi poklady, k nimž patřilo i zlato a šperky. Pouze málo lidí to bralo vážně, avšak patřil k nim francouzský pouštní cestovatel, který dobře znal Tuaregy. Došel k názoru, že na pověsti něco bude, a v roce 1927 se dal do hledání hrobu, až ho nakonec našel. Leželo v něm i to, co zbylo z královnina těla.“

„Ale vsadím se, že po pokladu nenašel ani památky,“ přerušil jej Ginger.

„Prohrál bys. Poklad zcela překonal představy hraběte de Prorok, jak se cestovatel jmenoval. Objevil spoustu zlatých a stříbrných předmětů, náhrdelníků, náramků a celé šňůry drahokamů a vzácných polodrahokamů. Kromě obrovské peněžní ceny měl nález ještě větší cenu archeologickou a stal se senzací, jež otevřela novou stránku historie této části světa. Poklad byl uložen v muzeu v Alžíru. Jako téměř všude na světě také zde musí být každý nález předán úřadům země původu.“

„Pokud o pokladu Tuaregové věděli, proč nevykradli hrob sami?“ zeptal se Ginger s odzbrojující samozřejmostí.

„Smýšlejí jinak než ty,“ nakrčil čelo Biggles. „Podle nich je správné nechat mrtvé na pokoji.“

Biggles

„Nehledá Mander podobný hrob, starouši?“ ozval se Bertie. „Třeba ho také lákají peníze.“

„Možná, ale jestliže je pravda to, co mi vyprávěl jeho otec, pak toho nadšeného archeologa zajímá poklad jen jako klíč k rozluštění starověkého jazyka. V severní Africe je nepochybně spousta starých hrobů, ve kterých mohou ležet poklady.“¹

„A to je právě naše potíž,“ řekl Ginger, který se snažil převést vše do veselejšího tónu. „Nás poklady nezajímají, takže jediné, s čím se musíme vypořádat, je spousta žhavého písku.“

„Tak jednoduché to mít nebudeš,“ zarazil zrzka Biggles. „Podle odborníků na zdejší poměry jsou v poušti mnohé oázy, které se jen hemží malými, ale smrtelně jedovatými hady. Patřila mezi ně údajně i kobra, kterou si vybrala k sebevraždě Kleopatra. Vyskytují se hlavně v místech, kde jsou skály a kromě nich tam žijí nebezpečné ještěrky. Nejsou prý delší než dvě stopy, ale mají čtyři řady zubů, a pod každým z nich se skrývá jedová žláza. Pokud si budeš chtít pohrát s takovým zvířátkem, mohl bys mít trápení s horkým pískem rychle za sebou. Věda totiž nezná protijed.“

„Báječná výuka zoologie,“ zavrčel Bertie. „Proč jsme se vůbec vydali na tak odporné místo?“

¹ To je pravda. Autor sám spatřil obrovskou kamennou mohylu nazývanou Araby Hrob křesťanské dívky. Nikdo mu však nedokázal vysvětlit, o koho šlo. Někteří mluvili o hrobu Kleopatry Selené, dcery slavné Kleopatry a Marka Antonia, která se provdala za Jubu, vládce území zvaného Mauritánie.

KAPITOLA DRUHÁ

ZTRATIL SE SYN

Všechno začalo o tři týdny dříve, když brigádní generál Raymond, velitel útvaru Zvláštní letecké policie, zavolal Bigglese do své kanceláře. Kromě generála byl v místnosti ještě statný muž vysoké postavy ve věku kolem šedesáti let. Vlasy na jeho skráních byly prošedivělé.

„To je brigádní generál Mander, můj starý přítel,“ představil Raymond návštěvníka Bigglesovi. „Má potíže a doufá, že bychom mu mohli pomoci,“

„Uděláme, co bude v našich silách,“ slíbil Biggles, aniž by věděl, oč půjde. „Jaké to jsou potíže?“

„Generál ztratil svého jediného syna.“

„To je mi líto...“

„Tak to není,“ řekl Raymond a zvedl paže, jako by se vzdával. „Špatně jsem se vyjádřil. Vy jste to zřejmě pochopil tak, že generálův syn zemřel. Mohlo se to stát, ale nemáme o tom důkazy. Chtěl jsem říci, že generál svého syna pohřešuje. Odletěl před dvěma měsíci a dosud se nevrátil.“

„A nic se nenašlo? Myslím vrak?“

„Vůbec nic.“

„Ví se, kam měl namířeno?“

„Ano. Nedělal s cílem letu žádné tajnosti.“

„Pokud tedy nezměnil kurz, nemělo by být těžké jej najít.“

Raymond zavrtěl hlavou. „Obávám se, že tak snadné to nebude.“

„Tak kam se vydal? Na jižní pól?“

„Mám obavy, že je to ještě horší.“

„Horší? Nic horšího si neumím představit.“

„Vyzrazil se svým společníkem hledat hrob, který má podle tamních pověstí ležet v jižní části libyjské pouště.“

„Takže jste měl pravdu, pane,“ kývl Biggles. „Souhlasím. To je horší. Mnohem horší.“

Host poprvé promluvil. „Podle vašich slov soudím, že víte, jaké tam jsou podmínky. Znáte tu poušť?“

„Ano, pane. Poznali ji téměř všichni piloti RAF, kteří sloužili v Egyptě nebo jinde v severní Africe. Řekl bych, že většina z nich se bude celý zbytek života snažit, držet se od ní co nejdál. Tahle část světa má hroznou pověst.“

„Proč hroznou?“

Biggles pokrčil rameny. „Pilot, který nad pouští létá, se může řídit jedině přístroji, a i ty nejlepší občas selžou. Po přistání v písku nemáte velkou naději na přežití. Dokonce ani na okrajích pouště nemáte nadějně vyhlídky. Domorodci, Tuaregové a Sennusiové, se sice v současnosti poměrně přizpůsobili našim zvykům, ale já bych jim příliš nedůvěřoval. Zjednodušeně řečeno se ztrácí příliš mnoho letadel, která zvolila kurz nad jižní část libyjské pouště. Platí to pochopitelně i pro jiné dopravní prostředky, které tam zamířily. Nejlepší je držet se od ní dál.“

„Vyskytly se ale zprávy o oázách a zříceninách v samotném srdci pouštní oblasti.“

„Vím o tom, pane. Ty zprávy je však třeba prokázat. Většina lidí, kteří se za důkazy vydali, se nikdy nevrátila. A pokud se někdo vrátil, návrat dlouho nepřezil. Může jít o shodu náhod, ale domorodce o tom nikdo nepřesvědčí. Oni tvrdí, že jde o dílo ďáblů, kteří obývají poušť.“

„Povídáčky,“ zavrčel Mander. „Plané tlachy.“

„Nepochybuji o tom, pane. Ty pověsti o oázách v poušti pocházejí kromě domorodých vyprávění hlavně od francouzského dopravního pilota, tuším z roku 1925. Ztratil směr v důsledku *haboobu*, jak místní obyvatelé nazývají písečnou bouři. Ohlásil, že spatřil oázu, která nebyla vůbec zaznamenaná na mapě. Zahynul při nehodě dříve, než mohl podat bližší informace. Tu oázu se letecky vydal hledat Sir Robert Clayton. Na místě naše] cosi, co na pořízených fotografiích připomínalo zarostlé vádí. Právě když se chystal

zamířit do těch míst znovu, zemřel. Je to divné, ale smrt provází celou tu historii jako prokletí. Ať je vysvětlení jakékoli, není divu, že si to místo získalo neblahou pověst. Nevím, jak si to všechno vysvětlit. Co proboha vedlo vašeho syna k cestě do těch nebezpečných míst?“

„Bude asi nejlepší, když vám povím celý příběh od začátku,“ odpověděl generál Mander. „Je to dost dlouhá historie, ale budu se snažit zůstat jen u nezbytných skutečností a zkrátit to.“

Biggles se posadil, zapálil si cigaretu a soustředil se na hostovo vyprávění.

„Mému synovi Adrianovi je jedenadvacet let,“ začal Mander své vyprávění. „To je důležité připomenout, protože z toho vyplývá, že již může jednat zcela samostatně. Je plnoletý, a díky dědictví po své matce, která zemřela před několika lety, je i zcela nezávislý. Jednoduše řečeno si může dělat, co chce.“

„Což také, soudě podle toho, jak to říkáte, dělá,“ přerušil ho suše Biggles.

„Ne vždycky. Nerad bych, abyste mne špatně pochopil. Je to velmi slušný chlapec. Chápe mě, ale pokud se naše názory rozcházejí, obvykle si stojí na svém.“

„Rozumím, pane.“

„Protože v naší rodině má povolání vojáka dlouhou tradici, doufal jsem, že také syn vstoupí do armády. Myslím, že by k tomu došlo, kdyby jej jisté události od této kariéry nevzdálily. Často se říká, že člověk žije takovým životem, jaký si sám zařídí, a v podstatě je to pravda. Občas je ale naše jednání ovlivněno lidmi, s nimiž se setkáváme, a událostmi, jež se sice zdají bezvýznamné, ale mohou vést k nepředvídatelným důsledkům. K tomu došlo také v životě mého syna. Vždy měl sklony nechávat se ovlivňovat druhými lidmi. A setkání s pilotem RAF, který nouzově přistál na mém pozemku v Surrey, v něm podnítilo zájem o letectví. Ten muž se na pár dní zdržel v mém domě, a celou dobu se tam nehovořilo o ničem jiném než o létání.“

„Na tom ale není nic neobvyklého,“ usmál se Biggles.

„Ne, ale následkem toho mi Adrian oznámil, že hodlá svůj život zasvětit RAF, nikoli pozemní armádě. Nic jsem proti tomu nenamítl, jen jsem mu řekl, že by měl dokončit poslední rok studia na Oxfordu, což také udělal. Nijak mu to ovšem nezabránilo v tom, aby získal současně i pilotní průkaz v letecké škole. Veškerý volný čas trávil od té doby v letadle, a jakmile dosáhl plnoletosti, koupil si vlastní stroj.“

„Smím se zeptat, jaký typ?“

„Neviděl jsem to letadlo nikdy jinak, než ve vzduchu nad naším domem,“ rozpačitě odpověděl Mander. „Docela malý jednomotorový stroj. Syn myslím říkal, že se jmenuje nějak jako Cub.“

„A s ním odletěl do severní Afriky?“

„Ano.“

„Ouvej,“ vzdychl Biggles.

„Proč? Je to snad špatný stroj?“

„Ale ne. Je docela spolehlivý. Ale takové lehké letadlo se vůbec nehodí k náročnému průzkumu libyjské pouště. Omlouvám se, že jsem vás přerušil. Pokračujte, pane.“

„Tím se dostávám ke druhé části příběhu,“ pokračoval generál Mander a stiskl rty. „Během mé služby na Středním východě jsem se seznámil a spřátelil se sirem Cedricem Goodallem, který se zabývá archeologií. Možná už jste o něm slyšel. Vrátil se domů od svých vykopávek v Jordánsku na dobu, než tam pomine nejteplejší období, a přijal mé pozvání, aby strávil několik dní v mém domě. Adrian ho poznal právě tam. Goodall je pro svou práci zapálen, je prostě něco jako archeologický fanatik. Jistě si proto umíte představit, že se hovor točil kolem toho, co objevil, a co ještě nalézt chtěl. Adrian, na kterého nebylo nikdy obtížné učinit dojem, mu ohromeně naslouchal. Problém byl v tom, že když se Sir Cedric vracel ke svým vykopávkám, Adrian přijal jeho pozvání, aby místo navštívil. Chápete už jistě, jak jsem to před chvílí myslel, když jsem řekl, jak naše chování ovlivňují lidé, s nimiž se setkáváme. Adrian odletěl svým letadlem do

Jordánska. Považoval to za jedinečnou příležitost vyzkoušet si dlouhý let do zámoří. Dosud šlo všechno dobře.

Zůstal v Jordánsku tři týdny, což pro něj byla dostatečně dlouhá doba k tomu, aby se nakazil další vášní. Tou se staly vykopávky starých hrnců, pánví a jiného nádobí, které používali lidé před tisíci lety. Když se vracel domů, přivezl s sebou přítele, jehož si tam našel. Tím se dostáváme ke třetímu člověku, který mého syna výrazně ovlivnil. V té době již Adrianovi neleželo v hlavě nic než archeologie.“ Mander se odmlčel.

„Takže ten nový přítel byl také archeolog.“

„Ano. Alespoň se za něj prohlašoval. Musím uznat, že mluvil tak, jako by oboru skutečně dokonale rozuměl. Adrian se s ním seznámil v Jordánsku, ale nevím, za jakých okolností k tomu přesně došlo. Ten chlapík se jmenuje Hassan Sekunder, a jak mi bylo řečeno, jeho příjmení znamená v arabštině totéž, co v angličtině Alexander. Hádal bych mu kolem třiceti let. Hovoří plynule anglicky a tvrdil, že je Egyptan. Doufám, že vůči němu nejsem nespravedlivý, když řeknu, že mohl být kterékoli národnosti Turkem počínaje a Indem konče.“

„Mám dojem, že si vás moc nezískal,“ řekl Biggles.

„Nesvěřil bych mu svou peněženku, ačkoli jsem proto neměl jediný rozumný důvod. Zdál se mi být příliš úlisný, příliš přizpůsobivý, pokud mi ovšem rozumíte.“

Biggles přikývl. „Znám ten typ lidí. Jste si jist, že za vašim názorem nejsou rasové předsudky?“

„Samozřejmě, že nejsou. Na něm ostatně ani příliš příslušnost k jiné rase nebyla znát. Měl olivově nahnědlou pleť, s jakou jsem se často setkával na Středním východě. Strávil jsem tam kus života a naučil se je odhadovat. Poznal jsem tam skvělé muže.“

„Řekl jste Adrianovi, jak na vás ten člověk působí?“

„Ano. On mě ale neposlouchal. Sekunder ho zcela nadchl. Dovolil by mu snad cokoli. Asi mi trvalo příliš dlouho, než jsem se dostal až sem, ale nešlo to jinak. Chtěl jsem jenom,

abyste měl jasno v tom, co předcházelo synovu zmizení. Musím uznat, že pokud jde o jeho oblíbená témata, jimiž byla archeologie a historie Středního východu, ten člověk věděl, o čem mluví. Tvrdil, že určitou dobu pracoval pro Egyptskou archeologickou společnost. Jedním z jeho nedávných úkolů byla prý také cesta do oázy Siwa, odkud měl podat zprávy o jakýchsi pozůstatcích, které tam kdosi objevil. Když tam jistého Araba vyléčil ze zrádné nemoci, odměnou mu bylo vyprávění historky, která nakonec způsobila, že se Adrian vydal do libyjské pouště. Bylo mi jasné, kam to povede ještě dříve, než s návrhem přišel sám Sekunder.“

„Takže Adrian odletěl něco hledat spolu s ním?“

„Správně.“

„Co měli v plánu?“

„Podle Sekundera mu Arab vypravoval následující příběh: někde v poušti, jižně od místa zvaného Siwa, má ležet oáza nevyznačená na mapě. Dá se prý najít na úpatí jakýchsi hor tyčících se z hluboké prolákliny, která bývala kdysi jezerem. V těch horách prý leží trosky starobylé, neznámé civilizace. Pokud tato oáza skutečně existuje, pak není zanesena na žádné z map, které si Adrian před odletem opatřil. To však není všechno. V tom místě prý leží hrob dávného krále Tuaregů jménem Ras Tenazza. V blízkosti hrobu je důl, z něhož získával nádherné smaragdy, které pak pohřbili s ním. Hrob byl vyznačen kamennou mohylou. Ta se tyčila na úpatí vysoké, nachýlené skály. Hrob tam byl umístěn proto, aby ho skála ukryla navždy, až se zřítí. V okolí údajně leží další hroby, z nichž některé mají na náhrobních kamenech vyryté záhadné nápisy. Adrian spolkl historku jak tučnou žížalu a zabral na ni, ale já nevěřím jedinému slovu.“

„Proč ne?“

„Vy byste tomu snad uvěřil?“

„Nestavěl bych se k tomu tak odmítavě jako vy. Na Sahaře se občas objeví zvláštní věci. To místo by mělo ležet v Egyptě nebo v Libyi?“

„To Sekunder nemohl vědět, protože místo na vlastní oči neviděl a nedokázal ho ani najít na mapě. Říkal, že Siwa je na egyptské straně hranice a že druhá oáza leží dvě až tři sta mil jižním nebo západním směrem od Siwy. Zeptal jsem se jej, proč se tam už dávno nevydal sám, když té historce věří, a nezískal tak slávu plynoucí z objevu. Odpověděl mi, že cesta s využitím karavany velbloudů by byla nesmírně nákladná, a on by si ji nemohl nikdy dovolit. Namítl jsem, že kdyby oznámil co ví, egyptská nebo libyjská vláda by se možná ujala uhrazení nákladů expedice.“

„Co na to řekl?“

„Že kdyby to udělal, nic by z toho neměl.“

„Mnoho by z toho nezískal tak jako tak, alespoň pokud by byl poctivý. Podle zákona je každý nálezce povinen odevzdat nález vládě té země, ve které k němu došlo. To platí na celém světě.“

„To jsem nevěděl. A určitě to neví ani Adrian.“

„Jenomže Sekunder jako člen Egyptské archeologické společnosti to vědět musel! Pokud byl ovšem skutečně archeologem, a pouze to nepředstíral. Předpokládám proto, že se chtěl dostat na místo sám, a kdyby nějaké cennosti našel, ponechal by si je!“

„Podle toho, jak o tom hovořil, jsem si tím zcela jistý. Nabídl mému synovi poloviční podíl, ačkoli musím říci, že Adrian, který byl celým podnikem nadšen, se zajímal spíš o dobrodružství, než o nějaký báječný zisk. Sekunder rozhodně tvrdil, že přelet na místo bude snadný. Nejprve měli letět do Marsy Matruh na pobřeží a pak do Siwy. Je tam prý slušná přistávací plocha i pro větší letadla.“

„To je pravda. Naši lidé ji využívali za války.“

„Prohlašoval také, že zná možnosti, jak získat povolení a víza k přeletům pouště, což se mu skutečně podařilo.“

„Proč jste odletu nezabránil.“

„Byl jsem proti tomu,“ řekl Mander a bezmocně rozhodil pažemi.

„Připadalo mi to velmi nebezpečné, ale cožpak jsem to mohl synovi zakázat?“

„Kdy odletěli?“

„Přede dvěma měsíci.“

„A od té doby o nich nemáte zprávy?“

„Přišla jen jedna. Adrian mi přitom slíbil, že nebude pryč déle než měsíc, a že se mi ozve tak často, jak to bude možné. Napsal mi jenom z Marsa Matruh, že v pořádku dorazili. Následující den se měli vydat do Siwy a odtamtud k jihu. Chtěli se držet řetězu zmapovaných oáz až tam, kam to půjde. Jenže od odjezdu do Siwy o něm nemám zprávy. Když se mi Adrian nehlásil už celý měsíc, začal jsem mít obavy. Když pak uplynul další týden, vypravil jsem se na egyptské velvyslanectví zde v Londýně s dotazem, zda by mi nemohli pomoci. Byli velice ochotní a rychle odeslali do Afriky dotazy. Zjistili však pouze to, že jakési malé letadlo přistálo v oáze Siwa. Zůstalo tam tři dny a pak odletělo neznámo kam. Na egyptském velvyslanectví jsem se však dověděl něco, co jenom zvětšilo moje obavy. Sekunder nám tvrdil, že byl členem Egyptské archeologické společnosti a teď se ukázalo, že tam o tom muži nikdy nikdo ani neslyšel. Tím se potvrdilo mé podezření, že jde o podvodníka, a možná i někoho horšího. Co jsem mohl dělat? Uvažoval jsem o tom, že si najmu letadlo a odletím do Siwy, ke začnu pátrat sám. Nějaký den jsem váhal. Nejsem už nejmladší a byl by to značně riskantní výlet. Potom jsem si vzpomněl na svého starého přítele a rozhodl se požádat jej o radu. Proto jsem tady.“

Generál Raymond si odkašlal a s pohledem upřeným na Bigglese řekl: „Vysvětlil jsem svému příteli, že o létání nad Saharou toho víte poměrně dost. Co si myslíte o Adrianových vyhlídkách?“

„Předčasná otázka,“ odpověděl Biggles. „Když přesně nevím, kam mířil, a jak se na cestu připravoval, je těžké odpovědět. Sahara je obrovská. Jenom území, které se označuje jako Velká písečná poušť, představuje rozlohu tisíců čtverečních mil pokrytou jen velkými dunami bez oáz, o nichž

by se vědělo, a bez jediné stezky pro karavany. Ze Siwy na severu k náhorní plošině Gilf Kebir na jihu je to zhruba tisíc mil. Do vzdálenosti pěti set mil na východ od oázy Khargah není na mapě nic než větší louže v oáze zvané El Arig. Pokud je Adrian někde tam, kde bychom měli začít hledat? Jestliže přistál a není schopen odstartovat, může trvat stovky let, než bude jeho stroj objeven.“

„Adrianův cíl musel být někde v okolí Siwy. Ta měla být poslední zastávkou před závěrečným úsekem cesty,“ řekl Adrianův otec.

„Siwa je sama o sobě větší než oázy bývají,“ vysvětlil Biggles, „Jde vlastně o poměrně dlouhý a úzký řetězec malých oáz, které se stále zmenšují, jak je postupně pohlcuje poušť. Od severu je to rozhodně jediný odrazový můstek pro pátrání.“

Do Bigglesova vysvětlování se vložil Raymond: „Vyložil jsem už generálovi, že bez úředního povolení nemůžeme dělat vůbec nic. Je však oprávněná naděje, že vláda povolí vyslání záchranné skupiny, protože Adrian je britským občanem. Náklady na ni by ovšem musela uhradit jeho rodina. Znamenalo by to získat povolení od egyptské a libyjské vlády k přeletům jejich území. Nepředpokládám však, že by vznesly námitky, pokud by nebyla ohrožena jejich pravomoc.“

Generál Raymond pohlédl na Bigglese. „Když navrhnou vyslání té pátrací skupiny, jste ochoten jí velet?“

„Ano,“ kývl trochu rozpačitě Biggles.

„Výborně. Prozatím se v tom nedá víc udělat. Nepochybuji o tom, že jestliže generál Mander získá další zprávy, neprodleně nás uvědomí.“

Biggles se vrátil do své kanceláře a vyrozuměl ostatní o tom, co se chystá.

Trvalo celý týden, než o celé záležitosti uslyšel něco dalšího. Tehdy si ho k sobě opět povolal Raymond a oznámil mu, že získal povolení k tomu, aby letecká policie zahájila pátrání, protože stále nešťastnější generál Mander dosud neobdržel žádné zprávy o svém zmizelém synovi. Podmínkou

pro vyslání pátracího oddílu bylo, že Mander uhradí náklady výpravy.

Tím se dostáváme do míst a chvíl, kde jsme letce opustili. Nezbytné přípravy a zajišťování povolení k přeletům nad africkými státy trvaly pouze týden. Biggles se rozhodl použít stroj typu Merlin² z výbroje letecké policie, který se mu často osvědčil v minulosti.

Přistáli s merlinem v Siwě. Protože se v místě pátrací skupina nedozvěděla nic, co by jí už nebylo známo, vydala se do oázy nejbližší k místům, která hodlala prohledávat, totiž do El Arigu. Nyní před nimi ležela Velká písečná poušť.

„Dnes si dopřejeme odpočinek, a zítra se pustíme do práce,“ řekl vážně Biggles. „Podle mého názoru to můžeme zvládnout jediné tak, že si rozdělíme poušť na menší úseky, které postupně systematicky prohledáme. Budeme dodržovat pravidlo číslo jedna pro létání nad neznámým územím – nikdy nepřekročit bod návratové vzdálenosti³. Za základnu nám bude sloužit toto místo. Prohledání oblasti, do které podle našich vědomostí zamířil mladý Mander, by nám nemělo trvat déle, než dva až tři dny. Potíže budeme mít s tím, že někdy nepoznáme, co jsme prozkoumali a co ne. Mám totiž jistotu, že v poušti neobjevíme žádné orientační body. Ze stejného důvodu se nám může stát, že některý úsek vynecháme.“

„Nakolik považuješ za pravděpodobné, že je Mander dosud naživu?“ zeptal se Ginger.

² Merlin – původně dopravní osmisedadlový letoun se dvěma motory, určený k letům na běžných leteckých trasách, byl vybaven veškerými tehdejšími vymoženostmi dopravních letadel (včetně kuchyňky a malé chladničky) a zároveň splňoval i náročné požadavky na rychlost a dolet. Dokázal stoupat s plnou zátěží i v případě vyřazení jednoho motoru z provozu.

³ Pravidlo zajišťující možnost návratu na základnu, něco méně než polovina doletu. Když pilot tu vzdálenost překročí, musí volit nový a bližší cíl, pokud ovšem nějaký najde.

„Podle mne je ta pravděpodobnost velmi malá.“

„To budeme pátrat po jeho mrtvole?“

„Styd' se,“ řekl Biggles. „Ale – mezi sebou si to říci můžeme – neočekávám, že najdeme, pokud vůbec něco najdeme, něco víc než letoun se dvěma vysušenými mrtvolami. Může být nepoškozený nebo havarovaný. To však moc neovlivní osud posádky. S množstvím vody, které si Mander se svým společníkem mohli vzít na palubu, by byl zázrak, kdyby přežili dva měsíce. Je možné, že se zázraky dějí, avšak mně docela určitě nezevšedněly. Tuším však v tomhle podivném případě něco docela jiného než zázrak. Rýsuje se mi ještě docela jiné nebezpečí, než je žhavý písek a žízeň.“

„Na co narážíš, starouši?“ řekl Bertie. „Snad ne na zlotřilost tvora zvaného Homo sapiens?“

„Zásah,“ kývl Biggles a usmál se.

„Generálu Manderovi, jenž díky svým zkušenostem dobře zná lidi, Sekunder od začátku nevoněl. Měl dojem, že se tomu člověku nedá věřit. Nevyjádřil se sice přímo, ale bylo jasné, že ho považoval za podvodníka. Shoduji se s ním a hádám, že Sekunder není tím, za koho se vydával. Můj názor podpořili lidé z Egyptské archeologické společnosti, když popřeli, že znají člověka toho jména.“

„Jenže Sekunder není pilot,“ řekl zrzek. „Jak si mám představit, že by pak podvedl mladého Mandera? Chci tím říci, že když se chtěl vrátit zpátky, musel se spoléhat na jeho pilotní umění.“

„O tom, že Sekunder neví nic o létání, víme pouze na základě jeho vlastních slov.“

„Ty myslíš, že dokáže zacházet s letadlem?“

„Není to jisté, ale možné to je,“ řekl Biggles.

„Podívej se na to takhle, starouši,“ ozval se Bertie. „Chápu tě, ale kdyby uměl létat, nepotřeboval by Mandera. Mohl do toho jít na vlastní pěst, pokud mi rozumíš.“

„Možná to celé zapadá do jeho plánu. Letadlo je hromsky drahá hračka, a Sekunder na něj neměl dost peněz.“

„Jemináčku, to je pravda. Proč si ale vybral právě Manderu?“

„Když se už ptáš, tak třeba jen proto, že byl mladý, nezkušený a hlavně hořel nadšením pro podobné kousky. Pravděpodobně by šel s každým, koho by dokázal nadchnout pro svůj dobrodružný výlet.“

„Nezdá se ti, že tomu jelimánkovi jen všel bulíky na nos?“

„To si nemyslím. Jsem si právě naopak téměř jistý, že Sekunder pověsti uvěřil, protože jinak by se na tak hazardní výpravu nikdy nevypravil. Jestliže hraje vlastní hru, musí počítat s obrovskými potížemi. Skoro jistě věřil, že najde poklad. Nezapomínejte, že navrhl Manderovi poloviční podíl. Později se třeba Sekunder mohl pokusit přivlastnit si celou kořist, ale to je jen dohad. Počkáme, než objevíme nějaký důkaz, a až potom smíme toho chlapíka označit za podvodníka. Následující dva dny by nám mohly napovědět, pokud se v písku nějaký ten důkaz skrývá.“

„Teď ale jde o to, starouši, že na tomhle místě nebyli, protože jinak bychom po nich našli alespoň nějaké odpadky a hrst smetí,“ poznamenal Bertie.

„To je pravda. Čekal jsem, že tu po jejich pobytu najdeme stopy. Dokázalo by nám to, že zde byli. Je to asi nejbližší vodní zdroj od místa, kam mířili.“

„Myslíš, že o tomhle místě věděli?“

„Určitě ano. Oáza je dostatečně velká na to, aby ji kartografové vyznačili na mapě. Předpokládám, že je téměř míli dlouhá a půl míle široká, takže by ji sotva přehlédli. Podle toho, co jsme tady viděli, to už bude dost dlouho od chvíle, kdy se tu naposled někdo zastavil. Kolem každého vodního zdroje v poušti se nachází mnoho velbloudího trusu, a to málo, co je k vidění tady, zrovna čerstvě nevypadá.“

„Nepřekvapuje tě to, jestli víš, co tím myslím?“

„Ne. Tohle místo ostatně neleží na žádné obvyklé cestě, kterou procházejí karavany. Široko daleko odsud není nic kromě písku. Proč by sem někdo chodil?“

„Takže si nemyslíš, že dnes v noci budeme muset držet hlídku?“ vložil se do hovoru Ginger.

„Nemyslím si, že by to bylo nutné. Na tomhle místě se zdržují lidé jen velice zřídka. A kdyby se tu náhodou objevili nějakí Arabové, nemáme důvod se obávat, že by nám chtěli ublížit. Radím vám, dejte na mě a jděte na kutě před západem slunce, dokud je písek teplý. V tomto zeměpisném pásmu neničí člověka ani tak denní žár jako obrovské změny teploty. Počkejte jak vás k ránu rozklepe chlad. Gingere, ty bys zatím mohl připravit kotlík čaje, abychom doplnili tekutiny, které jsme vypotili. Mám pocit, že jsem shodil alespoň deset liber. Zítra po východu slunce se dáme do práce a své věci tu necháme ležet. Nemyslím, že by se tu objevili nějakí nezvaní hosté.“

KAPITOLA TŘETÍ

FATA MORGÁNA

Hvězdy se ještě třpytily na obloze, ačkoli jejich jas již slábl, a letci byli na nohou. Ginger chystal kávu a jeho společníci zatím odstraňovali ochrannou plachtu z letadla.

„Tohle je jediná část dne, kdy mohou v tomto podnebí běloši něco dělat,“ prohlásil Biggles. „Chci být zpět dřív, než slunce stoupne příliš vysoko, abychom nebyli samý puchýř. Kolem poledního bývá v otevřeném pouštním terénu větší vedro než v čertově kotli.“

„Co máme přesně v plánu?“ zeptal se Ginger, zatímco se choulili kolem nevelkého ohně nad kávou a sušenkami, protože ranní vítr, rozechvívající listy palem, byl nepříjemně studený.

„Při prvním letu poletím přímým kurzem tam i zpátky podle kompasu, abychom si vytýčili směr do východní části sledovaného území. Budu se dívat pořád vpřed. Vy dva budete hlídat prostor po obou stranách. Ty, Bertie, si vezmeš na starost levobok, Ginger pravou stranu. Tímto způsobem budeme schopni propátrat značnou plochu. Pokud tu bude něco k vidění, nemělo by nám to ujít.“

„Co máme vlastně hledat, starouši?“ otázal se Bertie.

„Všechno co se nepodobá písku. Je možné, že nic než písek ani nespatříme. Hlavně ovšem hledáme letoun typu Piper Cub nacházející se na zemi buď vcelku nebo neladně rozložený na součásti. Pokud se nám jej nepodaří objevit, mohli bychom najít alespoň kolejnice po podvozku v místech, kde přistál. Jedním si můžeme být jisti – po dlouhém čase, kdy jsou ti dva pryč, rozhodně letoun nepotkáme ve vzduchu.“

„A to je všechno?“

„Zdaleka ne. Podle Sekundera má někde v dálce před námi ležet řetěz hor, pahorků nebo alespoň nějakých skalních útvarů. Nevím přesně. Jestliže to je pravda, a já nevidím

důvod, proč by neměla být, neboť žádný normální člověk by se nevydal za cílem, v jehož existenci by nevěřil, pak bychom s odhalením těch hor neměli mít větší potíže. A zase dle Sekundera bychom tam někde měli objevit zvláštní nachýlenou skálu, která byla konečným cílem jeho výpravy. Když ji objevíme, je velice pravděpodobné, že najdeme také ty dva. Může se stát také to, že údajné pahorky leží dál, než dokáže naše letadlo uletět. To, kolik průzkumných cest podnikneme, bude stejně záviset na tom, jak daleko kopce leží. Víte, že všechen náhradní benzín je v deseti velkých kanystrech. Nejraději bych na rezervu nesahal a schoval ji pro případ krajní nouze. Prozatím je to však pro nás zátěž navíc. Uložíme je zatím ve stanu. Nepředpokládám, že by se kanystřů někdo dotkl. Doufám, že po první průzkumné cestě budeme chytřejší.“

„Když budou ty pahorky dál než dvě stě mil, nebudeme moci dělat příliš mnoho průzkumných letů,“ namítl suše Ginger.

„Ano. Dotkl ses našeho nejslabšího místa,“ řekl Biggles. „Pokud nezjistíme, jak daleko hory jsou, a že tu vůbec skutečně jsou, létáme takřikajíc naslepo.“

„A když uvidíme letadlo sedět na písku, přistaneme?“ zeptal se zrzek.

„Nejraději bych se tomu vyhnul,“ řekl Biggles. „Písek může být sypký, a dostali bychom se do stejné situace jako stroj před námi. To by byla hloupost. Nemá moc pravděpodobné, že je posádka ještě naživu. Tu otázku však necháme otevřenou do chvíle, než letadlo skutečně najdeme a podíváme se, na jakém povrchu stojí. Mohou tam být i pevné plochy, ale nechci hazardovat.“

„Absolutně souhlasím,“ prohlásil Bertie.

„V pořádku,“ řekl Biggles a vstal. „Pojďme se dát do díla, než se rozžhaví sluneční pec.“

„Nemyslíš, že by bylo lepší, aby tu jeden z nás zůstal a hlídal naše věci?“ otázal se Ginger.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože kdybychom nějakou neuvěřitelnou náhodou našli tu oázu i se živým Manderem a Sekunderem, nebudeme se sem vracet. Nemělo by to smysl. Potom bychom s nimi rovnou odlétli na sever do Siwy a ten z nás, který by tu zůstal, byl by tu uvězněn na hodně dlouhou dobu. Bude lepší, když zůstaneme pěkně pohromadě.“

„Dobrá,“ kývl Ginger.

„Takže dost řečí. Musíme vyrazit.“

Za několik minut se merlin hnal po rozjezdové dráze tvořené ztvrdlou písčitou plochou pokrývajícím pustý konec vádí, o jejíž bezpečnosti se posádka ujistila v Siwě. Teprve v té chvíli se na obzoru začínaly objevovat růžové náznaky svítání.

Vzduch byl dosud chladný, a vládlo bezvětří, studený vítr, který tak sužoval zrzka při snídani, ustal. Celá posádka však věděla, že ten příznivý stav nebude trvat dlouho. Jakmile slunce vystoupí nad obzor, ovzduší se brzy rozežřeje, a bude potom svojí nestálostí připomínat rozbouřené moře. Velké duny pod nimi, z nichž některé převyšovaly několik set stop, byly němým dokladem toho, jak ostře vanou vzdušné proudy v této oblasti. Pilot pak nebude mít možnost vystoupit nad vzdušné díry a stoupavé proudy, protože nad horkým povrchem pouště na ně bude narážet i v poměrně značné výšce.

Zatím však byly letové podmínky mimořádně dobré, a Biggles proto zvedl letadlo až do výše pěti tisíc stop, odkud se v křišťálově průzračném vzduchu dalo dohlédnout do okruhu snad padesáti mil. Od začátku letu si nezvykle často ověřoval kurz, neboť dobře věděl, že při nedostatku jakýchkoli orientačních bodů není jiný způsob, jak se v poušti neztratit.

Hluboko pod strojem se nyní rozkládala Velká písečná poušť, což byla podívaná, která v duši každého diváka budila ohromení a úžas, ale také hrůzu. Při pohledu na širý, pustý a jednotvárný kraj si možná mnohý člověk poprvé v životě uvědomil vlastní bezvýznamnost a nicotnost svých životních

starostí. Ginger, pozorující pouštní panorama oknem na boku letounu, si to uvědomoval více než silně, ačkoli věděl, že by si neměl tyhle myšlenky nad nebezpečným územím vůbec připouštět.

Už dávno nebyl nováčkem v létání nad pouští, jenomže tady se mu stále vracela na mysl odloučenost této rozlehlé pustiny od světa. Smrt žízni, vedrem a vysílením mu zde připadala zcela přirozená a naháněla mu strach. Byl si vědom, že život celé posádky závisí jen na práci dvou obyčejných motorů, a že žádný motor není naprosto spolehlivý. Každá změna jejich zvuku, ať již byla skutečná nebo si ji jen namlouval, mu rozechvívala nervy.

Biggles udržoval neměnnou cestovní rychlost s očima upřenýma na krajinu před sebou. Pravidelně však sklouzával pohledem k přístrojové desce, aby se ujistil, zda všechny systémy pracují bez poruch.

Zdálo se, že jasné denní světlo nastalo během jediné vteřiny. Slunce se vyhouplo nad obzor a nahoře se náhle rozklenula modrá nebeská bán prozářená jeho zlatými paprsky. Ta pěkná podívaná však netrvala dlouho, protože jak se slunce odrazilo od horizontu, nebe se začalo třpytit jak rozžhavený kov. Ačkoli měl zrzek na očích ty nejtmaší sluneční brýle, jaké mohl sehnat, věděl, že není moudré zadívat se proti slunci. Delší pohled mohl totiž způsobit dočasnou slepotu, a dokonce i trvalé poškození zraku.

Merlin se chvílemi rozkolébal krátkými trhavými pohyby, až se zdálo, že se pohupuje na rozbouřeném moři.

Během první půlhodiny, kdy se v dálce za nimi ztrácela oáza, která byla jejich základnou, nikdo nepromluvil. Pak se tiše ozval Biggles: „Vpředu něco vidím. Nevysoko nad obzorem se táhne jakási čára. Oblaka to nebudou, řekl bych, že to je řetěz pahorků.“

Ostatní upřeli zraky do sluneční záře před letounem.

„Vidím,“ kývl zrzek. „Jak to může být daleko?“

„V tom světle se vzdálenost obtížně odhaduje, ale podle mého to může být padesát mil.“

„Vzhledem k tomu, že jsme již ulétli asi sto mil, předpokládám, že ať je to cokoli, nemůže to ležet dál od místa startu dál než stopadesát mil.“

„Tak nějak. To by nebylo zlé.“

„To, nač se díváme, není rozhodně písek,“ přihlásil se o slovo Bertie. „Nemohou to být ani vysoké duny. Obrys je příliš výrazný, pokud mi rozumíte. Mohou to být jediné skály. A pořádné skály. Táhnou se na desítky mil.“

Biggles potřásl hlavou.

„Brzy budeme vědět víc,“ řekl. „Snažte se objevit něco zeleného. Kdybyste uviděli palmy, znamenalo by to, že je poblíž vodní zdroj nebo oáza. Pokud by tam oáza byla, nemáme ji na žádné z našich map. Velký zázrak by to nebyl, protože asi polovina Sahary ještě není pořádně prozkoumána.“

„Je otázkou,“ prohlásil zamyšleně Ginger, „zda se blížíme místu, na které zamířil mladý Mander se svým podivným přítelem.“

„To nemám tušení a nevím, jak si to nyní ověřit. Pokud by to tak bylo, řekl bych, že až tam se dostat mohli. Žádné stopy po letadle jsme zatím nespatri. Pokud se ovšem dostali k cíli, neznamená to ještě, že jsou naživu. Jejich přežití závisí na tom, zda narazili na vodu nebo ne. To, co je v Anglii naprosto běžné, tady je tou nejdůležitější životní podmínkou. Skoro se dá tvrdit, že tady na ničem jiném nezáleží.“

„Myslím, že vidím nějaké palmy,“ oznámil Bertie.

„To by znamenalo, že tam je voda a patrně i datle. Ty by sice mohly trošečníky nějaký čas udržet při životě, ale to, v čem doma myjeme talíře a hrnce, jim nenahradí.“

Merlin pokračoval v letu chvějivým vzduchem a Biggles měl plné ruce práce, aby jej udržel v přímém kurzu. Oči všech členů posádky se upíraly k obzoru, kde se stále jasněji rýsovala křivolaká čára připomínající řadu vykotlaných zubů. Nebylo již pochyb o tom, co mají před sebou. Bylo to pohoří, či alespoň řetěz shluků ponurých černých pahorků.

„Snažte se objevit na zemi letadlo,“ vyzval spoluleťce Biggles, stlačil nos stroje dolů a mírně změnil kurz. „Chci

doletět k úpatí kopců od východu a odtamtud podél nich pokračovat dál. Pochybuji, že se nám dnes podaří propátrat celé pohorí. Uvidíme, co se dá dělat.“

Obraz skalisek vpředu byl již zcela zřetelný, a nebyl na pohled nikterak příjemný. Dívali se na bezútěšnou změť písku a kamení, kterou bylo dost obtížné popsat. Bertiemu připomněla divoký výplod fantazie jistého moderního malíře, který si umanul, že namaluje povrch cizí planety.

Vlny velkých dun se rozplývaly na kraji mělké prolákliny natolik rozlehlé, že nebylo možné dohlédnout obou jejích konců. Zdálo se, že většinu písku odvály větry, které odhalily hladký povrch, jenž mohl kdysi tvořit dno pravěkého moře či široké řeky. Vysoko nad ní se jako hřbet gigantického krokodýla táhla řada zubatých pahorků pokrytých narudlými a černými skalami všech velikostí a podivných tvarů. Působily dojmem prastarého horstva, které bylo znetvořeno větrem a pískem. Větší část povrchu prolákliny pak představovala podivně mramorovaná plocha, z jejíhož žilkování se při bližším pohledu vyklubaly tmavé pukliny ve skále.

Pokud šlo o palmy, Bertie se nemýlil. Byly to však spíš jejich žalostné trosky se zešedlými kmeny, zahnědlými listy a popraskanou kůrou. Nikde nebyla ani stopa po výskytu vody. Sloupce ohřátého vzduchu stoupaly nad skalami vzhůru, opíraly se do letounu odspoda a pohrávaly si s ním jako s listem papíru.

„Tady člověk dlouho nepřežije,“ hlesl zrzek. „Je to hrůza.“

„Nějaká voda tu byla, a nemůže to být tak dávno,“ odpověděl Biggles. Obrátil stroj tak, aby letěli nad proláklinou.

„Nemohl bys letět trochu níž?“

„Ani za tisíc liber,“ zavrčel Biggles. „Tahle výška mi vyhovuje a už mi začíná dřevěnět ruka z toho, jak se snažím udržet kurz. Musíte přece cítit, jak to letadlem hází.“ Vtom mu hlas přeskočil vzrušením. „Podívejte se tam!“ Naklonil stroj na

křídlo tak, aby ostatní lépe viděli to, co upoutalo jeho pozornost.

Mezi skalami se míhalo šest bílých či světle zbarvených zvířat, která patrně vyplašil zvuk leteckých motorů nebo stín stroje. Rohatá zvířata se řítla kupředu úžasnými skoky.

„Gazely,“ řekl Bertie.

„Přímorožci,“ opravil ho Biggles a vyrovnal stroj. „Jednoznačně to znamená, že někde poblíž musí být voda. Tahle zvířata, podobně jako velbloudi, vydrží bez vody neuvěřitelně dlouho, ale jednou za čas žrát a pít prostě musí.“

Stádečko přímorožců zmizelo v úzké rokli.

„Jestliže tu někde je voda, jak říkáš, co kdybychom přistáli a poohlédli se po ní a po stopách?“ navrhl Ginger.

„Tvé nápady tě jednou zabijí,“ ušklíbl se Biggles. „Ta voda může být až padesát mil odtud.“

„Vidím několik míst, kde by se dalo přistát. To vysušené bahno, nebo co to tam je, vypadá docela pevně.“

„O tom tvém ,nebo co to tam je‘ se přesvědčíme teprve tehdy, až budeme mít důvod k přistání, a bude to muset být zpropadeně pádný důvod,“ chmurně zavrčel Biggles. „Hledáme přece letadlo nebo aspoň jeho trosky. Další věc, po které bychom se měli dívat, je skloněná skála, která působí dojmem, jako by se měla každou chvíli zřítit. Sekunder si myslel, že na jejím úpatí je ukryt hrob plný zlata a drahokamů. Kvůli nim se sem přece vydal. Věříte, pánové, že možná vůbec netušil, jak pekelný úkol ho čeká?“

„Jak dlouho se tu hodláš zdržet?“ špitl zrzek.

„Řekl bych, že pro dnešek toho bylo dost,“ prohlásil Biggles. „Všimněte si ještě toho červeného útesu přímo před námi. Zítra se sem vrátíme a od něj budeme pokračovat podél pahorků až k jejich konci. Jestliže se sem Mander dostal, pak, vzhledem k tomu, že se nevrátil domů, tu jeho letadlo někde musí být. Máme před sebou ještě pěknou dávku hledání.“

„Jemináčku,“ ozval se náhle Bertie. „Z čeho asi jsou ty malé bílé hromádky?“

„To budou kosti,“ řekl Biggles. „Pravděpodobně velbloudí. Nevím samozřejmě, jak dlouho tu leží, ale pokud se nemýlím, jde o další důkaz, že tu byla voda.“

„A důkaz, že vyschla,“ vzdychl lord. „Museli tu být i lidé.“

„Jak jsi na to přišel?“

„To je přece evidentní, starouši. Kdo hledá v Egyptě divoké velbloudy je sám velbloud, a krotcí velbloudi by sem jistě nedošli sami. Proč by to dělali?“

„A přece by mohli.“

„Proč?“

„Na to se musíš zeptat jednoho z nich,“ chabě se usmál Biggles. „Rozhodně nedělají nic bezdůvodně. Pokud chceš znát můj názor, pak je sem přivedla jediná věc, na které v této části světa skutečně záleží, a to je voda.“

„Mě velbloud vždycky připadá jako tupé zvíře.“

„V tom případě jsi vedle. Nenech se zmýlit předsudky, pokud jde o inteligenci velbloudů. Já vím, že páchnou a mívají všelijaké vrtochy, ale kdo by je neměl, pokud by musel vést tak žalostný život jako oni? Když se to tak vezme, je právě velbloud nejlepším příkladem přizpůsobivosti k prostředí, jaký je možné najít. Má mnohem silnější instinkty než například kůň. Dokáže všechno, co zvládne kůň, a ještě spoustu věcí navíc.“

„Co třeba?“

„Unese náklad, pod nímž by většina koní padla. Vlácením nákladů stráví převážnou část života. Když dostane volnost, zamíří zcela neomylně k nejbližšímu vodnímu zdroji, což ty bys často nedokázal, ani kdyby šlo o nejbližší hospodu. Když začne hasit žízeň, doplní si zásobu vody, aby vydržel dostatečně dlouhou dobu bez pití. To bys nezvládl ani ty ani kůň.“

„V rychlosti ale koně nepřekoná,“ namítl Ginger.

„Na kratší vzdálenost ne. Když ale půjde o opravdu dlouhou trať, vsadil bych všechno na velblouda. Koním se roztřesou nohy, zatímco velbloud bude pochodovat stejným tempem vpřed bez zakolísání. Ale nechme velbloudů a koní. Jestliže to, co leží dole, jsou velbloudí kosti, znamená to, že tu

kdysi byla voda, a nezáleží na tom, zda sem zvířata přivedli lidé, nebo zda přišla sama. A kvůli velbloudů tu nejsme. Letíme domů.“

Biggles obrátil stroj od skalních útvarů, nabral kurz k západu a zamířil k oáze, která jim sloužila jako základna.

Merlin ulétl asi polovinu vzdálenosti, když Bertie náhle vyrazil výkřik, v němž se mísil úlek s úžasem a ukázal pravicí směrem k severu. „To snad není možné! Podívejte se tamhle! Takoví obři, to nemůže být pravda!“

Daleko vpravo se proti severní obloze rýsovala karavana šesti obrovitě působících velbloudů. Kráčeli jeden za druhým s podivným majestátem svému druhu vlastním. Přes obrovskou vzdálenost všichni letci poznali, že pět zvířat nese jezdce.

„Souhlasím,“ řekl Biggles. „Není to pravda, alespoň do značné míry ne. My tu karavanu ve skutečnosti nevidíme. Je pravděpodobně někde za obzorem. My se díváme jen na odraz, na fatu morgánu. Na horkých pouštích je zrcadlení vzduchu poměrně běžný jev.“

„Kdo to proboha může být?“

„Nedokážu si představit nikoho jiného, než bohem zapomenutý národ.“

„Koho?“

„Tak říkají Arabové Tuaregům. Nebo si tak možná říkají i oni sami. Já jen vím, že je to kmen, z něhož už mnoho nezbylo. Jsou to velice drsní lidé. Francouzi s nimi měli velké potíže, když poprvé obsazovali Saharu.“

„Jestliže to není zrcadlový odraz, pak ta karavana má namířeno k pahorkům, které jsme právě opustili,“ řekl zrzek.

„Ano,“ odpověděl zamyšleně Biggles. „Překvapuje mne to. Nečekal bych, že se tu setkáme s Tuaregy. Vážně by mě zajímalo, kam mají namířeno? Poletíme trochu výš. Možná, že uvidíme skutečné původce toho odrazu.“

Přidal mírně plyn a posunul řídicí páku.

Tím manévrem však nechtěně zmařil své záměry, protože jakmile začal merlin stoupat, obraz se vytrácel, jako by se

rozpouštěl v řídkém vzduchu. V několika vteřinách zmizel docela a letci viděli jen nekonečnou písečnou plán.

„Podivné,“ zamumlal Biggles.

„Co kdybychom se stočili k severu, abychom ty jezdce našli?“ navrhl Ginger.

„Ne. Bylo by to možná zajímavé, ale bude moudřejší, když se budeme držet kurzu a svého úkolu.“ Letoun pokračoval v letu k základně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ZMIJE A JINÉ POTÍŽE

Merlin je poslušně donesl na základnu, Biggles s ním přistál a zaroloval tak blízko ke stanu, jak mu jen okolní palmy dovolovaly. Zastavil letadlo sotva padesát yardů od místa, kde včera postavili stan.

„Pořádně se napijeme a pak přikryjeme letadlo,“ řekl Biggles, když všichni vystoupili a vykročili ke stanu. Náhle zrychlil krok a pak se prudce zastavil. Ukázal prstem na písek. „Někdo tu byl,“ sykl. „Tohle jsou velbloudí stopy.“

„Nikoho nevidím,“ poznamenal Ginger. „Nebyli jsme přece pryč nijak dlouho.“

„Jemináčku, což když se nám hrabali ve věcech,“ napadlo Bertieho a v jeho hlase zazněla úzkost.

„To se mi nezdá,“ klidnil ho Biggles. „Cestovatelé pouští by to udělali, jen kdyby měli něčeho zoufalý nedostatek.“

Jenomže stačilo urazit pár kroků a ukázalo se, že se Biggles naprosto zmýlil. Všichni tři letci strnuli, neboť v místě, kde měl stát jejich stan, pokrývala písek velká černá skvrna spáleniště. Jediný pohled stačil k potvrzení nejhorších obav. Vyrazili k místu s vědomím, že se všechno jejich majetek proměnil v popel. Shořely i plachty k zakrytí letadla. Téměř celou minutu nikdo z letců nepromluvil, než se bezmocně ozval Biggles: „Nemohu tomu vůbec uvěřit.“

Rychle ohledali místo požáru a zjistili, že žháři odvedli téměř dokonalou práci. Shořelo všechno s výjimkou části potravin, které zrzek zahrabal do písku, aby je uchránil před slunečním žářem. Ty zřejmě nikdo neobjevil.

„Co rezervní benzín?“ vyhrkl Ginger.

Vyrazili k malé prolákleině u paty mohutné palmy, kde ukryli své kanystry pod hromadu uschlých listů.

„Hýbalo se s tím,“ řekl pochmurně Biggles, když se přiblížili k palmě.

Zrzek se předklonil, aby zjistil, zda drahocené kanystry dosud leží pod listím, když ho Biggles prudce odstrčil stranou a varovně vykřikl: „Pozor!“

Ginger s užaslým výrazem odskočil.

Biggles ukázal na listí. Dalších slov nebylo zapotřebí.

Pomalů, tak pomalů, že jeho pohyb byl sotva znatelný, se zpod hromady listí soukalo hadí tělo. Byl to malý had, ne delší než dvě stopy. Hlavu měl zploštělou a nad studenýma svítícíma očima mu vystupovaly dva rohovité výrůstky.

„Panebože,“ vydechl Ginger a ze tváře se mu vytratila barva.

Biggles zvedl velký palmový vějířovitý list, rychle z něj serval uschlé části a silným tuhým řapíkem zprudka přerazil hadovi páteř. Pak plazla dobil a odhodil stranou.

„Nerad zabírám pro nic za nic, ale s těmhle malými d'ábly se nedá jinak zacházet,“ řekl chraptivě. „Kdyby někoho z nás uštkl, bylo by nás za deset minut o jednoho méně.“

„Zmije?“

„Zmije rohatá. Historici se dodnes dohadují, zda si Kleopatra vybrala k sebevraždě kobru, nebo právě tenhle druh zmije.“

„Zdá se, že musíme být absolutně opatrní na to, co bereme do ruky, a kam šlapeme,“ řekl vážným hlasem Bertie. „Co tu ta bestie vlastně dělala?“

Biggles pokrčil rameny. „V severní Africe jich žije spousta a nikdy nevíš, kdy se objeví. V některých oázách, zvláště v těch, kde leží stará pohřebiště, se to jimi přímo hemží. Poblíž Biskry je kopec proděravělý hadími děrami jak včelí plástev. Arabové mu říkají Prokletý vrch a tvrdí, že tam tihle noční hadi za večera vylézají po tisícovkách. Nikdo k nim nejde tak blízko, aby si je přepočítal. Nejhorší na nich je, že často zaútočí na člověka bez důvodu.“

„Doufám, že za chvíli nenarazíme na její rohatou sestřičku, nebo brášku,“ řekl Bertie a zamyšleně si leštil monokl.

„Tahle potvůrka se sem dostala až potom, co jsme uložili náš benzín,“ poznamenal Ginger.

„Na to můžeš vsadit. Připravili jsme jí pěkný stinný úkryt. Ale o hady teď tolik nejde. Co je s benzínem?“ řekl Biggles a začal s úzkostlivou opatrností odhazovat jeden list za druhým. Když odkryl první kanystr, zdvihl ho a potěškal, bylo všechno zcela jasné. „Je prázdný!“ sykl. „Je štěstí, že jsme tu nenechali všechno rezervní palivo.“

„Ta zmije benzín určitě nevypila,“ prohlásil Bertie se smrtelnou vážností. „Neuměla by otevřít závěr.“

„To jistě,“ zavrčel Ginger. „Spíš to udělali Tuaregové, ta fata morgána, kterou jsme viděli. Mohli se tu zastavit.“

„Pravděpodobně to tak skutečně bylo,“ kývl Biggles a znechuceně vytahoval zbylé prázdné kanystry. „Ani kapka, pánové.“

„Něco mi vysvětli, starouši,“ ozval se Bertie. „Proč nám vůbec ten benzín vylili a potom, když už to udělali, se ještě namáhali s ukrýváním kanystrů?“

„Snad doufali, že zjistíme ztrátu až v okamžiku, kdy jej budeme potřebovat, a přivede nás to do úzkých.“

„A co když počítali spíše s tím,“ vložil se do řeči Ginger, „že podráždíme hada, kterého tam nastražili tak, aby nás uštkl?“

„To mě nenapadlo,“ přiznal Biggles.

„Jemináčku,“ vyjekl Bertie. „To si myslíte, že by dokázali toho hada zkrotit?“

„Někteří Arabové, stejně jako Indové, dokáží s hady podivuhodná kouzla,“ prohlásil Biggles. „Jsou schopni vylákat hada z úkrytu a přinutit ho, aby se ukázal. Neptej se mě, jak to dělají, ale vážně to umí. Viděl jsem to na vlastní oči. Ale řeči o zaklínačích hadů nám nejsou nic platné. Začal bych myslet spíš na jídlo.“

„Byla to ta tlupa Tuaregů!“ řekl zrzek.

„To je jen první věc, která tě napadla,“ zlehčil jeho názor Biggles. „Nikoho jiného jsme totiž v okolí neviděli. Mohlo to tak být, ale pochybuji o tom.“

„Proč?“

„Tak za prvé – proč by nám měli krást benzín? Pro ně nemá cenu. Z toho, co vím o cestování Arabů v poušti, je mi jasné, že všichni dodržují nepsané zákony týkající se majetku jiných. Řídí se jimi, protože jinak by se postupně navzájem vyhladili. Za druhé to jsou většinou muslimové, a pokud vím, tak pro některé je to především náboženská záležitost. Mohamed jim ve své moudrosti určil pravidla chování. Dokonce i v kmenových válkách jim zakázal kácet ovocné stromy nebo datlové palmy nepříteli. Porazit strom je snadné, ale jeho obnova je mnohem obtížnější a pomalejší. Ale pojďme se ukrýt před tím hrozným úpalem.“

„A co si o tom tedy myslíš?“ zeptal se zrzek, když se společně přesunuli do stínu palem.

„Jestliže to udělali Arabové, Tuaregové, Senussiové nebo nějaký jiný místní národ, pak je k tomu donutil nebo přesvědčil člověk, který skupině velel.“

„Ale kdo by to mohl být? Copak tu máme nepříteli?“

„Mám dojem, že to byl někdo, kdo věděl nebo alespoň tušil, že tu jsme a co hodláme dělat. Ten chlapík nestojí o naší přítomnost, a když zjistil, že může využít okolností k tomu, aby nám ztížil život, nezaváhal. Jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Podívejme se na to jinak, starouši,“ vložil se do velitelových úvah Bertie. „Ty prostě říkáš, že nějaký lotras ví o Manderově výpravě a o jejím cíli. To je evidentní!“

„Souhlasím. Dá se to tak chápat.“

„To ale potom znamená, že nemáme moc velkou naději, že najdeme Mandera živého.“

„Tím si nejsem jist. Věc má i další stránku. Kdyby dotyčný lotr věděl, že je Mander mrtev, proč by se nám snažil překážet? Mander může být po smrti, a pravděpodobně skutečně je, ale myslím, že člověk, který je zodpovědný za tuto spoušť, si tím tak jistý není. Všechno nasvědčuje tomu, že nejde o Sekundera. Někdo se dozvěděl, co ti dva hledali. Samozřejmě, že nájezdníci, kteří nám vyplnili základnu,

nemuseli ani vědět, že tu najdou naše stopy, ale když je tu uviděli, dovtípili se.“

„Také nevěřím, že tohle je Sekunderova práce,“ ozval se Ginger. „Manderův otec se v něm zmýlil, když říkal, že by mu nesvěřil svou peněženku.“

„Já bych mu půjčil jediné prázdnou,“ ušklíbl se Biggles, „ale je opravdu těžké představit si důvod, proč by nám měl ubližovat.“

„Dejme tomu, že s Manderem objevili poklad. Myslíš, že by zkusil zmizet s kořistí sám?“

„Již jsme o tom mluvili,“ zavrčel Biggles. „Je to možné, ale přece jen si nedokážu představit, že by byl Sekunder tak zlotřilý padouch, aby vzal Manderovi letadlo, ulétl by mu, a nechal ho na místě zahynout. Mladík by se jednak bránil, a potom, jak by se sám Sekunder dostal sem nebo zpátky do Siwy bez něj?“

„Když tu budeme planě tlachat, nijak si nepomůžeme,“ ohlásil se o slovo Bertie. „Zastavte tu vědeckou disputaci. Bude líp, když se zaměříme na to, jak tohle neřádstvo ovlivní naše plány.“

„Ovlivní,“ řekl Biggles. „Přinejmenším víme, že máme nečekané nepřátele, kterým budeme muset čelit. Můžeme ještě podniknout dva průzkumné lety k horám, což by mělo stačit. Pokud se tam Manderův Cub dostal, měli bychom ho najít. Jestliže nedoletěl, bude pátrání po něm ztrátou času. Nehodlám prohledávat celou Saharu. Ode dneška musíme být zkrátka opatrnější, to je vše.“

„Opatrnější?“

„Sám jsem nebyl opatrný,“ zavrčel Biggles. „Vzpomeňte na můj klid, když jsme ráno odlétali. Už nejsem tak klidný. Teď musíme střežit hlavně zbytek paliva. S jídlem bychom měli vystačit a v nouzi budeme jíst datle. Máme štěstí, že lidé, kteří sem vnikli, nezničili vodní zdroj. Tím by nás odsud vyhnali.“

„Je možné, že ho nechali být proto, že se chtějí tudy vracet, a pak budou potřebovat vodu sami,“ řekl Ginger.

„Může to tak být,“ kývl Biggles.

„A řeknu vám ještě něco,“ pokračoval Ginger. „Napadlo mě totiž, že pokud ti nájezdníci zmizeli odsud směrem k horám, proč jsme z letadla neviděli přímo je místo pouhého odrazu?“

„Na to je snadné odpovědět. Nemáme nejmenší důkaz, že se vydali k horám, ale i když předpokládám, že tam jeli, mohli k nim zamířit jinudy, než jsme letěli my. Víme již, že se pohoří táhne desítky mil daleko. Pokud zamířili ke vzdálenému konci hor, pak směřovali jinam, než my. Zítra je možná spatříme. V tom pekelném vedru už dnes nehodlám startovat.“

„Takže pokračování zítra ráno?“

„Samozřejmě. Jako by se nic nestalo. Zítra uděláme totéž co dnes ráno, jen s tím rozdílem, že se zaměříme na horský úsek za tou červenou skálou. Pokud je tam poblíž místo, kam míří šestice nájezdníků, najdeme je. Zjistili jsme, že k horám je to odsud dobrých sto padesát mil. Ti paliči sem vnikli až po našem odletu a když jsme při návratu spatřili jejich zrcadlový odraz, nemohli být nijak daleko. Vzhledem k rychlosti jejich velbloudů nevěřím, že by dorazili k horám dřív, než za čtyři až pět dnů. Pokud víme, nemají důvod ke spěchu, a protože si myslíme, že v poušti neleží žádná další oáza, budou velbloudi postupovat pod značnou zátěží. Všechnu vodu, kterou potřebují, si přece musí vézt s sebou. Tím se dostávám k závěru, že vědí o studni v horách. Nemohou uvést tolik vody, aby jim vystačila na cestu tam i zpátky.“

„Velbloud přece dokáže vydržet bez vody víc dní.“

„To je sice pravda, ale jde lépe, když se může napít. Nemá chuť bez vody o nic raději, než my tři.“

„Pověz mi ještě,“ přihlásil se Ginger, „jak najdou cestu k cíli, když poušti nevede žádná stezka?“

„Narazil jsi na otázku, kterou si také lámu hlavu,“ kývl hlavou Biggles. „Arabové z pouště se dokáží při nočních cestách řídit postavením hvězd. Karavana, kterou jsme viděli, však postupovala za denního světla. Ti lidé se mohli stejně

jako my řídit kompasem, ale pokud vím, Arabové kompasu nemají. Co s tím? Stále silněji to nasvědčuje tomu, že tlupu vede někdo, kdo má kompas a umí s ním zacházet. Patrně tedy běloch. A když už jsme u toho, zopakuj vám to, co jsme si už říkali. Arabové a dokonce sami Tuaregové se drží od Velké písečné pouště v uctivé vzdálenosti. Podle nich zde sídlí ďáblové.“

„Kam tím míříš?“ zeptal se Bertie.

„Cestování zdejší otevřenou pouští je zpropadeně nebezpečný podnik, což platí i pro domorodce. I menší písečná bouře by smetla karavanu ze světa během několika minut. Arabové to vědí líp než my, mají s tím mnohem větší zkušenosti. Zdá se mi proto, že ti, kdož zpustošili náš tábor a cestují nyní pouští k horám, musí mít hromsky pádný důvod k tomu, aby jezdili sem a tam. Vědí, že právě nyní riskují životy. Kvůli čemu by člověk nasazoval život?“

„Jemináčku, pro peníze, starouši, pro hanebný mamon,“ vyprskl Bertie.

„Velmi správně. Uhodil jsi hřebík na hlavičku. Proto bych vsadil pár liber, že je na konci cesty nečeká jen voda, ale i peníze.“

Zrzek povytáhl obočí. „Snad nemyslíš skutečné peníze, tedy mince a bankovky, že ne?“

„To opravdu ne. Spíše věci, které za peníze stojí.“

„Poklad?“

„Snad,“ řekl Biggles, zapálil si cigaretu a ušklíbl se. „Záleží na tom, čemu říkáš poklad. Už dávno víte, co si myslím o hledání pokladů. Je možné, že v těch horách nějaké zajímavé pozůstatky minulosti leží, ale neočekával bych, že půjde o něco tak cenného, jako bylo zlato Inků v Jižní Americe. Vidím jen dvě možnosti a obě spolu mohou souviset. První je ten tajuplný hrob pod nakloněnou skálou, kde mají spočívat ostatky krále pouště Ras Tenazzy. Podle starých zvyků s ním pohřbili i jeho majetek. To byla Sekunderova úvaha, na které může něco být. Často zjišťujeme, že se staré báje zakládají na pravdě. Sekunder tomu očividně uvěřil,

protože jinak by nepodnikal cestu do těchto končin. Druhá možnost...”

„Dobrá,“ skočil mu do řeči Ginger. „Předpokládejme tedy, že v horách pohřbili krále Ras Tenazzu, a že mu jeho poddaní do hrobu uložili cennosti. Co si myslíš, že tam bude?“

„To můžeme jen hádat podle toho, co se našlo v jiných starých hrobech v severní Africe. Řekl bych, že s ním může ležet hromádka zlatých a stříbrných šperků. Krom toho mohli vybavit mrtvého krále na poslední cestu drahokamy a polodrahokamy. Vypadá to zajímavě, ale nezapomeňte, že jsme sem nepřišli hledat poklady. Máme najít mladého Mandera, a naši výpravu platí jeho otec. Asi by nebyl rád, kdybychom mařili čas pátráním po sbírce starožitností.“

„Říkal jsi ale, že se tu občas objeví nějaké smaragdy, o nichž nikdo neví, odkud se vzaly,“ připomněl mu Ginger.

„Naleziště smaragdů je ta druhá možnost. Musím uznat, že příběh o smaragdovém dole v blízkosti královského hrobu, pravděpodobnost nálezů zvyšuje. Stejně tak dobře však mohly smaragdy pocházet z jiných starých hrobů. Možná, že Sekunder měl v rukávu ještě další eso. Kdyby nenašel hrob, rád by odhalil ten bájný smaragdový důl. Určitě sem však necestoval jen tak pro nic za nic. Doufal nejspíš, že najde obojí a rychle zbohatne.“

„Asi by mu stačilo najít smaragdy,“ řekl Bertie. „Dostal by, po čem touží, a o archeologii by ztratil zájem, pokud rozumíš, co tím myslím.“

„Asi ano. Ale také mohl zjistit, že naletěl.“

„Tomu zas nerozumím já,“ přiznal se Bertie.

„Není smaragd jako smaragd. Některé kameny nestojí za shýbnutí.“

Aby měl smaragd velkou cenu, musí být velký a dokonalý, a takové kameny jsou vzácné. Smaragd po vydolování ze země připomíná nevzhledný zelený krystal. Může být čirý, nebo alespoň průsvitný, a působením vzduchu tvrdne. Na některých nalezištích lidé objevili smaragdy vážící přes sto liber, ale neměly téměř žádnou cenu.“

„Proč ne? Tomu nerozumím.“

„Protože měly tolik prasklin a byly tak křehké, že se při pouhém doteku rozpadaly. Najít velký smaragd bez puklin narušujících jeho krásu je téměř zázrak. Kdyby se ti podařilo najít celistvý smaragd o velikosti ptačího vajíčka, můžeš za něj chtít, kolik tě napadne. Podobně je tomu s rubíny. Ty obrovské rubíny, které nosí indické princezny, nemají zdaleka tak velkou cenu, jak se obvykle soudí. Každého zláká velikost, ale často tady neplatí, že se s velikostí spojuje i jakost. Je velmi pravděpodobné, že když se brusič pokusí vybrousit velký smaragd či rubín k dokonalosti, rozpadne se mu na prach a nebudeš mít nic.“

„Jak k tomu dochází?“

„Praskliny jsou nepatrná narušení celistvosti hmoty kamene. Je v nich vzduch a kámen se může rozpadnout při sebemenším doteku,“ řekl Biggles a zamračil se. „Ale proč vám mám vyprávět o drahých kamenech? Nemáme na práci důležitější věci?“

„Začal jsi o tom sám,“ ušklíbl se Ginger. „Myslel sis přece, že Sekunder hledá smaragdový důl.“

„Myslím si to dál.“

„A totéž platí o Manderovi.“

„To sotva, ačkoli to nemohu vyloučit. Podle toho, co říkal jeho otec, se Adrian zajímal především o archeologii. Protože mu peníze nechyběly, řekl bych, že mu šlo mnohem více o nějaký nález, kterým by se proslavil a vnesl světlo do záhad rozprostírajících se nad původními obyvateli území, které dnes pokrývá Sahara. A už dost řečí. Vyschlo mi z nich v ústech. Gingere, ty bys mohl skočit do letadla a přinést nějakou sodovku.“

KAPITOLA PÁTÁ

TROSEČNÍK VE SKALÁCH

Úsvit zastihl posádku merlinu opět ve vzduchu. Letoun zas mířil k horám, tentokrát však mírně odlišným směrem, aby se dostal blíže ke středu horského masívu, tedy tam, kde předešlého dne průzkum skončil.

Všichni doufali, že spatří karavanu šesti velbloudů, která dala vzniknout fata morgáně, a skutečně ji objevili. Asi po dvaceti minutách letu zahlédli pod sebou šest korábů pouště v řadě, jak se proplétají mezi velkými dunami. Jezdci velbloudy nezastavili, ačkoli museli slyšet letadlo mnohem dříve, než se objevilo nad jejich hlavami.

„Dávno o nás ví,“ poznamenal Ginger a podíval se dolů z výšky pěti tisíc stop.

„Jistě,“ řekl Biggles. „Nemají důvod zastavovat, a my nemáme důvod snažit se zůstat nezpozorováni. Chybí nám důkazy, že ta karavana nějak souvisí s naším posláním. K horám, kam nepochybně míří, se dostaneme mnohem dříve než oni. Nemohou postupovat o mnoho rychleji, než teď jedou.“

Merlin rychle jezdce doháněl. Bertie vytáhl dalekohled, přiložil ho k očím a zaostřil na ni.

„Co vidíš?“ zeptal se Biggles.

„Pět jezdců a pořádně naloženého soumara.“

„Dívají se vzhůru?“

„Ne.“

„Je mezi nimi běloch?“

„To nepoznám. Je možné, že by měli zahalené hlavy?“

„Pokud jsou to Tuaregové, pak ano. Nedokážu si představit, že by se tu místo nich mohl pohybovat někdo jiný. Tuaregové si zakrývají obličej modrými rouškami, podle nichž je někdy Arabové nazývají

Národem s rouškou. Dozvěděl jsem se, že si roušku nikdy nesnímají, dokonce ani při jídle. Jednoduše ji nadzdvihnou.“

„Copak Tuaregové nejsou Arabové?“

„Ne. Je to samostatný kmen. Podle některých odborníků jde o poslední potomky národa, který kdysi obýval celou tuto oblast. To bylo samozřejmě ještě předtím, než vyprahla. Tuaregové mají pověst kočovníků a tvrdých bojovníků. Dnes jsou tady a zítra beze stopy zmizí. Myslím, že dnes už k tomu nedochází, ale před lety se prý stalo, že po jejich nájezdu zmizela ze světa jednotka francouzské cizinecké legie se vším, co k ní patřilo.“

„Bylo by přímo excelentní, kdybychom jim tedy nezkazili cestu,“ ušklíbl se Bertie.

Letoun se vznášel dál pod jednotvárnou tmavě modrou oblohou. Tlupa jezdců dávno zmizela za nimi a vpředu se vynořily skalnaté pahorky, lemující obzor jako páteř pravěké příšery.

„Proč si myslíš, že karavana šla nejdřív k nám do El Arígu, než se vydala k horám, pokud tam tedy skutečně míří?“ obrátil se zrzek k Bigglesovi.

„Třeba proto, že El Arig byl nejbliž.“

„Jenže kus severněji leží další oázy. Podle mapy vybíhá od Siwy do pouště celý jejich řetězec. Pro naši výpravu neměly význam, protože nám bylo řečeno, že tam není možné přistát, to ale přece nevedí velbloudům.“

„Nenapadá mě jiný důvod, proč by měli využít zrovna naší oázu. Možná, že jezdci z karavany nechtěli, aby se vědělo, kam míří. V poušti jsou lidé zvědaví a zprávy se šíří rychle. Nevím, zda to má nějaký význam, ale musím uznat, že je zvláštní, když se náhle vydá karavana do naprosto pustých míst ve stejnou dobu, kdy tam zamíříme my. Podle toho, co jsem vyslechl v Siwě, nikdo nejezdil do hor jednak kvůli tomu, že tam není voda, a pak proto, že k tomu jednoduše neměl nejmenší důvod. Ani Arabové se do písčné pouště nevydávají pro nic za nic. Ale teď už pozor. Sledujte každý

pohyb a stopy po něm. Člověka, zvíře, stopy kol nebo vrak letadla.“

„Kdyby byl nějakým zázrakem Mander ještě naživu a slyšel hluk našeho motoru, určitě by zamířil do otevřeného prostoru, abychom ho z letadla mohli spatřit,“ řekl Bertie.

„Samozřejmě by mohl pochopit, že sem nepřiletí jiné letadlo než stroj určený k jeho záchraně. Nepochybují o tom, že by mu rachot motoru udělal radost, protože všechno je lepší, než trčet na místě a mít sucho v ústech. Slíbil svému otci, že s ním bude ve spojení, a máme dost důvodů věřit, že by to udělal, kdyby to jenom trochu šlo. Protože o něm však nemáme zprávy, musíme předpokládat, že se něco nevyvedlo. Samozřejmě se ale nemusel dostat až sem.“

„A co když uvízl někde cestou?“ zeptal se Ginger.

„Pak jeho piper stojí někde mezi těmito místy a Siwou, odkud odstartoval. Kdyby to byla pravda, byl by mrtev. Neměl by nejmenší naději přežít, stejně jako jeho partner.“

Merlin se již blížil k pahorkům. Vypadaly v podstatě stejně jako ty, které zkoumali předešlý den. Některé mohly být o něco vyšší, dosahovaly výšky tří až čtyř set stop. Jediný z nich se však nedal nazvat skutečnou horou, přestože ve srovnání se zvlněnou plošinou, ze které vystupovaly, budily dojem značné výšky. Letadlo sem podle předpokladů doletělo blízko červené skály, v místě, kde včerejší pátrání skončilo.

Obraz, který se letcům naskýtal, snad ani nemohl být chmurnější. V pruhu širokém jednu až dvě míle pokrývaly celou oblast jen různě velké skály občas přerušované trhlínami a roklemi plnými písku. Tu změř ohraničovalo cosi jako sluncem rozpukané a vysušené bahno, přecházející do rovné plošiny jakoby uhlazené tekoucí vodou. Její zdroj však dávno vyschnul a nebylo vidět jedinou známku života či něčeho, co by jej umožňovalo. Nikde ani stopa po vodě, stromu, keři nebo stéblu trávy.

Skály, rozpukané žářem slunce a omleté pískem hnaným větrem do fantastických tvarů byly odpudivé a nehezké. Některé byly omlety do jednoduchého kuželovitého tvaru.

Nejobvyklejším tvarem však byla podoba houby, jejíž základna byla ohlodána a vytvářela nohu podpírající veliký plochý klobouk. Některé skály stály vzpřímeně, jiné byly nachýleny v úhlech, které hrozily brzkým sesutím. Mnohé se již také skutečně zřítily. K vidění zde byly i bílé hromádky, které letci považovali za kosti, ale vzhledem k jejich rozsevu po zemi nedokázali vždy posoudit, zda pocházejí z lidí či zvířat.

Biggles poznamenal, že právě ty kosti dokazují, že zde nevládly vždy tak nepříznivé podmínky jako nyní, protože by se sem jinak nedostaly.

„Jakou asi máme možnost, že najdeme tu pravou nakloněnou skálu v téhle spoušti?“ zamumlal Ginger.

„Hledej Manderovo letadlo,“ zavrčel Biggles. „Jestliže tu někde je, nebude od stroje daleko, a ta skála také ne.“

Letěl dál a křížoval nad oblastí posetou skalami. Občas dokonce prolétl mezi vyššími pahorky. Pozornost letců se zaměřila také na ztvrdlý povrch pod úpatím skalisek, protože jedině tam mohli najít vhodnou přistávací plochu. Kdekoli jinde by se stroj nevyhnutelně roztříštil o skály.

„Zajímalo by mě, kam zmizely gazely, které jsme viděli včera,“ napadlo zrzka. „Měly by tu pořád někde být.“

„Petrně se schovaly někam mezi skály, kde na ně nevidíme,“ řekl Biggles. „Jsme již také o kus dál a nehodlám se kvůli nim vracet. Naopak. Mám toho dnes už dost. Proletíme ještě tak nanejvýš tři až čtyři míle a vrátíme se domů. Ještě jeden den, a budeme tu hotovi. Dostaneme se až na konec řetězu skal, a přesně to jsem měl za cíl. Nebudeme pátrat nad otevřenou pouští, ostatně už na to nemáme ani dost benzínu.“

Ginger ani Bertie nenamítali, protože tepelné proudy stoupající ze sluncem rozžhavených skal způsobovaly tak prudké výkyvy stroje, že se jejich let rozhodně nedal nazvat pohodlným.

„A co ti nomádi?“ otázal se Bertie. „Nechtěl bys přece jenom zjistit, co mají za lubem?“

„Nechci. Nezajímá mě to. Nevidím souvislost mezi nimi a námi nebo naším úkolem. Pokud ti lidé pátrají po pokladu, ať se klidně snaží. Budiž jim přáno. Pokud jde o mne, ať si klidně nechají své smaragdy, jestli je ovšem najdou.“

O několik minut později oznámil Biggles, že se hodlá vrátit na základnu. „Udělalí jsme dnes víc, než se od nás dalo očekávat,“ řekl. „Zajímalo by mě sice, jak daleko se ty skály ještě táhnou, ale k naší smůle nemáme mapu oblasti. Těžko se však dá získat mapa místa, které ještě nikdo neprozkoumal.“

„Myslím, že prozkoumávat tahle místa je více méně irrelevantní,“ pronesl hlasem znalce Bertie. „Bude asi ještě chvíli trvat, než tu někdo vytvoří slušné podmínky, které by umožnily odborníkům, aby tady dokázali žít.“

„Pozor!“ přerušil náhle jeho vývody Ginger. „Leť ještě kousek dál, Biggles. „Zdá se mi, že jsem něco zahlédl.“

„Co, prosím tě?“

„Nějaký obláček dýmu.“

„Jeminkote, netvrď nám, že by tu někomu byla taková zima, aby si rozdělával ohniček,“ uchechtl se Bertie. Nikdo se nezasmál.

„Copak jste už oba úplně ztratili smysl pro humor?“ zabručel smutně Bertie. „Měl to být vtip.“

„Nemám zrovna náladu na tvé vtipy,“ odpověděl krátce Biggles, který již stočil stroj podél vnějšího okraje skalisek tam, kam ukázal zrzek. Ačkoli se vzduch tetelil horkem a ztěžoval vidění, vzápětí kývl. „Máš dobrý zrak, Gingere,“ řekl. „Je to kouř!“

„Takže tam někdo je,“ vzdychl zrzek.

„Jistě.“

„Co si o tom myslíš?“

„Jestli tam někdo neohřívá Bertiemu oběd, což mi nepřipadá moc pravděpodobné, je to signál.“

„To znamená, že nás někdo zahlédl?“

„Spíš zaslechl. Jestliže letíme mezi ním a sluncem, nemůže nás vidět. Pokud by se o to snažil, za chvíli by oslepl.“

„Lidé z té karavany to být nemohou?“

„Rozhodně ne! Ti sem přece nemohou dorazit dřív než za dobré dva dny.“

„Tam je!“ vykřikl Ginger. „Vidím ho!“

Osamělou postavu, jež náhle vyběhla zpoza skalisek a předváděla tam dole cosi, co vzdáleně připomínalo válečný tanec, nemohl nikdo z letců přehlédnout. Široko daleko nebylo nic jiného v pohybu.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Ginger, když se letoun přiblížil k mávající postavě.

„Musím dolů.“

„Nejdřív se ujisti, zda je to běloch.“

„Jak bych to asi udělal? V tomhle slunci nezůstane žádný běloch dlouho bílý. Sami už jsme pěkně zhnědli.“

„Nemyslím si, starouši, že by to mohl být Mander,“ ozval se Bertie. „Proč?“

„Kde má letadlo? Nikde ho nevidím. Určitě by od něj neodešel daleko.“

„O letadlo mohl snadno přijít,“ řekl Biggles. „Přesto se nad tím chlapíkem proletím a vy si ho důkladně prohlédněte. Já si musím dávat dobrý pozor na naše letadlo, ale vy se pořádně dívejte. Je pravda, že nemá smysl riskovat přistání, pokud k němu nebudeme mít dostatečně pádný důvod.“

Postava, o které již nebylo pochyb, že patří muži, ženu by tu také sotva hledali, zůstala nyní klidně stát se vztaženýma rukama. Neznámý nepochybně dospěl k názoru, že ho již v letadle museli spatřit.

Adrian Mander

Biggles klesl s merlinem na pouhých dvacet, třicet stop nad zem a přelétl nad záhadným mužem. Sám se na něj ani nepodíval, neboť vzhledem k silným vzdušným proudům se neodvážil odtrhnout zrak od povrchu země vpředu a od řízení.

„Tak co?“ zeptal se přítel, když dokončil manévr a letoun znovu stoupal.

„Řekl bych, že je to běloch, přísahat bych na to ale nemohl,“ vzdychl zrzek.

„Řekl bych přesně totéž,“ prohlásil Bertie. „Plet' má tmavou jako Arab, ale nemyslím si, že mezi ně patří.“

„Na barvě pleti tolik nezáleží,“ zavrčel Biggles. „Důležité je, jak je oblečen. Podle toho poznáme odkud přišel.“

„On toho ale na sobě moc nemá,“ posteskl si Ginger.

„Jen takové ohavné cáry,“ doplnil ho Bertie. „Má na sobě košili a šortky, nebo spíš to, co z nich zbylo.“

„Co má na hlavě?“

„Nic než spoustu vlasů. Vousy nemá.“

„Pokud je tu Mander delší dobu, nedá se počítat s tím, že by měl krátce střižený účes,“ řekl Biggles. „Přistanu. Buď je to mladý Mander nebo Sekunder.“

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Ginger. „Kdyby se dostali až sem, jistě by se drželi pohromadě. A kromě toho – kde je jejich letadlo?“

„To zjistíme na zemi,“ prohlásil Biggles. „Povrch se zdá být dost hrubý, ale je plochý. Nevidím nic, co by mi mohlo překazit přistání. Bude asi dost drsné, takže mlčte, ať si nepřekousnete jazyk.“

Dál nepadlo ani slovo. Biggles zakroužil, nalétl na přistání a vyrovnal letadlo. On sám i oba jeho druhové dobře věděli, co všechno je v sázce. Havárie merlinu, nebo jeho větší poškození, by znamenaly, že nebudou schopni znovu odstartovat. K čemu by je to odsoudilo, o tom bylo lepší vůbec nepřemýšlet.

Přistání se pilotovi zdařilo dokonale, nemohl se ovšem vyhnout všudypřítomným nerovnostem, které vyvolávaly silné

otřesy stroje po dosednutí podvozku na zem. Letoun zpomaloval a pak ho Biggles opatrně otočil a roloval směrem k muži, který k nim s klopýtáním a vrávoráním přibíhal.

„Ať je to kdokoli, je v silně zuboženém stavu,“ řekl Biggles. „Kdo by v tomhle d'áblově hnízdě nebyl?“ zamumlal Ginger, „Třeba Tuareg.“

Než se k muži merlin dokodrcal, ubožák upadl. Hned se však zvedl na kolena a chabě jim mával v ústřety.

Letoun se zastavil. Všichni z něj rychle vyskákali a spěchali k nešťastníkovi. Již jeho první slova jim prozradila jeho národnost. „Díky Bohu, že jste tady,“ řekl chraptivě jazykem Shakespearovým. „Už jsem byl v koncích.“

„Vy jste Adrian Mander?“ zeptal se Biggles.

„Ano, to jsem já.“

„To je dobrá zpráva,“ usmál se Biggles. „Váš otec nás poslal, abychom vás našli. Jste nemocen?“

„Ne. Není mi nic až na to, že bych jedl hřebíky.“

„Hřebíky nemáme,“ řekl Biggles. „Dáme vám něco lepšího. Čekali jsme ale, že budete spíš umírat žízni.“

„Žízni? Proč? Voda tady je.“

„Vážně?“ užasle zamrkal Biggles. „To není možné! Kde?“

„Ukáži vám to.“

„Později. Vodu nepotřebujeme. Kde je Sekunder?“

„Pryč.“

„Kde pryč? A jak se dostal odsud?“

„Odletěl mým letadlem.“

„Chcete říci, že odletěl a vás tu nechal?“

„Ano, přesně to chci říci.“

„Nechal vám tu potraviny a vodu?“

„Nenechal mi nic. Nechal mě tu zkrátka zemřít, nebo si alespoň myslel, že tu zahynu. Nevěděl, že tady najdu vodu. Domníval se, že až se vrátí, najde mě tu mrtvého.“

„On se vrátí? Slíbil to?“

„Neslíbil nic, ale vrátí se.“ Manderův hlas byl naplněn trpkým rozhořčením.

„Tak je to tedy,“ zamručel Biggles. „Teď na něj ale zapomeňte a pojd'te. V letadle cestou domů vám otevřeme pár konzerv.“

„Ne, děkuji,“ řekl k jeho úžasu Adrian. „Nechci odsud.“

„Co jste to řekl?“

„Že nechci pryč! Ještě ne.“

„Nebyl jste moc dlouho na slunci?“ zeptal se Biggles.

„Ne, nežertujte! Chci vás jen poprosit o nějaké jídlo, a potom budu brzy v pořádku. Odleťte domů sami. Když teď víte, kde jsem, můžete se pro mě vrátit později.“

„Oč tu jde?“ zpřísněl Bigglesův hlas. „To si vážně myslíte, že písknete, my odletíme, písknete a my se sem vrátíme?“

„Promiňte,“ řekl mladík. „Nechci jen dovolit té lidské bestii Sekunderovi, aby všechno ukradl. Můj otec se v něm nemýlil.“

„No...“ protáhl Biggles. „Doufám, že víte, co říkáte. Myslel jsem si, že máte toho pekla plné zuby.“

„Ještě pár dnů to vydržím. Klidně se zase můžete vrátit, jen bych vám rád řekl, co se tu stalo.“

„Dobrá,“ pokrčil rameny Biggles. „Jak tedy chcete. Hodinka sem, hodinka tam, nás to tolik nerozhází, a vy se zatím najíte. Pomozte mu do kabiny, chlapci. Musíme do stínu, jinak se zblázníme z toho žáru všichni.“

„Ukážu vám, kde je pod pahorkem stín,“ nabídl se Mander. „Není to tak daleko odsud a blízko je i voda. Strávil jsem tam většinu času.“

„Musel jste se tu pořádně nudit,“ ozval se zrzek.

„Právě naopak, měl jsem pořád co dělat.“

Ginger mrkl na Bigglese a posmutněle zavrtěl hlavou.

„Tak dost řečí,“ rozhodl Biggles. „Pryč odsud, než se usmažíme docela.“

Ukázalo se, že Mander je zesláblý jak po dlouhé nemoci, a zrzek s Bertiem ho do letadla víceméně donesli. Na základě jeho pokynů pak Biggles pomalu zaroloval mezi pahorky.

KAPITOLA ŠESTÁ

SMARAGDY A HADI

Místo, kam mladík navedl pilota, rozhodně nepůsobilo přitažlivým dojmem, mělo však určité divoké kouzlo. V některých částech světa by tu rozsedlinu označili za kaňon. Byla to jakási průrva mezi dvěma skalními útesy, které při úpatí natolik omlel písek hnaný větry, až připomínaly spíše převisy. Pozorovatel viděl nahoře mezi zubatými okraji pouze úzký proužek modré oblohy. Bylo zřejmé, že s výjimkou pár minut, kdy slunce stálo přímo nad průrvou, leželo její dno neustále ve stínu.

Samo dno bylo pokryto drobným štěrkem vzniklým rozpadem větších balvanů a okolních skalisek, takže trochu připomínalo kamenitou mořskou pláž.

„Jestli tohle není vyschlá vodní nádrž, tak jsem v životě žádnou neviděl,“ užasle sykl Biggles, když se rozhlédl.

„Musela tu být voda!“ vyhrkl Ginger. „Myslel jsem si, že tady nikdy nepršelo!“

„Prší téměř všude, a občas dokonce i na Sahaře,“ řekl Biggles. „Někde k tomu ale dojde třeba jen jednou za století nebo ještě vzácněji. Slyšel jsem o jedné velké motorizované výpravě, kterou zaskočily obrovské záplavy. Podivuhodné na tom bylo, že k tomu došlo na střední Sahaře, kde s tím nikdo nepočítal. Samozřejmě, že slunce a písek zahladí stopy po srážkách tak rychle, že brzy nikdo nepozná, co se stalo. Přesto se to však může stát, ačkoli na to žádný člověk se zdravým rozumem nebude spoléhat. Už jsem vám přece vyprávěl, jak Alexandr Veliký kdysi taktak vyvázl životem, když zabloudil mezi Siwou a pobřežím a potácel se pouští bez vody. Když se již zdálo, že mu není pomoci, začalo pršet v místech, kde podle domorodců nespádla ani kapka po tři sta let. I tady muselo někdy zapršet, jinak by tu nebyla vodou vymletá soutěska.“

Povrch dna nebyl tak nerovný, aby ztěžoval pohyb letadla, a tak pilot roloval dál k nižším a širším útesům, v jejichž blízkosti se choulily zakrslé palmy. Protože se v kaňonu vzduch téměř nepohnul, panovalo v něm dusivé horko. Důležitější však bylo, že do tohoto vnitřního prostoru nepronikaly přímé sluneční paprsky. Biggles s uspokojením prohlásil, že je to mnohem lepší kryt pro letadlo, než by očekával.

„Měl jsem spoustu času, abych to tu prohledal,“ řekl Adrian. „V okruhu několika mil už znám každou díru a každý kámen.“ Mezi řečí polykal suchary, které si namáčel do misky s hovézím vývarem, jenž mu připravil Ginger.

„Jezte pomalu, jinak budete mít potíže,“ doporučil mu Biggles. „Všechno byste asi zvrátil. Není kam spěchat. Čím jste se vlastně živil, než jsme dorazili?“

„Naštěstí pro mne jsme po přistání vyložili několik konzerv pro okamžité použití, a ty mi nějaký čas vydržely. Po určité době jsem je začal doplňovat datlemi z palem, které tamhle vidíte.“

„Připadají mi suché.“

„Ne tak docela. Připouštím však, že k té hrstce plodů, které na nich vyrostou, jsem se dostával jen s obrovskými obtížemi. Neumím šplhat na stromy, takže jsem je setřásal, což mi také moc nešlo. Pak jsem se spokojoval s tím, co samo spadlo. Datle byly zcvrklé a suché jako stará kůže. Pomohly mi ale přežít. Nijak mě netrápilo, jak dlouho s nimi budu muset vystačit. Největší strach jsem měl pochopitelně z nedostatku vody.“

„Jistě,“ kývl Biggles. „Kde a jak jste ji našel? Udivuje mne, že tu vůbec nějaká je.“

„Tam dole na konci soutěsky,“ ukázal Adrian. „Útes má pod sebou velkou dutinu připomínající menší jeskyni. V jejím středu povrch klesá a vytváří rozlehlou, mělkou jámu. Je naplněná vodou, která je podle mého soudu pozůstatkem průsaku shora po dávných dešťových srážkách.“

„Podle toho, jak vypadá okolí, velké záplavy to nebyly,“ vložil se do hovoru Bertie.

„Nedokáží se tady představit dešť,“ ušklíbl se mladík. „Je ale skvělé, že zde vůbec je nějaká voda. Myslím si ostatně, že moje malá vodní nádrž nevznikla přírodní cestou. Při bližším průzkumu se mi zdálo, že ji dávní obyvatelé do skály sami vytesali, nebo alespoň rozšířili původní přírodní prohlubeň. Rozhodně muselo být toto místo kdysi hojně navštěvováno a obýváno, ačkoli tomu bude již hodně dávno.“

„Jak to víte?“

„Protože kolem vodní nádrže se povalují zbytky nádob a nástrojů, které připomínají výtvary z doby kamenné. Než jsem sem jel, hodně jsem o Sahare četl, a tak vím, že v poušti taková místa bývají. Znají je však jen Tuaregové, kteří o nich neradi mluví. Zdroj vody jim umožňuje pohyb v končinách, kam se za nimi nevydá nikdo, kdo o vodě neví. Usnadňuje jim to únik po loupeživých nájezdech.“

„Ví o vodě Sekunder?“

„Ne. Objevil jsem nádrž, až když zmizel.“

„Jak jste ji našel?“

„Byla to náhoda. Když jsem druhý den po svém osamění seděl ve stínu a pokoušel se vzpamatovat z šoku, zahlédl jsem nějaká bílá zvířata. Objevila se na vzdáleném konci soutěsky. Byly to nějaké horské kozy.“

„Přímorožci,“ opravil ho Biggles. „Také jsme je viděli.“

„Přímorožci? Tehdy jsem se vůbec nestaral o to, k jakému druhu patří. Velice mi však pomohli. Zůstal jsem dlouho v klidu, abych je nevyplašil. Pak jsem měl dojem, jako by zmizeli ve stěně útesu. Když jsem se po chvíli začal zajímat o to, co se s nimi stalo, šel jsem za nimi. O vodě jsem ani neuvažoval, ale pomyšlení, že tu se mnou žijí ještě jiní živí tvorové, mi dávalo jiskřičku naděje. Buď mne viděli nebo navštívili, a schovali se. Jejich stopy mne zavedly k vodní nádrži. Zvířata tam chodila jako k napajedlu. Zachránila mi život, neboť jsem byl rozhodnut raději se zastřelit, než zemřít žízni.“

„Čím?“

„Mám pistolí. Vzal jsem si ji s sebou pro případ, kdybychom měli potíže. Pak jsem se ale rozhodl použít ji jinak.“

„Jak?“

„Chtěl jsem zastřelit jedno z těch zvířat, abych měl co jíst.“

„Povedlo se?“

„Jsou sice velmi opatrná, ale když jsem číhal u vodní nádrže, podařilo se mi dostat se k nim na dostřel. Jenomže pak jsem se nepřinutil k výstřelu.“

„Proč?“

Adrian se plaše usmál. „Bude to asi znít hloupě, ale utkvělo mi v hlavě, že mi ti přimorožci zachránili život. Kdyby jim u nádrže hrozilo nebezpečí, a kdyby neobjevili v okolí jiný vodní zdroj, čekala by je stejná smrt, před jakou mne zachránili. Co byste dělali vy?“

„Právnick by to nazval zavádějící otázkou,“ řekl lhostejným tónem Biggles. „Odpověděl bych vám až tehdy, kdybych se dostal do stejné situace. Už jste dojedl?“

„Na víc jídla zrovna nemám v žaludku místo,“ usmál se Adrian.

„A jak se cítíte?“

„Dobře, pane. Jsem připraven na všechno.“

„Dobrá. Tak nám konečně vyprávějte celý svůj příběh od začátku, abychom konečně pochopili, jak se věci vyvíjely.“

„Udělám to,“ přikývl Adrian. „Všechno šlo podle mého plánu až do chvíle, kdy jsme se dostali sem,“ začal. „Neměli jsme ani nejmenší potíže. Došlo jen k jediné zvláštnosti, ale já jsem o ní tehdy moc nepřemýšlel. Řeknu vám však o ní, dokud na to myslím. Zůstali jsme tři dny v oáze Siwa. Během tamního pobytu Sekunder několikrát sám odešel. Neříkal mi, kam chodí, a když jsem se ho zeptal, odbyl mne s tím, že se někdo přece musí starat o záležitosti, které souvisejí s naší další cestou.“

„Věřil jste mu?“

„Neměl jsem důvod nevěřit. Oproti mně měl výhodu, že zcela plynně hovořil arabsky, nebo jak se to vlastně v Siwě mluví.“

„Než se dostaneme dál, vysvětlíte mi jednu věc,“ požádal mladíka Biggles. „Zdá se, že Sekunder uměl řídit letadlo. Věděl jste o tom, že je pilot, dříve než jste odstartovali?“

„Ne. Ani teď nejsem přesvědčen, že je pilot. Rozhodně ne zkušený pilot. Poprvé jsem zjistil, že má za sebou nějakou dobu strávenou v pilotní kabině, když jsme přelétali Středozemní moře. Požádal mne, jestli by mne mohl na chvíli vystřídat, a protože nehrozilo nebezpečí havárie, souhlasil jsem.“

„Překvapilo vás to?“

„Velice. Zeptal jsem se ho, proč mi nepověděl už dříve, že má s létáním zkušenosti. Řekl mi, že není pilot. Prý kdysi jen kratičce navštěvoval pilotní kurz, ale nedokončil ho. Na jeho zacházení s kniplem, to bylo jasně znát. Určitě bych mu nedovolil přistát ani odstartovat.“

„Ale určitou praxi měl.“

„Ano, dalo by se to tak říci. Opravoval jsem jeho chyby a učil ho základním navigačním postupům. Zdálo se mi, že touží naučit se s letadlem zacházet, a teď už také vím, proč. Tehdy jsem to však považoval za docela užitečné pro případ, že by mne musel v nouzi vystřídat.“

„Zjistil jste něco o jeho národnosti?“

„Tehdy jsem mu věřil, pane. Neměl jsem žádný důvod předpokládat, že lže a jeho vyprávění o tom, že je Egyptan, jsem přijímal bez výhrad. Víte, že ještě před krátkým časem pracoval pro Egyptskou archeologickou společnost?“

„Vím, že vám to řekl.“

„Jak to myslíte?“ povytáhl obočí Adrian.

„Váš otec si to prověřil a nikdo tam o něm neslyšel.“

„Proč by si to ale vymýšlel?“

„Patrně proto, aby vás přesvědčil, že je zkušeným archeologem, člověkem, za kterého se před vámi vydával. Na tom ale už nezáleží. Pokračujte. Omlouvám se za přerušení.“

„Nebesa,“ vzdychl mladík, ale pak vyprávěl dál. „Takže jak jsem již uvedl, až sem jsme se dostali bez potíží. Když jsme odletěli ze Siwy, sledovali jsme po dalších asi dvě stě mil řetěz oáz, o nichž nám v Siwě vysvětlili, že jsou nyní vyschlé. V žádné z nich jsme nepřistáli, neboť jsme k tomu neměli důvod. Po cestě jsme nespatriili živou duši. Ani jsme s tím nepočítali, vždyť směrem k jihu nikdo necestuje. Konečně jsme uviděli pahorky, přesně tak jak Sekunder předpokládal, totiž od jejich severního konce. Chvíli jsme je ze vzduchu zkoumali v naději, že objevíme náš konečný cíl.“

„Jaký cíl?“

„Vysokou skálu, pod kterou měl být kdysi pohřben král pouště. Sekunderovi to kdosi vyprávěl a on té historce věřil. Jinak by se sem přece nevydal.“

„Našli jste tu skálu?“

„Viděli jsme celé desítky nahnutých skal, ale otázkou bylo, zda je některá z nich tou, kterou hledáme. Nemohli jsme si dovolit dál plýtvat benzínem, takže jsme se rozhodli přistát a pokračovat v pátrání pěšky. Měl jsem z přistání trochu strach, přestože povrch vypadal docela slušně. Letadlo jsem posadil na zem bez nejmenších potíží.“

„A dál?“

„Přistál jsem na místě, které mi připadalo nejvhodnější. Bylo to údolí mezi dvěma pahorky. Ne zde, ale o kus dál. Vyložili jsme lahve s vodou a potraviny, se kterými jsme počítali na nejbližších pár dní. Přiznávám, že když jsem zjistil, kde jsme se to ocitli, trochu to se mnou otrásl. Zdálo se mi naprosto beznadějné hledat tu nějakou konkrétní skálu.“

„Měl jste nějaký důvod přistát právě na místě, kde jste se k tomu rozhodl?“

„Ne. To místo bylo stejně šílené jako všechna ostatní. Na dohled od něj byly nějaké palmy a křoviny, ačkoli všechny vypadaly zcela vyschlé a odumřelé. Mysleli jsme si, že tam dokážeme objevit vodu, protože kdyby tam žádná nebyla, nemohlo by tam nikdy nic vyrůst. Jsem přesvědčen o tom, že v těchto kopcích kdysi leželo několik oáz.“

„Chápu. Co jste udělali pak?“

„Vydali jsme se na první obchůzku. Musím říci, že Sekunder bral naši výpravu velice vážně. Byl jí nadšen. Nikdy si nepostěžoval na vedro ani na nic jiného. Vlastně jen díky němu jsme našli tu skálu a hrob přesně v tom stavu, jak ji popsal Sekunderův člověk.“

„Vy jste to našli?“ vyhrkl užasle Biggles.

„Jistě. Hned druhý den po přistání. Začali jsme pátrat ještě před úsvitem za měsíčního světla, a ušli jsme značnou vzdálenost. Když se rozednívalo, dostal Sekunder nápad. Navrhl mi, že místo chození od pahorku k pahorku vyleze na nejbližší kopec a rozhlédne se po okolí. Pracně vylezl nahoru a já na něj čekal. Za nějaký čas jsem uslyšel jeho křik. Hnal se dolů tak rychle, až jsem se bál, aby si nesrazil vaz. Byl skutečně rozrušený. Řekl mi, že nedaleko zahlédl vysokou nakloněnou skálu. Nemohla to prý být jiná než ta, kterou jsme hledali. V té době již slunce stálo dosti vysoko, ale on na nic nedbal a spěchal tam. Pak to našel.“

„Co?“

„Hrob.“

„Poznal jste, že jde o hrob?“

„Nebylo o tom pochyb. Nic jiného než hrob to být nemohlo. Viděli jsme kopuli z ručně opracovaných kamenů sestavených tak těsně k sobě, že bylo dost obtížné rozeznat mezi nimi spáry. Připomínalo to chrámovou kopuli. Do kamenů byly vytesány nápisy. Když budete mít zájem, ukáži vám to. Pak vše pochopíte lépe, než z vyprávění. Ty nápisy nejsou jen na hrobce, ale i na okolních skalách. Leží tam hroby obyčejných smrtelníků. Je jimi poset celý jeden pahorek. Některé z nich dávno podlehly zubu času a jsou z nich pouhé otvory ve skále, v nichž můžete vidět kostry nebo mumifikovaná těla. To mne utvrdilo v představě, že tu kdysi musela žít spousta lidí. To ale není všechno, co jsem objevil...“ Adrianovi došel dech.

„Musel jste se činit,“ usmál se Biggles.

„Nezapomeňte, že jsem tu byl uvězněn po řadu týdnů, a neměl na práci nic jiného, než průzkum okolí.“

„Co jste ještě našel?“

„Smaragdový důl.“

„Vy jste vážně našel smaragdový důl...?“ vyhrkl Biggles a oči se mu rozšířily.

„Ovšem. Jsem si tím jist. Do úbočí jednoho pahorku blízko hrobu, vyhloubili lidé obrovskou díru, vlastně spíš tunel, nebo šachtu. Pochopitelně mě zajímalo oč jde, a nahlédl jsem dovnitř. Nedostal jsem se daleko. Vyběhl jsem ven mnohem rychleji, než jsem vnikal dovnitř, protože se to tam hemžilo hady. Bylo jich tam mnohem víc, než jste kdy mohl v životě vidět. Myslím, že když štola vyschla, slezli se do ní hadi ze širokého okolí. Neptejte se mě, čím se tam živí...“ Adrian se otřásl. „Poblíž leží pouze mumifikovaná těla z pohřebiště...“

„Na hady teď zapomeňte,“ přerušil ho Biggles. „Spíš vysvětlíte, jak jste poznal, že jde o smaragdový důl?“

„Přece podle hromady hlušiny, co leží vedle něj. Ta jednoznačně pochází zevnitř a na celém jejím povrchu se blýskají drobné zelené krystalky. Kromě toho jsou v okolních skalách rýhy, jako by si tam kdysi dělníci brousili nástroje. A podívejte se na tohle!“ Adrian sáhl do kapsy a vylovil z ní větší poloprůhledný krystal, zářící zvláštním pronikavým leskem. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se.

Biggles krystal vzal a podržel ho proti světlu. Pak přikývl a vrátil ho mladíkovi. „Nejsem sice odborník, ale myslím, že to je opravdu smaragd. Velký, ale popraskaný.“

„Našel jsem ho na té hromadě hlušiny před tunelem,“ řekl Adrian a zastrčil kámen do kapsy.

„Budeme se tam muset podívat,“ rozhodl Biggles. „Pověďte dál. Velice by mě zajímalo, jak se tvářil Sekunder při těch dvou vašich objevech.“

„O smaragdovém dole vůbec neví, pane. Objevil jsem ho až v době, kdy byl dávno pryč.“

„Napadlo mě to,“ kývl Biggles.

„A ještě jsem našel tohle,“ řekl Adrian a znovu zalovil v kapse svých rozedraných šortek. Tentokrát vytáhl šňůrku, na které byly navlečeny kuličky ze žlutého kovu.

„Vyzkoušejte, jak je to těžké,“ vyzval ostatní. „Jsem si jistý, že to je zlato.“ Pustil náhrdelník, protože nic jiného to zřejmě nebylo, do Bigglesovy nastavené dlaně.

„Snad to také neleželo na té hromadě?“ zajímalo zrzka.

„Ne. Měl to na krku jeden mrtvý v díře na pohřebním pahorku. V žáru a suchu, které tu vládnou, se těla zemřelých nerozkládají. Horký vzduch je prostě vysuší.“

„Tohle je zaručeně zlato,“ prohlásil Biggles, když vracel šperk nálezci.

„Podobných předmětů tam bude určitě víc.“

„Nepochybuji o tom, a vy zas nepochybujte, že to přinese vám i nám řadu potíží. Jistě znáte přísloví které tvrdí, že není kouře bez ohně. Já bych ho tady pozměnil v tom smyslu, že není zlata bez potíží. Vyprávějte dál. Co se stalo potom, když jste se Sekunderem našli králův hrob?“

KAPITOLA SEDMÁ

ADRIAN SE NEVZDÁVÁ

„Od chvíle objevu se Sekunderovo chování změnilo, jako by měl nějaké skryté úmysly,“ pokračoval Adrian. „Tu změnu neumím přesně popsat. Byl jiný a choval se podivně. Náhle se na mě díval tvrdým a cizím pohledem a téměř se mnou přestal mluvit. Řekl jen to, že hrob nebude možné otevřít bez nástrojů, a že ani s nimi to nebude lehká práce.“

„Vy jste si s sebou nepřivezli nástroje?“

„Ale ano. Nebyli jsme však dobře připraveni na zdejší podmínky a kromě toho nás omezovala malá nosnost mého letadla. Mohli jsme vzít na palubu málo věcí. V letadle byl jen krumpáč, rýč a lehké páčidlo. Je vám snad jasné, že jsme nářadí netahali stále s sebou. Tehdy u hrobky Sekunder prohlásil, že pro ně dojde sám a přinese ho. Nabídl jsem mu, že tam půjdu s ním, abych mu pomohl, ale on to odmítl. Tak dlouho tvrdil, že je to zbytečné, až jsem mávl rukou a nechal ho, ať si dělá, co chce. Nechtěl jsem se s ním hádat.“

„Jak jste byl v té chvíli daleko od svého letadla?“ chtěl vědět Biggles.

„Něco málo přes jednu míli.“

„Nenapadlo vás Sekundera podezírat?“

„Samozřejmě, že ne. Zdálo se mi sice, že se chová podivně, ale přičítal jsem to rozrušení způsobenému objevem hrobu. V té chvíli by mě ani nenapadlo, že odletí a mě tu nechá. Také jsem byl úplně ohromen tím úžasným objevem.“

„Chápu. Pokračujte.“

„Takže Sekunder odešel a nechal mě u hrobky. Právě když jsem si obkresloval některé z nápisů do poznámkového bloku, zaslechl jsem zvuk startujícího motoru. Překvapilo mne to, ale nebál jsem se, protože mě nenapadlo nic jiného, než že Sekunder hodlá dopravit letadlo blíže k místu, kde budeme pracovat. Trochu mne znechutilo, že dělá věci na vlastní pěst,

protože jsem věděl, že Sekunder není nijak obratný letec. Obával jsem se, aby nenatropil víc škody než užítku. Jenomže sotva mi to prolétlo hlavou, slyšel jsem jak se motor rozbíhá. Pochopil jsem, že letadlo startuje. Než jsem vyběhl na otevřený prostor, vznášelo se ve vzduchu. Nemířilo však ke mně, ale letělo pryč, zpátky na sever!

Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Chvíli jsem si myslel, že to byla náhoda, že při pojíždění přidal příliš mnoho plyn, a letadlo se s ním vzneslo. Když však letoun pokračoval v letu, stoupal, a nakonec mi zmizel z očí, pochopil jsem, že nemá smysl dál si něco nalhávat. Uletěl mi s plným rozmyslem. Když jsem si uvědomil, co to pro mne znamená, přepadla mě slabost. Zanechal mne na vyprahlém místě bez možnosti dostat se pryč, vlastně mě zavraždil se stejnou jistotou, jako kdyby mi prostřelil hlavu. Dokonce by od něj bylo milosrdnější, kdyby mě zastřelil, než když mě nechal pomalu umírat žízni. Dokážete pochopit, jak může člověk udělat něco takového?“

„Já ano,“ přikývl Biggles. „Takoví lidé existují, a máme pro ně přesné označení.“ Zapálil si cigaretu. „Myslel jste si tehdy, že jste odsouzen k záhubě?“

„Samozřejmě. Loučil jsem se se životem. Vy byste v tomhle pekle myslel jinak? Co jsem mohl dělat?“

„A co jste tedy udělal?“

„V ústech mi rázem vyprahlo, takže jsem si ze všeho nejdřív pořádně loknul z polní lahve. Trochu mě to vzpamatovalo a vydal jsem se na místo, kde ještě před pár minutami stálo letadlo. Chtěl jsem zjistit, zda tam zůstaly věci, které jsme vyložili z letadla. Cestou jsem si uvědomil, že na tom zase tolik nezáleží, jen by to prodloužilo mé utrpení. Ty věci tam zůstaly. Sekunder zřejmě mizel v příliš velkém spěchu, než aby se o ně staral. Když jsem ty věci podrobněji prohlédl, zjistil jsem, že jídlo, pár konzerv a krabic se suchary, mi při skromné spotřebě vydrží asi na týden.“

„Nenapadlo vás, že se Sekunder může vrátit?“

„V té chvíli mi už bylo jasné, že se nevrátí dřív, než budu mrtev. Pochopil jsem, že má v úmyslu zbavit se mne. Mohl

jsem sice krátký čas vystačit s potravinami, které jsem měl, ale mnohem dříve mi dojde voda. Vyložili jsme hned po příletu jeden z kanystrů pro okamžitou potřebu, a ten již byl téměř prázdný. I krátká zkušenost s vedrem mě poučila, jak rychle zde přichází žízeň, jistě víte, že tady ji má člověk téměř stále. Dokonce mě napadlo, vypít zbytek z kanystru naráz. Kdybych totiž vodou šetřil, stejně by mi nestačila na víc než na dva až tři dny. Potom jsem ale vsadil na nejistou naději, snažil se ovládat a vždycky si jen usrkl. Vzápětí jsem si uvědomil, že nejlépe mě před horkem uchrání tohle místo a přenesl si sem všechny věci. To rozhodnutí se mi osvědčilo. To je všechno. Jistě mi uvěříte, když vám řeknu, že jsem se té první noci mnoho nevyspal. Celou noc se mi vracelo na mysl, co mě tady čeká.“

„Tomu věřím,“ řekl Biggles a chápavě se usmál.

„Hodně jsem tehdy přemýšlel,“ pokračoval Adrian, „a dospěl jsem k zásadnímu rozhodnutí. Byl jsem připraven zastřelit se, jakmile mi dojde voda. Když jsem tak seděl a pozoroval vycházející slunce, potkalo mě největší štěstí, jaké jsem si jen mohl přát. Teď se budu trochu opakovat: Na vzdáleném konci soutěsky se objevila ta světlá zvířata. Řekl jste, že to jsou přímorožci, a já se o tom nemohu přít, protože živočichopis není mým koníčkem. Zprvu mi bylo jen milé, že tu nejsem docela sám, ale pak jsem si uvědomil, co jejich přítomnost znamená. Pocítil jsem záchvěv naděje. Ta zvířata přece nemohla vydržet bez vody o moc déle, než já sám.“

Tím, že mě pak dovedla k vodě, vyřešila můj největší problém. Kromě něj jsem měl ještě dva další. Prvním z nich bylo jídlo. Již jsem vám říkal o datlových palmách. Všechny ještě nejsou úplně uschlé a mrtvé, ačkoli si myslím, že brzy budou. Na některých je ještě možné najít pár datlí. Neumím lézt po stromech, takže jsem se musel spokojit s tím, co samo spadlo na zem. Plody byly suché a zcvrklé, a žvýkání mi vždycky dalo dost práce. Přesto mi však pomohly přežít. Podařilo se mi také několik z nich shodit házením kamenů, ale

byla to pěkná dřina. Nedivím se, že jsou Arabové tak vyzáblí, když se živí hlavně datlemi.“

„Jistě,“ usmál se znovu Biggles. „Je úžasné, co všechno člověk dokáže, aby se ubránil té zubaté kmoťřičce. Mluvil jste ale o dvou problémech. Jaký byl ten další?“

„Přece Sekunder. Šlo o to, co udělám, až se vrátí, pokud se toho dožiji.“

„Stále věříte, že se vrátí?“

„Jsem si tím naprosto jistý. K čemu by mu byla vražda, které se chtěl dopustit tím, že mě tu nechal? Od počátku počítal s návratem a také se vrátí.“

„Jeho motiv je vám tedy zcela jasný?“

„Jak by ne? Jistě je to zcela zřejmé i vám. Nehodlá se prostě se mnou ani s nikým jiným dělit o nález. Chce si ho přivlastnit jako svou kořist. Očekává, že v hrobě je poklad a ten chce jen pro sebe. Dokonce i kdyby tam poklad nebyl, přisvojí si alespoň slávu, které se dostane objeviteli.“

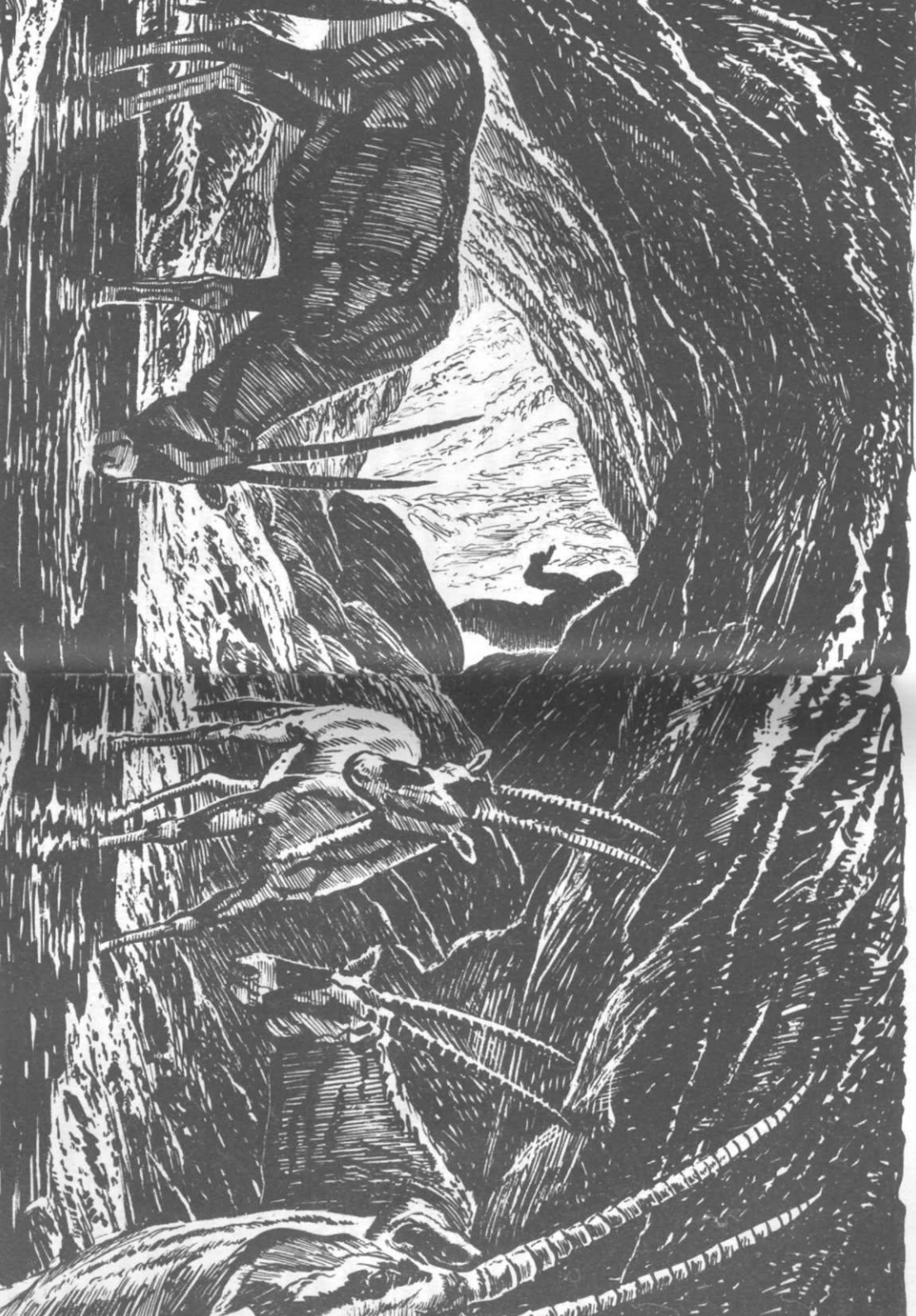
„Potom by však musel vysvětlit vaše zmizení,“ upozornil Biggles. „Je obecně známo, že jste odlétali spolu.“

„Uvažujete o Sekunderovi jako já sám, než mě zradil,“ ušklíbl se Adrian. „Neudělá mu nejmenší potíž vymyslet si nějakou věrohodnou historku o mé smrti. Kdo by pochyboval, když bude vyprávět o tom, jak jsem se vydal na vlastní pěst do pouště, zabloudil tam a bídně zahynul? Bylo by to divné? A i kdyby bylo, kdo by dokázal opak? Ani vy, ani můj otec, přestože mu od počátku nedůvěřoval.“

„Správně,“ kývl Biggles. „Ale kdyby poklad v hrobě byl, Sekunder by byl podle zákona povinen všechno odevzdat státním úřadům.“

„To je směšné, pane,“ řekl již dost rozzlobeně mladík. „Nikdy by to přece neudělal! Neumím si to představit. Rozhodně ne po tom, co udělal mně. Propašoval by cennosti ven a rozprodal je překupníkům. Utržené peníze by naplnily jeho kapsu. Tak vypadal jeho plán. Když jsem tu o něm uvažoval, vzpomněl jsem si na některé dříve zdánlivě bezvýznamné věci. Například to jeho divné chování v Siwě,

kde mě několikrát opustil. Až tady jsem pochopil, že se tam tehdy s někým dohadoval, co udělají dál. A proč mi nepřiznal, že má zkušenosti s létáním? Když jsem se to dověděl, bylo již příliš pozdě cokoli měnit. Všechno svědčí o tom, jaký měl prvotní záměr. Kdybychom nic nenašli, vrátili bychom se domů a ohlásili neúspěch. Pokud bychom objevili něco, co by se dalo zpeněžit, hodlal se mě zbavit a vše si přivlastnit. Vám to nepřipadá logické?“

„Ano, je to velmi pravděpodobné,“ souhlasil Biggles. „Dodatečně se vám přiznám, že také nám bylo Sekunderovo chování podezřelé. Vy tedy předpokládáte, že odletěl s vaším strojem tam, kam chtěl? Máte představu kam to bylo? Nemyslím si, že do Siwy, protože tam bychom se o něm doslechli.“

„Patrně měl namířeno do některé bližší pusté oázy směrem k Siwě. Myslím, že se mu to podařilo. Na to aby zvládl let přímým směrem, nemusel být příliš zdatným letcem. Sám jsem již stanovil zpáteční kurz do Siwy, a Sekunder ho znal. Oznámil jsem mu ho pro případ, že bych měl nějakou nehodu.“

„Pomohl jste mu. Myslíte, že se vrátí letadlem?“

„Pochybuji. Natolik zase svým navigačním schopnostem nevěří. Letadlo již jeho záměru posloužilo. Hrobku přece našel. On už teď nemusí spěchat. Naopak. V klidu vyčkával, až zemřu a teď si myslí, že se může vrátit v libovolném čase třeba na velbloudu. To by mu umožnilo přivést si účinnější nástroje k otevření hrobu.“

„Nájem velblouda ale stojí dost peněz a jeden by mu nestačil. Když mu chyběly peníze na letadlo, což byl podle mne důvod, proč si vás vybral za společníka, jak by si mohl dovolit velbloudy?“

„Jednoduše přesvědčí někoho dalšího, jako se mu to podařilo v mém případě. Mohl to mít dohodnuto už při první návštěvě Siwy, než jsme odstartovali. Tehdy přitom ještě nevěděl, kde hrob leží, ani zda skutečně existuje. Nyní ví, že tu je, a zná jeho přesnou polohu. To mění situaci v jeho prospěch. Sekunder je dost obratný řečník. Peníze si sežene, ať již ten, kdo mu je poskytne, pojede s ním, nebo ne.“

„Všechna čest,“ usmál se na mladého Mandra Biggles a sáhl po cigaretě. „Promyslel jste to všechno do důsledků.“

„Jak už jsem řekl, na přemýšlení jsem měl času habaděj. Neměl jsem vlastně na práci nic jiného. Pokud by to šlo, otevřel bych hrobku sám, a vyzvedl z ní poklad, jestliže by

tam nějaký byl. Tím bych mu narušil plány. Holýma rukama jsem to ale nedokázal. Náradí zůstalo v letadle.“

„Jak to víte?“

„Předpokládám to. Nevyložili jsme je. Proč se na to ptáte?“

„Je to zajímavé. Pokud Sekunder počítal s tím, že se sem vrátí, proč by vezl zpátky těžké nástroje, které mu budou užitečné zde?“

„O tom jsem nepřemýšlel.“

„Nenapadlo vás, že je mohl vyložit sám a ukrýt před vámi někde poblíž letadla?“

„Ne. A i kdybych je našel, musel bych odkrývat spoustu kamenů a to by představovalo obrovskou dřinu. Sekunder to ví. Mluvili jsme o tom. On dokonce navrhl použít k otevření hrobky nálož trhavin. Můžete si být jistí, že až se vrátí, bude dokonale vybaven.“

„Dobrá. Jistě si nepředstavujete, že dorazí sám.“

„Ne. Víím, že si někoho přivede.“

„A přesto trváte na tom, že tu zůstanete?“

„Rozhodl jsem se.“

„Tak mi řekněte ještě něco. Co chcete podniknout, až se tady ti chlapíci objeví?“

„Podřídím se tomu, kolik jich bude. Nezapomínejte však, že mám velkou výhodu. Sekunder je přesvědčen, že jsem dávno zahynul, a nebude se mnou počítat. Ani nebude hledat mou mrtvolu. Počkám si, až ho zastihnu samotného, a pak...“

„Pak co?“

„Zastřelím ho. Zbraň mám.“

„Excelentní řešení,“ vložil se do hovoru Bertie. „Jen ať ten skunk dostane, co si zaslouží.“

„Okamžik,“ řekl Biggles a zamračil se. „Jen málo záleží na tom, co si zaslouží. Měl byste si důkladně rozmyslet, co riskujete, když berete zákon do vlastních rukou.“

„Zákon? Jaký zákon?“ vášnivě vykřikl Adrian. „Jaký má smysl uvažovat o zákoně na místě, jako je toto? Sekunder by

se takovými úvahami nezatěžoval, tak proč bych to měl dělat já?“

„Dejte na mou radu a ještě se nad tím zamyslete. Není na to moc času. Pokud se nemýlím, setkáte se s ním poměrně záhy.“

Adrian se ostře zadíval Bigglesovi do očí. „Jak to víte?“

„Míří sem karavana šesti velbloudů.“

„To je ten dábel! Vy jste je viděli?“

„Cestou sem jsme letěli nad nimi. Na ty velbloudáře si budeme pamatovat hodně dlouho.“

„Proč?“

„Protože máme skoro jistotu, že se přičinili o vypálení našeho tábora v El Arigu. Křížovali jsme nad skalami již včera. Jelikož jsme ale neměli představu, kde začít, pustili jsme se do pátrání od jihu. Když jsme se vrátili do El Arigu, zjistili jsme, že se tam někdo zastavil a zničil náš stan, zásoby a rezervní zásobu benzínu. Lámali jsme si hlavu, proč to někomu stálo za práci, ale po vyslechnutí vašeho příběhu je věc téměř jasná.“

„Povězte mi o tom víc, prosím.“

Biggles podrobně popsal události v El Arigu a uzavřel vyprávění větou: „Nepochybně nás někdo chtěl odstranit z cesty.“

„Sekunder mezi nimi určitě byl,“ řekl Adrian. „Dobrá, jen ať si přijde a čím dřív tím lépe. Docela mi to vyhovuje. Zdá se, že jsem se v odhadu situace příliš nezmýlil.“

„Mohl byste věstít v Delfách,“ usmál se Biggles.

„Dobrá. Doufám, že budu mít štěstí a podaří se mi vyrovnat si s tou špinavou krysou účty.“

„Nemyslíte, že by bylo moudřejší na všechno zapomenout a vrátit se s námi domů dřív, než sem karavana dorazí?“ navrhl mu mírně Biggles.

„Za nic na světě,“ vzbouřil se Adrian.

„Tohle ale není vhodné místo ke střeleckému souboji,“ namítl Biggles, „a vy nejste zkušený pistolník. Co když si sem

Sekunder přivede zkušené bojovníky? Mezi Tuaregy je mnoho takových lidí.“

„Jeho doprovod mě nezajímá. Zpátky s tím neodjede.“

„S čím? To máte na mysli poklad?“

„Třeba. Ale na tom nesejde. Mám také svou hrdost. Kdybych utekl, určitě by si myslel, že se ho bojím. Můj otec by to tak rozhodně řekl.“

„Znáte přece myšlenku, že prohraná bitva...“

„...neznamená ještě prohranou válku,“ přerušil ho Adrian. „Znám ji, ale já si svojí bitvu vybojuji tady. Nemá smysl, abyste se do toho míchali. Celou věc jsem si spískal sám. Odleťte proto zpátky a nechte mě tady. Prosím jen o trochu jídla.“

„Mluvíte jako uražený školák, a žádám vás, abyste neužíval vůči mně tenhle tón,“ řekl Biggles a přísně se zamračil. „Nebudete mi přikazovat! Váš otec nás požádal, abychom vás našli. Až poletíme odsud domů, budete proto v letadle živý nebo mrtvý! Když nezměníte svůj postoj, budete spíš mrtvý. Nejste schopni vzdorovat té bandě hrdlořežů, a měl byste to vědět.“

„Promiňte,“ řekl kajícně Adrian. „Jsem podrážděný a pak říkám nesmysly. Víím, že to se mnou myslíte dobře. V karavaně, kterou jste viděli, bylo šest velbloudů?“

„Ano. Mužů však bylo jen pět. Letěli jsme dost vysoko, když jsme je viděli.“

„Kdy myslíte, že sem dorazí?“

„Nejdříve zítra večer.“

„Takže máme čas na oddech. Mohu vám něco navrhnout?“

„Prosím.“

„Zítra ráno ještě před východem slunce vám ukáži hrobku. Povíte mi, co si o tom myslíte. Pokud tedy hodláte zůstat se mnou.“

„Nenechám vás tu samotného.“

„Ano, pane.“

„Cítíte se už lépe, když jste se trochu najedl?“

„Mnohem lépe, děkuji. Do zítřka budu zcela v pořádku. Zatím mám ale ještě co dohánět. Nějaké to kilo jsem shodil.“

„Jistě,“ kývl Biggles. „Datlová dieta zabrala. Teď bychom se ale měli věnovat dalším plánům.“

„To nechám na vás,“ řekl Adrian s nejistým výrazem. „Víte, jedna věc se mi nelíbí.“

„Oč jde?“

„Kdyby se stalo něco zlého s vaším strojem, zůstanete tu všichni vězet.“

„Vy také,“ řekl Biggles. „Nezapomínám na tak důležité věci.“

„Co myslíš dalšími plány, starouši?“ ozval se Bertie. „Chci tím říci – co je tu k plánování?“

„Předpokládám, že se tu budeme nějaký čas nudit, takže bychom se měli obeznámit s okolím. Nejvíc ze všeho mne zajímá vodní zdroj, který objevil Adrian. V případě vážných potíží se právě ten může stát rozhodujícím závažím na misce vah. Strana, která udrží zdroj vody pod kontrolou, bude mít trumfy v ruce.“

„Sekunder o něm neví,“ připomněl mladík.

„Zatím ne. Jak dlouho myslíte, že mu potrvá, než jej najde? Až zjistí, že jste stále naživu, pochopí, že tu někde musí být voda. Oni si samozřejmě vodu přivezou. Ne však více, než jim vystačí na krátkodobý pobyt, se kterým počítají. Pokud si s sebou vezou účinné vybavení na otevření hrobky, čímž si můžeme být jistí, pak předpokládají, že provedou svůj záměr a za pár dní budou zase na cestě zpět.“

„Jak jim chceš zabránit, aby se k nádrži dostali?“ zeptal se Ginger.

„Prostě je k ní nepustíme,“ usmál se Biggles. „Kdyby bylo možné přistavit letadlo před jeskyni, nebo kde se ta voda vlastně drží, budeme to mít ještě jednodušší. Vycházím z prosté úvahy, že letoun musíme střežit stejně důkladně jako vodu. Čím blíže tedy budou oba naše poklady u sebe, tím lépe pro nás.“

„Takže chcete letadlo přemístit k vodě?“ zeptal se Adrian.

„Lepší možnost nevidím. Jen tak budeme mít možnost hlídat obojí současně.“

„To nebude těžké. Co dál?“

„Velice rád bych si prohlédl místo, kde jste nechal stát svůj piper cub.“

„Smím vědět proč?“

„Sekunder tam mohl nechat nějakou stopu, která by nám naznačila jeho další záměry.“

„Ničeho jsem si nevšiml.“

„Vzhledem ke stavu, v jakém jste tehdy byl, jste určitě nepátral moc důkladně,“ usmál se Biggles.

„To je pravda,“ sklonil hlavu Adrian. „Kdy to chcete udělat?“

„Co nejdříve. Nechce se mi sice vyřázet na cestu ve vedru jaké zrovna vládne, ale nerad bych ztrácel čas.“

„A co ten hrob?“ vyhrkl zrzek.

„Neuteče. Počká na nás do rána. Začneme časně, tak jak navrhl Adrian.“ Biggles vstal. „Tak do toho.“

Vrátili se k merlinu a pod Adrianovým vedením s ním Biggles zaroloval skalní průrvou až k místu, kde úpatí útesu ustupovalo a vytvářelo širokou mělkou jeskyni. Tam vystoupil z letadla a mladík je zavedl k jezírku. Bylo dlouhé asi deset stop, pět stop široké a hluboké nanejvýš dvě stopy. Voda byla překvapivě čirá. Biggles se rozhlédl kolem.

„Tohle nevzniklo přírodní cestou,“ prohlásil přesvědčeně. „Mohla tady být původně malá proláklina ve skále, schopná zadržet trochu dešťové vody, která sem prosákla škvírami. Lidé, kteří tu žili, si toho všimli a proláklinu prostě prohloubili. Později odsud odešli, ale jejich potomci, Tuaregové, o vodě mohou vědět. Takové poznatky si moudře nechávají pro sebe. Přimorožci našli vodu stejně, jako by ji našli velbloudi, buď po čichu nebo díky jakémusi instinktu, který my ani nedokážeme pochopit. Říkáte, že ta zvířata se sem už nevrátila, Adriane?“

„Podruhé jsem je neviděl.“

„To by znamenalo, že v jeskyních budou další nádrže, a oni teď chodí pít k některé z nich. Myslím, že tady toho víc nevymyslíme. Napijme se a pojďme se podívat na místo, kde stálo vaše letadlo. Až se vrátíme, doplníme vodu do kanystrů.“

Vykročili znovu pod Adrianovým vedením. Slunce sice sestoupilo již dost nízko k západnímu obzoru, ale panoval stále ničivý žár, zvláště když opustili stinnou jeskyni a vyšli do otevřeného kraje. Nikdo nepromluvil, protože každému z mužů bylo jasné, že v těchto podmínkách je důležité chránit si vlhkost v ústech a nechávat je zavřená.

Asi po půlhodině pochodu se mladík zastavil. „Jsme na místě,“ oznámil. „Tady jsem přistál.“

Na první pohled zde nebylo nic k vidění kromě stop po kolech podvozku a několika palem skomírajících v písku navátém do štěrbin mezi skalami. Písek v místech, kde stopy kol končily, a kde tedy stálo Adrianovo letadlo, byl sice značně sešlapán, ale protože byl lehký a zcela vysušený, nezůstaly na něm žádné zřetelnější stopy po botách. Připomínal mořskou pláž nad hranicí přílivu, kam voda dosáhne jen výjimečně.

Biggles dobrou minutu mlčky stál a prohlížel si okolí. Potom vykročil k místu, kde se navršila hromádka písku nad zapletenými kořeny jedné z palem. Odhrábl písek botou a zabořil ruku mezi kořeny. Nenašel tam nic. Přistoupil k další palmě a znovu se sklonil. Ani tady neuspěl. Nevzdával se však a pátrávkou se rozhlédl potřeť.

Tentokrát zamířil k akáciovému houští, k němuž vítr navál seschlé palmové listy. Znovu se sehnul a odhrábl listí stranou. Zašustilo to. Sklonil se níž, zapáchl a vytáhl z písku rýč. Hodil ho stranou. Za rýčem vytáhl krumpáč a železnou tyč. Beze slova se podíval na Adriana.

„To se vám povedlo,“ prohlásil mladík uznale. „Skvělá práce. Mne by to nikdy nenapadlo.“

„Skvělé kupecké počty,“ ušklíbl se Biggles. „Proč by se Sekunder tahal zpátky s něčím, co nutně potřeboval právě tady? Pro nás ty věci nemají prozatím význam, ale protože se

na ně Sekunder spoléhá jako na součást svého vybavení, zařídíme, aby je nenašel. Vezmeme je do letadla. Do kabiny se vejdou bez potíží. To je vše. Nevidím tady už nic, co by nás mohlo zajímat, takže se stáhneme z dosahu toho hrozného slunce.“

„Pokud jste potřebovali důkaz, že se sem Sekunder chce vrátit, právě jste jej získali,“ poznamenal Adrian, zatímco se vraceli k soutěse.

„Klidně bych se bez důkazu obešel,“ odpověděl Biggles. „Neměl jsem o tom pochyb od začátku.“

„Chcete se podívat ke hrobce?“

„Teď ne,“ rozhodl Biggles. „Slunce by nás zničilo. Není třeba, aby nám naskákaly puchýře. Hrobka počká do rána.“

Vrátili se k vodě, dosyta se napili a naplnili kanystry. Pak se usadili se ve stínu.

„Jestliže byl Sekunder v karavaně, nad kterou jste letěli, musel vás vidět,“ řekl po chvíli Adrian.

„Jistě,“ souhlasil Biggles.

„Když vás potom neviděl letět zpátky, jistě pochopil, že jste ještě tady.“

„Není to nutné, ale je to pravděpodobně.“

„Jak to?“

„Letadlo se může vrátit jiným kurzem. To víte vy i on.“

„Ano,“ zaváhal Adrian. „Ale proč by se měl pilot vracet oklikou? Sekunder si spíš bude lámat hlavu, co tady hledáte.“

„Teď uvažujete správně a já dodám, že na to přijde. Proč by sem mířilo letadlo? Je tu však něco, o čem neví, a co si domyslí jen těžko.“

„Co je to?“

„To, že jste stále naživu, takže jste nám mohl říci, jaký je lotr. Nechci, aby vás viděl dřív, než zjistíme, co hodlá udělat dál. Ať předpokládá, že tu pátráme po vaší mrtvole. Nemáme zatím důkaz, že Sekunder je v karavaně, takže se nenechme unášet dohady, dokud nebude zcela jasno. Nebudeme čekat dlouho.“

Seděli na místě a pokračovali v hovoru, dokud slunce nezapadlo za takové hry barev, jaká je k vidění jen v pouštních oblastech. Teplota sice po západu prudce poklesla, ale skály a písek nadále sálaly nahromaděným žářem, takže vzduch nebyl večer zdaleka tak chladný, jako bude před svítáním, kdy se nastrádané teplo vyčerpá. Když se sneslo šero, Ginger rozdělil jídlo ze skrovných zásob, a všichni se najedli.

Obloha se záhy rozzářila spoustou hvězd, a mezi nimi se objevil obrovský, stříbřitě svítící kotouč měsíce. Jeho svit jakoby ještě prohluboval naprosté ticho pouště. Ticho jaké člověk nepozná ani na mnoha vysokých horách, o obydlených krajích ani nemluvě.

Biggles zadusil nedopalek cigarety v písku. „Měli bychom jít spát, dokud je písek ještě teplý,“ oznámil. „Ráno začínáme časně. Budíček nebudeme potřebovat. Bez přikrývek nás vzbudí chlad.“

KAPITOLA OSMÁ

HROBKA

Gingera nijak nemrzelo, že jej před svítáním probudilo ranní ptáče jménem Biggles, protože ranní vzduch byl tak ostře chladný, až se mu zdálo, jako by procitl v docela jiné části světa, než ve které usínal. Vstával celý ztuhlý. Do rozbřesku bylo ještě daleko. Měsíc již skončil svoji nebeskou pout' a s jeho odchodem zmizely i podivné stíny, které vrhlo jeho mdlé světlo. Hvězdy již ztrácely svůj jas. Neladný zvuk, jediný který se kolem rozléhal, připadal zrzkovi nesmírně příjemný. Bylo to hučení lihového vaříče, na němž Biggles ohříval vodu na čaj.

Vedle něj se posadil i Bertie. „To chladno je přímo vražedné,“ zasténal. „Proč jen jsem nechal doma spodky? Dej mi trochu čaje, ať se mé staré promrzlé kosti trošičku zahřejí.“

„Vstaň a posluž si,“ vyzval jej Biggles. „Nejsi v hotelu.“

„To mi nemusíš připomínat, starouši,“ vzdychl Bertie a pomalu se postavil. „Všiml jsem si toho hned, jak jsem otevřel oči.“ Opatrně se protáhl a v kloubech mu zapraskalo.

„Tak přestaň sténat a začni něco dělat.“

Záhy po ranní výměně zdvořilostí zavládl v malém ležení život. Po lehké snídani se skupina připravovala na cestu, která měla z části proběhnout v ranním šeru.

„Co s těmi nástroji?“ zajímal se Ginger. „Vezmeme je s sebou?“

Biggles se obrátil k Adrianovi. „Jak daleko půjdeme?“

„Zhruba půldruhé míle.“

„Nebudeme se tedy s náradím tahat,“ rozhodl Biggles. „Rozuměl jsem vám tak, že bychom s tím do hrobky stejně nepronikli. Pokud bychom se nakonec rozhodli to zkusit, můžeme se pro ně vrátit. Poslyšte, Adriane. Ještě stále máte čas změnit názor na váš další pobyt v těchto nehostinných

místech. Nechcete si to přece jen rozmyslet, zabalit si věci a vrátit se, dokud se můžeme vyhnout střetnutí?“

„Ne. Chci dokončit, co jsem začal.“

„Dobrá,“ pokrčil rameny Biggles. „Je to vaše věc. Tak jdeme. Ved'te nás.“

Skupina vykročila. Každý muž si nesl přes rameno čutoru s vodou. Když došli na konec skalní průrvy, kde skály ustoupily plochému terénu posetému kamením, zastavili se a zadívali se směrem, odkud měla přijít karavana. Na míle daleko se vlnily duny pustého písku, na nichž se nepohnulo vůbec nic. Také vzduch byl bez pohybu a v kalném světle probouzejícího se jitra poušť připomínala divný cizí svět, v němž život zanikl před dávnými stoletími.

„Dřív než při západu slunce se sem nedostanou,“ zamysleně řekl Biggles. „Podívejte se na poušť. Kdokoli se do ní vypraví, musí k tomu mít skutečně pádný důvod. Já bych se do ní pěšky nevydal ani za všechny poklady světa.“

Pochodovali svižným tempem a když urazili asi míli, začal obzor rudnout září vycházejícího slunce. Biggles se zastavil a ukazoval ostatním místa, kudy podle jeho názoru v dávných dobách protékala řeka nebo proudy přívalové vody po deštích.

„To si můžeme prohlédnout cestou,“ řekl Adrian a odvrátil se od pouště doprava, kde kamenité dno údolí stoupalo.

Po několika stech yardů se jim naskytl pohled na dutinu zející ve skalním úbočí. Podle pravidelného tvaru jejího ústí šlo zřejmě o dílo lidských rukou. Kolem šachty ležely slehlé hromady hlušiny vynesené z podzemí.

„Můj smaragdový důl,“ prohlásil Adrian s hrdým úsměvem na rtech. „Nechod'te moc blízko ke vstupu. Šachta je plná hadů, a podle toho, jak vyrazili ven, nemají návštěvníky dvakrát v lásce. Jejich další obydlí jsou tamhle.“ Ukázal do svahu nad ústím. Byl poset otvory tak, že připomínal stráž osídlenou divokými králíky. „Tady dávní obyvatelé pohřbívali

mrtvé. Vypadá to, jako by prostě uložili tělo do díry a nechali je vyschnout.“

„Tady jste našel zlatý náhrdelník?“ zeptal se zrzek.

„Ano.“

„Takže tam mohou být další?“

„Určitě. Ale zmijí je tam víc než náhrdelníků. Nahlédl jsem ze zvědavosti jenom do jednoho z otvorů a netušil, co tam mohu najít. Když se začali ven plazit hadi syčící jako smečka divokých koček, neztrácel jsem čas a stáhl se zpět. Myslím, že je vyrušily otřesy způsobené mými kroky.“

„Před vámi sem tuze dlouho nikdo nezavítal,“ poznamenal Biggles. „Vzhledem k tomu, že vykrádání hrobů je nejen v severní Africe, ale i jinde ve světě oblíbenou zábavou zrádných lidí, předpokládal bych, že to tady bude dávno vyloupeno.“

„Možná, že lupiče odradili hadi,“ napadlo Adriana.

„To je možné. Ví o pohřebišti Sekunder?“

„Silně pochybuji. Objevil jsem místo až po tom, co mě tu nechal. Chcete se podívat blíž?“

„Nechci. Tedy, alespoň prozatím. Nemám čas ani chuť na procházku mezi klubky rozzlobených zmijí. Raději bych si prohlédl tu velikou hrobku, abych měl představu, s čím se bude potýkat Sekunder, až sem dorazí. Pojd'me, dokud je ještě písek chladný.“

Šli dál a Adrian jim občas ukazoval nápisy vyryté do skal téměř na všech místech, kde to jejich plochý povrch umožňoval.

Když dospěli na dohled k nakloněné skále, stálo již slunce dost vysoko a obloha zase dostala svou obvyklou ničím nerušenou sytě modrou barvu. Bertie prohlásil, že název „šikmá věž“ je excelentně výstižný. Špice přibližně padesát stop vysoké skalní jehly, která měla barvu černého uhlí, čněla ze široké základny jako výstražné znamení. Pokračovali k jejímu úpatí, kde se nalézala hrobka nebo to, co Adrian za hrobku považoval.

Nyní ležel ten mimořádný výtvar před nimi, a Adrian ani trochu nepřeháněl, když líčil a jakou důkladností ho kdysi dávní dělníci budovali. Na první pohled hrobka připomínala obrovskou kamennou mísu na pudink, obrácenou dnem vzhůru. Průměr její základny byl nejméně dvacet stop a výška byla přibližně poloviční. Stavěli ji z dokonale opracovaných kamenů, které nebyly stejně velké, avšak ani nejmenší z nich nevážil podle hrubého odhadu méně, než padesát liber (25 kg). Každý z těch kamenů opracoval starověký dělník, a každý z oněch dělníků musel být skutečným mistrem kamenické práce. Povrch kamenů byl totiž upraven naprosto dokonale tak, aby se každý dotýkal druhého celou plochou, a třebaže dělníci nepoužili žádné pojivo, byly spáry mezi nimi sotva znatelné. Šlo o dokonale do sebe zapadající skládanku, vytvářející pevnou klenbu. Všude na vnějším povrchu kamenů vytesali pradávni tvůrci nápisy, jejichž smysl návštěvníci nechápali. Jazyk ani samotné písmo nedokázal nikdo z nich rozluštit. Nikde také nebylo vidět žádné dveře nebo něco, co by naznačovalo možnost vstupu. Letci obešli celou hrobku a pečlivě prozkoumali její povrch, aby se o tom ujistili.

„Bude to hnusně pevné,“ řekl Bertie a s citem bývalého pilota bombardéru dodal. „Volil bych nejspíš stolibrovou pumu.“

„Hrobka je určitě dutá,“ prohlásil Adrian. „Podobně vypadají ty, které prozkoumali badatelé severně odsud.“

Nikdo nic nenamítal.

Kupolovitý tvar hrobky a blízká skalní věž vyvolávaly dojem jednoduché mešity. Skalní útvar byl pochopitelně výtvozem přírody. Nedalo se ovšem určit, do jaké míry se na jeho tvaru podílelo počasí a zub času. Stěny byly tak hladké, až působily dojmem uměle vyleštěného povrchu. Nejpodivnějším rysem skály, který až budil strach, byl její sklon nad hrobkou. Dalo se téměř říci, že se nad ním jaksi vznášela. Úhel náklonu budil zdání, že stačí jen jediný dotek, aby se skála na hrobku zřítila. Co by pak následovalo, bylo záležitostí pouhých dohadů. Skála by se sama roztříštila, nebo

by vlastní váhou rozdrtila hrobku a učinila pátrání po jejím obsahu ještě mnohem obtížnějším.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se Adrian s pohledem upřeným na Bigglese.

„Co si myslím? Ani trochu se mi nelíbí ta nakloněná skála. Každý malý otřes by ji mohl skácet. Dokonce mi to připomíná nastraženou past. Dotýkal jste se jí?“

„Ne.“

„A co váš bývalý přítel?“

„Také ne, ačkoli ji považoval za bezpečnější, než já.“

„Jaký způsob vniknutí dovnitř navrhoval?“

„Nejprve prohlásil, že budeme potřebovat jeřáb.“

„Skvělé! Tomu říkám nápad! Jak by ho chtěl dostat na místo jako je tohle?“

„Na to jsem se také zeptal. Zarazilo ho to a začal mluvit o tom, že bychom mohli přivést nějaký dynamit a celou tu věc jednoduše otevřít.“

„Takže uvažoval jako Bertie, jenže Sekunder to asi myslel vážně. Musel se pomátnout! Tahle skála by výbuch trhaviny nevydržela. Já bych v jejím stínu nezkoušel ani dětské bouchací kuličky,“ tiše se zasmál. „Všiml jste si, jak tlumím hlas?“

„Já také,“ připustil Adrian.

„Nevěřím, že to, co vidíme, je původní stav,“ prohlásil Biggles. „Proč by stavěli hrobku na tak nebezpečném místě? Neměli k tomu nejmenší důvod. Kdepak. Odhaduji, že skála byla původně vzpřímená a označovala hrob jako mohutný náhrobní kámen. Bud' se během doby posunul písek, na němž stojí, nebo ji do této podoby obrousil za staletí písek, hnaný vichřicemi.“

„Co z toho plyne pro nás?“

„Pro mne nic a upřímně řečeno mne to ani moc nezajímá. Přiletěli jsme sem, abychom vás našli a zachránili, a ne abychom odhalovali historické památky. Když se nám to jakýmsi zázrakem podařilo, měl bych, pokud mi zbyly poslední pozůstatky zdravého rozumu, vyrazit i s vámi na

zpáteční cestu. Co se týká hrobky, jedna věc mi je naprosto jasná. I kdybychom byli stokrát odhodláni riskovat, že z nás ta skála nadělá placičky chvíli poté, co začneme pracovat na otevření a vybrání hrobu, nástroje, které máme k dispozici, jsou nám platné asi jako rezná nit k uvázání afrického slona. Rozhodně bych si dvakrát rozmyslel začít bušit do těchhle kamenů vzhledem k tunám dalšího kamení, které nám bude v tom okamžiku viset nad hlavami.“

„Moc mi to neusnadňujete,“ posteskl si Adrian.

„To asi ne, ale mluví ze mne zdravý rozum. Zlaté vědro naplněné smaragdy vám nebude k ničemu, když na vás bude ležet tahle hromada kamení, kolem které se budou plazit jedovatí hadi. Milejší by mi byl obyčejný plechový rendlík naplněný vejci se slaninou. Ale proč dál žvanit o nesmyslech? Pojďme domů.“

„Jemináčku, zadrž,“ přerušil jej Bertie. „Něco mne napadlo.“

„Tak to vyklop, snad to přežijeme.“

„Což kdybychom vykopali pod tou prožluklou kamennou věcí tunel a dostali se dovnitř spodem? Vždyť to stojí jen na písku.“

„Měj rozum!“ zatvářil se zděšeně Biggles. „Víš, jak dlouho by to trvalo? Sekunder tu bude už zítra. A kromě toho, kde jsi sebral jistotu, že hrobka stojí na písku? Pod ní bude patrně pevná skála. Ostatně jsem už odrostl dětským rokům, kdy jsem si hrál na písku, a už vůbec nejsem horník. Nedokáží si v tomhle horku představit nikoho z vás, jak se ohání krumpáčem a lopatou.“

„Rozumím ti, starouši,“ řekl smutně Bertie, zatímco si leštil monokl. „Je vážně zvláštní, s jakou pravidelností zahazuješ moje báječné nápady do koše, ačkoli tu žádný není.“

Adrian, který vycítil spřízněnou duši, pohlédl na Bigglese. „Vám je vážně lhostejné, zda se do hrobky dostaneme nebo ne?“

„Tak dobrá, povím vám svůj názor,“ řekl Biggles. „O vykopávání mrtvol a jejich kostí jsem se nikdy zvlášť

nezajímal. Když už si ti mrtví dali za života takovou práci s budováním místa věčného odpočinku, mají plné právo na to, aby si ho užili nerušení. Lidé, kteří sem přicházejí, aby rušili jejich věčný spánek a klid kvůli předmětům, jež s nimi byly pohřbeny, jsou zloději. Považuji je za stejné lupiče jako ty, kdo okrádají živé. Tak to vidím já. Zeptal jste se, a já jsem vám odpovídal.“

„Mně ale nejde o majetek mrtvých,“ bránil se Adrian. „Tak co tu pak ještě děláme?“

„Jde mi o vědu, pane. O archeologii. Odkud se máme něco dovědět o minulosti lidstva, když ne z vykopávek?“

„Raději si všímám budoucnosti,“ řekl Biggles. „Jaké budoucnosti?“

„Třeba zítřka. Co uděláme, až dorazí karavana? Možná se ukáže, že je to jen zbloudilá tlupa Tuaregů, kteří si nás ani nevšimnou. Jestliže to však bude horda vedená Sekunderem, mohou se pro nás věci vyvinout krajně nepříznivě. Podívejte se, Adriane, jste z nás jediný, komu se tady líbí. Snad byste se měl vyjádřit přesně, co hodláte podniknout, až stanete znovu tváří v tvář vašemu bývalému oblíbenci a společníkovi, a zvažte laskavě, že máme potraviny jen na dva dny!“

„Ale Sekunder na tom nebude s potravinami o nic líp,“ bránil se mladík. „Zato s vodou bude mít potíže jen on. Velbloudi neunesou příliš mnoho jídla a navíc musí sami žrát. Mají za sebou dlouhou cestu. Musí si také nechat něco na zpáteční cestu. Vždyť ani oni tu nemohou zůstat příliš dlouho. Řekl bych, že budou moc pospíchat a Sekunder zamíří rovnou sem. Až přijde, budu na něj čekat.“

„A necháte se zastřelit? To mi nezní dvakrát rozumně.“

„Budu se k němu chovat, jako by se nic nestalo. Mohu předstírat potěšení z toho, že ho zase vidím. Řeknu mu, že jsem věděl, že se vrátí, a jak oceňuji, že neztrácel čas a vydal se pro potřebné nástroje.“

„To snad nemyslíte vážně,“ zakroutil hlavou Biggles.

„Jemináčku,“ vyhrkl Bertie. „To nespolkne ani jeho velbloud.“

„Proč ne? Co může říci? Nemůže přece přiznat, že měl v úmyslu nechat mne tu zahynout.“

„Dejme tomu,“ vzdychl Biggles. „Takže si srdečně popovídáte. Co bude dál?“

„To bude záležet na tom, jak se zachová. Třeba pak budeme spolu otevírat hrobku...“

„A když vám to nedovolí?“

„Uvidím co udělá. Kdyby na mne zaútočil, ať to zkusí. Mám přece zbraň.“

„Pochopí, že jste tu našel vodní zdroj.“

„A co s tím?“

„Bude chtít zjistit, kde leží. Otvírání hrobky pod hrozbou, že se zřítí skála, mu zabere značnou dobu. Kdyby měl po starostech s vodou, nemusí spěchat. Řekněme tedy, že spolkne vaši návnadu a dovolí vám spolupracovat. Třeba uzná, že mu můžete být užitečný. Co ale udělá potom? Myslíte si vážně, že vás vyzve, abyste si vzal polovinu toho, co najdete? Zapomeňte na to. Udělá, nebo se alespoň pokusí udělat to, oč se již pokusil jednou. Zmizí a vás tu nechá. Bude vědět, že nemáte sebemenší naději dostat se odsud.“

„Za předpokladu, že neobjeví vaše letadlo.“

„Když mu neprozradíte, kde je voda, nenajde ho,“ zamyslel se Biggles. „Dá se očekávat, že se nehne od hrobky. Nic jiného ho tu přece nezajímá. Proč by měl chodit jinam?“

„Kdyby dotíral a došlo by na nejhorší, změříme své síly,“ řekl Adrian. „Dokáží se o sebe postarat.“

„Na to bych moc nevsadil. Nezapomeňte na to, že máte co dělat s lotrem schopným vraždy. Jednou to již dokázal. Zdá se mi, že si přímo promyšleně říkáte o potíže.“

„Jsem na ně připraven. Také byste byl ve střehu, kdyby vám někdo provedl to, co Sekunder mně. I já umím dělat potíže.“

„Jaké na příklad?“

„Mohu jim splasit velbloudy. Pak bude řada na Sekunderovi, aby tu zůstal, nebo zkusil dojít domů pěšky.“

Biggles se zamračil a rozhodně zavrtěl hlavou. „Vaše představy se mi vůbec nelíbí,“ řekl.

„Co byste navrhl vy? Vidíte jinou možnost?“

„Podívejte se na to z mého hlediska,“ řekl Biggles, „a pochopte, že mě to opakování už začíná unavovat. Přiletěl jsem proto, abych vás dostal domů. Vy se tomu stále bráníte. Dobrá. Ptáte se mne na možnost, jak to zařídit, aby šlo všechno podle vás. Sám sice nevím proč, ale zkusím vám vyhovět. Přesto si jsem jist, že pro vás bude nejmoudřejší držet se s námi a neukazovat se těm, kteří přijedou. Alespoň do té doby, dokud nezjistíme, kdo je v karavaně, zda je v ní i Sekunder, a dokud se nepřesvědčíme o jejich úmyslech. Váš bývalý přítel určitě neví, kde leží vodní zdroj, ale jestliže jsou s ním Tuaregové, nejsou jeho znalosti důležité. Mužům z pouště zde asi nezůstane utajeno nic. Patrně to brzy poznáme.“

„Ano,“ řekl váhavě Adrian.

„Dobrá,“ kývl Biggles. „Ale už je tu moc horko na to, abychom si dál vyměňovali moudrosti. Vrátime se do stínu, než mi ještě víc zčervená nos a než si připálíme chodidla. O nos by tak nešlo, ale zdravé nohy budeme ještě zaručeně potřebovat.“

„Zajímalo by mě, co teď asi dělají ti zahnaní přímorožci,“ ozval se zrzek, když se vraceli v pekelném žáru zpátky do soutěsky. „Teď se ta ubohá zvířata ze strachu nemohou dostat k vodě.“

„Myslím, že si děláš zbytečné starosti,“ řekl Biggles. „Neměj o ně strach. Dokáží se o sebe postarat. Patrně vědí o dalším vodním zdroji, který ovšem může ležet dost daleko odsud někde ve skalách. Kdyby žádnou jinou vodu nenašli, přesunuli by se do některé dosud neprozkoumané oázy, kterých může v této neznámé části pouště ležet víc. O přímorožcích je známo, že jsou schopni urazit velmi dlouhé vzdálenosti bez vody.“

Konečně došli k letounu, uhasili žízeň a s úlevnými povzdechy se svalili do stínu.

Zbytek dne uběhl v klidu. Jejich hovor se však neustále stácel k archeologii a především ke starověké hrobce.

„Chápe někdo z vás,“ řekl náhle Adrian, „jak jsem byl zoufalý, když jsem obcházel tu krásnou hrobku, a nemohl nic dělat? Cožpak nikoho z vás nenapadne, jak se do ní dostat?“

„Nemám ponětí, odkud vůbec začít,“ odpověděl Biggles. „Přiznám se však, že mně to nechce dát pokoj.“

„Potřebovali bychom takovou troubu, jakou měl biblický Josue,“ ozval se nečekaně Bertie. „To by byl nástroj pro nás.“

„Troubu?“ vzhlédl Ginger. „Jak to myslíš?“

„No přece troubu,“ durdil se Bertie. „Neříkej, že jsi zapomněl na biblický příběh, ve kterém zatroubil Josua na troubu a zdi Jericha se začaly bortit.“

„Nebesa,“ poznamenal mrzutě Biggles. „Ten tvůj humor mě jednou přivede do hrobky. Ale vsadil bych se, že zdi Jericha postavili z mnohem měkčího materiálu, než tuhle zdejší. Poslyšte, Adriane, jak stará může být? Nestála tady náhodou už v době, kdy byl biblický Josua ještě kojenec?“

Adrian pokrčil rameny, ale Bertie nemlčel.

„Jemináčku, starouši,“ řekl. „Nebýval jsi tak choulostivý, aby tě rozházela jedna jediná trouba.“

„Jedna ne,“ ozval se místo Bigglese Ginger. „Rozházely ho dvě. Jedna a jeden!“

Bertie neměl sílu se bránit. Bylo chvíli po polední a třebaže leželi ve stínu, bylo všem vedro k zalknutí.

KAPITOLA DEVÁTÁ

SKÁLA SE ŘÍTÍ DOLŮ

Následujícího rána opět vstali časně. Ne snad proto, že by měli před sebou tolik práce, jako spíše proto, že úsvit byl jedinou denní dobou, kdy bylo horko snesitelné. Dalším důvodem bylo to, že nikdo z mužů nedokázal tak strašně dlouho spát. Žádné rozhodnutí dosud nepadlo. Zaznělo několik návrhů na pokus o otevření hrobky s pomocí nástrojů, které měli k dispozici, ale Biggles namítl, že i kdyby hrobku úspěšně otevřeli, nebyli by schopni dokončit práci před objevením karavany. K tomu mohlo dojít během několika hodin, a nedalo se počítat s tím, že by potom mohli v klidu pokračovat v práci. Kromě toho, pokud Sekunder dorazí s ozbrojenou posilou, znamenala by veškerá odvedená práce výhodu pro něj. Proto skupina vyčkávala.

Ginger navrhl průzkumný let, při němž by zjistili, kde právě je karavana, to však Biggles zamítl s ohledem na nedostatek paliva. Připomněl mu, že při zdejších vysokých teplotách ztrácí benzin odpařováním i když motory neběží. Požádal však chudáka zrzka, aby místo leteckého průzkumu vyšplhal na nejbližší vhodný pahorek a prozkoumal poušť odtamtud.

Ginger poslechl, a po návratu oznámil, že v dohledu nespatrił ani jediného velblouda. Připustil však, že si příliš jist není, neboť se musel dívat přímo do vycházejícího slunce, které ho silně oslňovalo.

„Takže jsme na tom stejně, jako včera,“ smutně vzdychl Biggles. „Přiznám se, že mne skoro mrzí, že tu máme tak velikou zásobu vody.“

„To myslíte vážně?“ užasl Adrian. „Proč?“

„Protože kdyby nám začala docházet voda, museli bychom zvednout kotvy a vydat se domů, ať byste chtěl nebo ne. Nic jiného by nám nezbylo. Stále nechápu, proč tak

urputně trváte na tom, abychom tu zůstali. Nemůže to skončit jinak, než potížemi.“

„Já se Sekundera nebojím,“ prohlásil hrdě Adrian.

„To jste už říkal několikrát, a věřím vám. Jenomže já se bojím, Adriane. Když dráždíte hada, říkáte si o uštknutí a když dorážíte na žraloka, můžete přijít o nohu. Tady může dojít k boji, a když nebudete mít rozum, také k němu dojde. Někdo může zahynout, může dojít ke zraněním, a co si na tomto příšerném místě počneme se zraněným. Víme sice, kam uložit mrtvé, ale nerad bych tam někoho nesl. Nemyslím tím jen Sekundera. Uvědomte si, kde se nacházíme. Právě teď je počasí klidné, ale to nemusí trvat věčně. Pustina je krajně nebezpečná sama o sobě a každá hodina, kterou v ní strávíme navíc je pro nás větší hazard. Poušť nám nedá milost. Písečná bouře *haboob*, může trvat celé dny a když přijde, potom nebude ani pomyšlení na odlet. Znamená to, že za osmačtyřicet hodin budeme bez jídla.“

„Nežádal jsem vás abyste zůstali,“ řekl Adrian.

„Vám je všechno jedno,“ zavrčel podrážděně Biggles. „Co čekáte, že udělám? Mám odletět a oznámit vašemu otci, že jsme vás našli v poušti a nechali vás tam? Musel by si o nás myslet pěkné věci.“

„Řeknete mu pravdu. Povíte mu, že jsem odmítl letět. On ví, jak jsem neústupný.“

„Jen hlupák by si toho nevšiml. Jen mi není jasné, co tím chcete získat. Tvrdíte, že vás nezajímá poklad, ale obkresloval jste si náhrobní nápisy. Oč vám jde?“

„Jde mi o historii. Také ale nechci dovolit té vražedné bestii Sekunderovi, aby shrábl cenné památky a zmizel s nimi ve světě. Musím mu v tom zabránit a chci se s ním vypořádat. Ostatně mi také ukradl letadlo.“

„Dokáží pochopit, jak se cítíte,“ přiznal Biggles. „Uvědomujete si však, že jestli dojde k souboji, ve kterém ho zabijete, ostatní z jeho bandy vás obviní z vraždy? Víte, že vás možná zabijí na místě?“

„Mně to nevadí.“

„Roztomilý přístup,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Dobrá, jak chcete. Už jsem jednal s mnoha obtížnými zákazníky, ale vy se svou tvrdou a sobeckou hlavou vedete vysoko na body.“ Vzdychl. „Když už nás tedy čekají potíže, musíme se na ně připravit. Gingere, přines z letadla tři pistole a nějaké náboje. Adrian zbraň nepotřebuje. Má vlastní.“

Když zrzek donesl zbraně, letci si je rozdělili.

„Víte, pánové, trochu jsem přemýšlel,“ ozval se Bertie.

„Skvělé,“ vybědl jej Biggles. „Doufal jsem, že se to některému vás přihodí. Já už se napřemýšlel dost.“

„Jestli sem z pouště opravdu míří Sekunder, bude zaručeně hledat tu šikmou skalní věž nad hrobem toho krále, ani nevím, jak se ten chlap vlastně jmenoval. Říkal jsi, že ta věž je výrazný orientační bod, který je vidět na míle daleko.“

„Říkal, ale co s tím?“

„Bude se na ni spoléhat jako na nějaký maják.“

„Ano. Co dál?“

„Když tam ta skála nebude, nemá se karavana čeho chytit. Chci tím naznačit, že se bez ní ve skalách nevyznají. Budou ji hledat, vydají se špatným směrem a docela hezky někde zabloudí.“

„Jak mám rozumět tomu tvému: když tam skála nebude? Vždyť tam přece je.“

„Nemusela by tam být,“ řekl Bertie.

„Takže tam chceš zajít a někam ji schovat?“ zavrčel jízlivě Biggles. „Nebo přes ni hodíš maskovací síť?“

„Mám plán, jak ji srovnat, a než se mi zase začneš pošklebovat, mohl by sis mne vyslechnout. Víím, že se ti moje nápady málokdy zalíbí, ale nevidím důvod, proč by tomu mělo tak být i v tomhle případě. Pokud se mnou budeš souhlasit, mohlo by se nám podařit Sekundera poplést tím, že jej připravíme o jeho jediný orientační bod.“

„Poslouchám,“ řekl kajícně Biggles a mrkl na Gingera.

„Souhlasíš se mnou v tom, že v té poloze, v níž se skalní věž nachází, by jí stačilo jen málo k porážení?“

„V tom máš pravdu. Takže do ní strčíš a ona se svalí?“

„Já ne, starouši, já ne. Takový blázen zase nejsem. Mám na mysli něco lepšího. Pokud si na to také vzpomínáš, tak za skálou je dost příkrý svah.“

„Je to svah plný děr, které jsou podle Adriana plné hadů.“

„Na hadech teď nezáleží. A jestliže mi budeš dál skákat do řeči, neřeknu už ani slovo.“

„Promiň. Pokračuj.“

„Na tom svahu leží pořádně těžké balvany. Je to tak?“

„Je.“

„Když jeden svalíme dolů, mohl by tu skalní věž srazit.“

„Kdyby ji zasáhl, proč ne? Ale to je samé kdyby.“

„Když nezasáhneme skálu napoprvé, můžeme to zkoušet dál. Kamenů je tam spousta. S krumpáčem a páčidlem nebude těžké shazovat je dolů jeden za druhým.“

V Bigglesově tváři se konečně objevila stopa zájmu. „Ačkoli to zní dost šíleně, myslím, že jsi na něco opravdu přišel.“

„Nejlepší na tom je, že nemáme co ztratit,“ pokračoval Bertie, jehož velitelův zájem povzbudil. „Chci tím říci, že pokud se nám nepodaří zasáhnout cíl, nijak si neuškodíme, a když se nám povede tu skálu skácet, uděláme Sekunderovi čáru přes rozpočet. Alespoň budeme něco dělat místo toho, abychom tu celý den proseděli s rukama v klíně. Možná se trochu zapotíme, ale to nás čeká stejně, až začne pražit slunce.“

„Co si o tom myslíte vy?“ řekl Biggles a pohlédl na Adriana.

„Jestli máte pocit, že to něčemu pomůže, jsem pro. Říkal jste však, že když ta skála padne na hrobku, mohla by ji zničit.“

„Ano, může ji roztříštit na kusy. Nevím jak je skála těžká, ale nějak hrobku určitě poškodí.“

„Tím bychom si nijak neusnadnili vniknutí do hrobky.“

„Těžko říci,“ zadumal se Biggles. „Ale neusnadnili bychom to ani Sekunderovi.“

„Ano, to je mi jasné,“ řekl nejistě Adrian. „Připadá mi to ale jen jako oddalovací taktika. Sekunder hrobku nakonec najde.“

„Přesně jak jste řekl – nakonec. Ale jak dlouho si může Sekunder dovolit tady zůstat? Po cestě, jakou má za sebou, mu nebude zbývat moc vody. Rozhodně jí nebude moci plýtvat s ohledem na zásoby pro zpáteční cestu. To ovšem platí jen za předpokladu, že neví o tomto našem zdroji.“

„Podle toho, co kdysi říkal, určitě nepředpokládal, že bychom tu mohli objevit nějakou vodu. Jen mi není jasné, jak nám to všechno pomůže.“

„Bez vody tady nevydrží déle než den nebo dva. Jejich velbloudi budou muset nastoupit zpáteční cestu napojení, jinak by se přes poušť nedostali. Sekunder se možná domnívá, že na to, co tu chce provést, mu stačí několik hodin.“

„Dobrá. Takže přijde a zase odejde. A jsme zase tam, kde jsme byli předtím,“ namítl Adrian.

„Vůbec ne. Získáme čas, a o ten tu kromě vody jde nejvíc. Pokud se Sekunder bude muset stáhnout, uvolní nám to ruce. Naše letadlo urazí stovky mil, zatímco oni ujdou jednu.“

„To je pravda,“ řekl Adrian. „Dělejte, jak myslíte. Nic proti tomu nemám. Normálně sice nejsem mstivý, ale jsem pro cokoli, co ublíží Sekunderovi.“

Biggles vstal. „V pořádku. Jestliže tedy nikdo nic nenamítá, vydáme se ke skalní jehle podívat se, zda ji dokážeme skácet. Jak řekl Bertie, když tu budeme sedět, nikam se nedostaneme. Vezměte náradí.“

Nezapomněli na láhve s vodou a vykročili.

Cestou se dvakrát jeden ze členů skupiny vyšplhal na nejbližší schůdnější vrchol, aby se podíval, zda není karavana v dohledu. Na míle daleko však pod žhnoucí oblohou ležely pouze zvlněné písečné duny.

Hrobku a jejího mlčenlivého skalního strážce našli ve stejném stavu, v jakém je opustili. Žádnou změnu pochopitelně ani nemohli očekávat. Na místě se zastavili a nějakou chvíli pozorovali štíhlý skalní útvar. Zrzka přitom

napadlo, že to co chystají, se podobá vandalismu. Pronesl svou myšlenku nahlas.

„Myslím, že je to jen otázka času,“ odmítl jeho úvahu Adrian. „Skála by dříve či později stejně spadla. A co se týká hrobky, je přece jasné, že slušný člověk by nerozkořádal současné hroby. U historických památek jde však o něco jiného. Na celém světě přece probíhá vědecký průzkum pohřebišť, aby historici a archeologové poznali staré civilizace. Národy které obývaly zemi dříve, než se historie začala písemně zaznamenávat. Byl by velký omyl dívat se na vykopávky jako na neúctu k zemřelým.“

„Jak jsem se dověděl od vašeho otce, Adriane,“ řekl zamyšleně Biggles, „Sekunder vám vyprávěl příběh, který vyslechl od starého Araba. Podle jeho znění má jít v tomto případě o hrob krále Rase Tenazzy, který vládl říši Tuaregů, nebo spíše národu, který zde žil před nimi. Hrob zde byl umístěn tak, aby ho skála jednoho dne zakryla navěky.“

„Tak mi to skutečně řekl Sekunder. Myslím, že tomu i věřil.“ Jenže když se na to dívám nezaújatýma očima, něco mi na tom nesouhlasí.“

„Jak to myslíte?“

„Proč by lidé, kteří pracně budovali hrobku, nechali na přírodě to, co mohli udělat sami?“

„Myslíte zřícení skalní věže?“

„Přirozeně. Když si už dali tolik práce s výstavbou hrobky, proč by ji chtěli ničit? Ti lidé uměli s kamenem zacházet mistrovsky a nedokážu pochopit, proč by měli hotové dílo bořit. Řekl bych, že jde o legendu, která jako v mnoha jiných případech vznikla během dlouhých staletí přimícháním výmyslů k polozapomenuté skutečnosti. Ten pocit ve mně sílí, ať už to tak vypadá, nebo ne.“

„Nevidím na tom nic záhadného?“

„Ne?“ usmál se Biggles. „Tak se na to podívejte z opačné strany. Co když je to past?“

„Past na koho?“

„Na vykrádače hrobů, kteří by měli zásluh na obsah hrobky. Těch lidí jsou dnes spousty, a nepochybuji o tom, že zloději hledali v hrobech cenné věci i v dávné minulosti.“

„Nechápu, jakou past máte na mysli.“

„Základna hrobky může spočívat na nějaké nevyvážené skále, která může způsobit pád věže na toho, kdo naruší kryt. Naši předkové si v podobných nástrahách libovali.“

„Já zase vím, že při ochraně mrtvých se spoléhali především na pověry a zaklínadla.“

„Ano a některá z nich, zdá se, účinkovala skvěle. Vykrádačům hrobů se především v Egyptě stávala prapodivná neštěstí. Možná, že starověcí kouzelníci rozuměli svému řemeslu.“

„Netvrdte mi, že věříte pověrám,“ zavrčel Adrian.

„Pověřivý nejsem, ale faktům věřím.“

„Držme se tedy faktů,“ řekl Adrian. „Nechápu, proč bych neměl skálu považovat za skálu, ale za past.“

„Ani já ne,“ usmál se Biggles. „Není to vlastně nezbytné. Přišli jsme se pokusit skálu povalit, tak se do toho pusťme, než slunce rozžhaví nástroje tak, že je neudržíme v ruce.“

Zvedli náradí, které po příchodu na místo položili na zem, a vydali se vzhůru po svahu za skalní věží. Skutečně ho pokrývala spousta velkých i menších balvanů.

„Když budete na ty kameny sahat holýma rukama, buďte opatrní,“ varoval přátele Biggles. „Štíří zalézají s oblibou právě pod ně, a když vás některý bodne, hned tak na to nezapomenete.“ Uchopil páčidlo a přistoupil k balvanu, který jistě vážit více než sto liber a ležel přibližně nad úpatím skalní jehly. Když si Bertie všiml, že velitel sám nedokáže balvan vychýlit, přispěchal mu na pomoc a použil jako páku hrot krumpáče. Oba zabrali a stačilo to. Balvan se překulil, pak ještě jednou, a už se valil po svahu dolů. Cestou zrychloval, vrážel do menších kamenů a strhával je s sebou, až vytvořil jakousi malou lavinu.

Výsledek všechny překvapil, protože počítali s tím, že než zasáhnou cíl, vynaloží hodně síly a notně se zapotí. Stačilo však shodit ten jediný balvan. Prolétl sice těsně vedle základny skalní jehly a minul ji, avšak splnil to, co od něj ani nečekali. Jeho dopad buď vyvolal silný otřes půdy, nebo do jehly narazil některý z menších kamenů. Na přímé příčině zřícení skály však již tolik nezáleželo, zato výsledek předčil všechna očekávání. Muži užasle přihlíželi, jak se skalní věž ještě víc vychýlila ze své vratké polohy a bylo jasné, že její rovnováha je beznadějně narušena. Vzápětí se skála sesula s rachotem, který v okolním tichu musel dolehnout na míle daleko. Kdyby byl v okolí mimo přímorožců někdo, kdo by dunění zaslechl, nepochybně by se silně vyděsil. Do povětří se vyvalil oblak jemného prachu.

„Jemináčku, to mě podržte!“ vykřikl potěšeně Bertie. „Zabralo to! Je to lepší než tvoje maskovací síť, starouši!“

Biggles pokrčil rameny a pak pomalu a vážně promluvil: „Nerad tvrdím, že jsem něco správně předvídal, ale teď jsem si jist, že jsem se nemýlil. Řekl jsem přece předem, že je to past. Ta skála by jinak nemohla padnout tak lehce. Stačil vlastně jenom dotek. Mohli jsme ji prostě povalit rukama. Nelíbí se mi to. Možná jsem až příliš úzkostlivý, ale máme tu podle mne co do činění s něčím, co nejsem schopen pochopit.“

„Jsem hrozně rád, že jsem nebyl blízko hrobky, když to padalo,“ prohlásil Adrian a pohlédl na Bigglese. „Asi bych měl poděkovat, protože kdybych tam začal kopat...“ otrásl se.

„Také mě to napadlo,“ kývl neúčastněně Biggles.

„Pojďme se podívat, co se stalo s hrobkou,“ řekl zrzek.

Rychle seběhli po svahu dolů a opatrně se přitom vyhýbali hadům a štírům, které vyrušil rachot a pohyb kamenů. Jedovatá čeládka měla naštěstí jiné starosti a mužů si nevšímala.

Když sešli ke hrobce, prohlédli si účinky nárazu skály. Rozhodně byly jiné, než očekávali. Skalní věž padla na kopuli hrobky, aniž by jí nějak zjevně poškodila až na vlasovou

trhlinu v horní části. Kopule snadno odolala váze padajících balvanů. Samotná skalní věž se k velkému překvapení pozorovatelů neroztříštila. Prostě se ve střední části rozlomila a jeden mohutný kus hladké skály teď ležel opřen o bližší stranu kopule, zatímco druhý, delší štíhlejší a zašpičatělý, se zaryl dost hluboko do písku na odvrácené straně. Prach rozvířený pádem se rychle usazoval.

„Nemám dojem, že by nám to nějak pomohlo,“ řekl Adrian, který se již oklepal z prvotního otřesu.

„Zničili jsme jim orientační bod,“ zašklebil se Bertie.

„Na tom přece nezáleží,“ mávl rukou mladík. „Doufal jsem, že kryt pukne. Chci se podívat dovnitř. Abych se sem dostal, utratil jsem spoustu peněz za letadlo.“

„Myslel jsem, že jste si koupil letadlo kvůli létání,“ prohlásil chladně Biggles, jemuž Adrianovo chování stále zřetelněji vadilo. „Člověk prostě nemůže mít všechno. Určitě se nám zdařilo to, proč jsme sem přišli, takže bychom měli být spokojení.“

„Jestli nám šlo o to, abychom Sekundera svedli ze správné cesty, byl nejvyšší čas,“ řekl ostře Ginger. „Koukněte!“ Ukázal nataženou paží do pouště.

Zahleděli se naznačeným směrem. Tam, jako by se vynořovali přímo z písečných roklí, zjevili se v poušti velbloudi. Nořili se z dun jeden za druhým, až se ukázal i ten šestý, poslední.

„Nikdo se ani nepohněte!“ sykl Biggles. „Buďte zticha! Nemusí nás vůbec spatřit. Jakýkoli pohyb by však byl proti tomuto pozadí nápadný. Tiše stůjte a dívejte se.“

KAPITOLA DESÁTÁ

STRAŠNĚ TVRDOHLAVÝ MLADÍK

Nikdo z mužů se ani nepohnul a daleko od nich se zastavilo také šest velbloudů. Karavana stála v poušti vzdálena asi dvě míle od pahorků a hrobka ležela jižně od směru, kterým se dosud ubírala. Něco přes tři míle dělilo hlavu prvního velblouda od soutěsky, ve které byl u vodní nádrže ukryt merlin.

„Odkud se ti pekelníci tak najednou vynořili?“ sykl Bertie.

„Postupovali mezi těmi vysokými dunami,“ tiše vysvětlil Biggles. „Sotva se dalo čekat, že půjdou po jejich hřebenech.“

„Samozřejmě, starouši. Jsem hlupák.“

„Nejsi. Odsud si člověk výšku dun ani neuvědomí.“

„Co myslíš, že dělají?“ zašeptal Bertie. „Proč asi zastavili? Zahlédli nás?“

„Nemyslím. Jestli chceš slyšet můj názor, tak když teď vyšli z dun, čekali, že spatří nakloněnou skálu. Protože se tak nestalo, a nemohou tušit, že ji někdo složil naznak, dohadují se, co mají udělat dál. Patrně je napadlo, že se někde v poušti odchýlili od správného směru a přišli jinam než chtěli. Alespoň v to doufám. Hodilo by se nám to.“

Bylo to asi správné vysvětlení, neboť karavana se po chvíli opět seřadila a vyrazila nikoli ke hrobce, nýbrž směrem, který ji musel zavést daleko od ní.

„Skvělé,“ řekl Biggles. „Doufají, že když půjdou podél skal, objeví časem šikmou skálu. To nám dává čas na rozmyšlenou. Škoda, že jsme si nevzali dalekohled.“

„Mám pro něj doběhnout?“ nabídl se Ginger.

„Ne. To by už nebylo k ničemu. Směrem, kterým se vydali, budou z dohledu mnohem dříve, než se vrátíš. A v tomhle horku bych ani nezkoušel běhat.“ Biggles pohlédl k obloze.

„Podle tempa, jakým kráčí, mi ti velbloudi nepřipadají unavení,“ poznamenal Ginger.

„Po pouti, kterou mají za sebou, unavení být musí.“

„Tak nač ten spěch?“

„Možná se jezdci obávají toho, co nahání strach i mně.“

„Co to je?“

„Blíží se změna počasí.“

Zrzek zvedl hlavu a rozhlédl se po obloze. „Nevidím nic, co by tomu nasvědčovalo.“

„Ani já ne. Ale cítím něco v kloubech. Mění se tlak. Může to být důsledek bouře, která je zatím na hony vzdálená.“

Biggles povolil mužům pohnout se až poté, co karavana zmizela za pahorky. „Tak to bychom měli,“ řekl s úlevou a ustoupil do stínu. Slunce bylo dosud poměrně nízko. „Soupeře máme na místě. Od této chvíle se musíme pohybovat velice opatrně s očima otevřenýma.“

„Co myslíte, že udělají?“ zeptal se Adrian.

„Dá se předpokládat, že nechají odpočinout svá zvířata. Oddech nejspíš potřebují i lidé. Až načerpají síly, nebudou ztrácet čas a budou dál hledat skálu, která označovala hrobku. My bychom měli využít času a podívat se na ni pozorněji, jestli nebyla poškozena. Náraz mohl vyrazit některé kameny.“

Odmlčel se, neboť v té chvíli všechny vylekal náhlý zvuk, který se ozval nedaleko jejich skupiny a rychle se blížil. Jeho původcem bylo stádečko šesti přímorožců. Šlo zřejmě o zvířata, která již letci spatřili. Přibíhala z míst, kde zmizela karavana, a plavně se vyhýbala kamenům a skalním překážkám. Ať si již zvířata všimla stojících mužů či nikoli, proběhla dost blízko kolem nich a dusot jejich kopyt se vzápětí vzdaloval.

„Jsou pořád tady,“ prohlásil Biggles. „To je dost významná skutečnost. Protože se nevrátili ke svému bývalému napajedlu, musí být ve skalách jiný zdroj vody, a u něj asi vyrůstá něco zeleného. Musí přece něco žrát. Věděli, kde hledat, a když jste je, Adriane, zaplašil ze soutěsky, uchýlili se na to druhé místo. Tamodtud je teď patrně vyplašila karavana,

takže se vrátili zpět. Ti chudáci si nejspíš lámou své rohaté hlavy, co se to tady děje. Ale nechme přimorožce být. Stojíme před mnohem naléhavějšími problémy. Musíme se vypořádat především se dvěma věcmi. Nejprve se musíme ujistit, zda je Sekunder skutečně v karavaně, která sem dorazila, protože pokud tam není, nemáme se čeho bát.“

„Já se nebojím,“ řekl stroze Adrian.

„O vás také nemluví,“ odsekl Biggles. „Vy jste velmi mladý, naprosto nezodpovědný, a kromě toho také pořádně podrážděný a plný touhy po pomstě. Jenomže my, na rozdíl od vás, máme co ztratit a naopak nemáme co získat tím, že se budeme dál potloukat v téhle Bohem zapomenuté pustině. Mám proto na věc docela odlišný názor. Ale to bych se jen opakoval. Tou další věcí, kterou bychom si měli ujasnit, je to, co nově příchozí dělají, abychom zjistili, proč sem přišli.“

„To nebude nic těžkého,“ řekl Adrian. „Půjdu to zjistit já. Obě otázky tak mohu zodpovědět současně.“

„Jak to myslíte, že to půjdete zjistit vy? Chcete naznačit, že hodláte jít sám?“

„Proč ne?“

„A proč právě vy?“

„Prostě proto, že jsem jediný, kdo Sekundera zná. Nikdo z vás ho nikdy neviděl a nepoznal by ho. Kromě toho jsem už tyhle končiny prochodil natolik, že znám cestu a vím, kudy se dát. Vy jste ještě nedošli dál, než k hrobce.“

Biggles se zatvářil pochybovačně, ale v duchu musel uznat, že v plamenné mladíkově řeči je hodně pravdy. Chvilí mlčel.

„Tak co vám na mém nápadu vadí?“ dotíral Adrian.

„Nevím, zda vám mohu věřit natolik, abych vás pustil samotného,“ řekl Biggles. „Dobře znám vaší lásku k Sekunderovi...“

„Obáváte se, že ztratím nervy a pustím se do něj na vlastní pěst hlava nehlava?“

„Vůbec bych se tomu nedivil.“

„Toho se nebojte. Umím se o sebe postarat.“

„To říkáte od rána do večera, ale já si tím nejsem jistý. Bylo by lepší, kdyby šel někdo s vámi.“

„Nechci. Jen by mi překážel. Když půjdu sám, budu mít mnohem méně starostí.“

„Dobrá,“ řekl váhavé Biggles. „Když tedy chcete. Ale ujasněme si jedno. Když vám dovolím jít...“

„Dovolíte? Nemůžete mě zastavit. Mohu si dělat, co chci.“

Biggles stiskl čelisti a vteřinu se zdálo, že vyřkne to, co si skutečně myslí. Nakonec však jen pokrčil ramený. „Slibujete, že se do ničeho nepustíte na vlastní pěst?“

„Nebudu přece sám vyhledávat potíže,“

„Zjistíte jen to, co potřebujeme vědět, a hned se vrátíte?“

„Ano.“

„Dobrá,“ vzdychl Biggles. „Když nás nenajdete tady, potom jsme se vrátili k letadlu. Tady už toho stejně nemáme moc na práci, a nevidím důvod, proč zůstávat na té výhni déle, než je nezbytně nutné.“

„Jasně,“ přikývl Adrian. „Jsme dohodnuti. Vyrazím hned. Mě slunce nevadí, jsem na něj zvyklý. Brzy se uvidíme.“

Přehodil si přes rameno čturu s vodou a vykročil podél řetězu pahorků vpřed.

„Buďte opatrný a dávejte si pozor na každý krok,“ křikl za ním Biggles jak starostlivý tatínek. „Když už jsme vás jednou našli, nerad bych se nakonec vracel bez vás.“

Adrian mávl paží na znamení, že slyšel. Ani se neotočil. Ostatní se za ním dívali, dokud jim nezmizel z očí, a Biggles se kousl do rtu.

„Nelíbí se mi to,“ zamumlal. „Znám už toho mladíka lépe, než se zná sám. Jestliže udělá jen to, co slíbil, bude všechno v pořádku. Nějaký vnitřní hlas mi ale našeptává, že jsem právě udělal chybu. Nepochybuji o tom, že minul slib vážně, ale jak uvidí Sekundera, může ho najednou napadnout něco zcela jiného. On nám nechce dělat potíže. Je prostě jen příliš mladý, zbrklý a hloupý. Sebedůvěra je pěkná věc, ale tenhle chlapec jí má až příliš.“

„Jenže je už pryč, takže nemá smysl se tím zabývat,“ prohlásil Ginger. „Chtěli jsme si blíže prohlédnout hrobku, takže pojďme na to, ať se dostaneme zpátky do soutěsky dřív. Pryč z toho hrozného žáru.“

„Absolutně s tebou souhlasím,“ zamumlal Bertie. „K tomu, aby byl chlap ozdobou salónů, se prý mírné opálení hodí, ale tady mám pocit, že si ráno oholím mužný vous i se spálenou kůží.“

Nikdo mu neodpověděl. Mířili k hrobce.

Na první pohled se nezdálo, že by je mohlo v její blízkosti ještě něco zvláště zajímat. Ještě jednou si ověřili, že kameny, ze kterých byla kopulovitá stavba sestavena, odolaly nárazu padající skály bez vážného poškození, ačkoli byly pouze z měkkého pískovce. Našli na nich pouze několik malých odštípnutých úlomků a nitkovou puklinu, táhnoucí se přes vrchol, jinak byl kryt zcela netknutý. Štíhlá skalní jehla ležela nyní rozlomena na dva velké kusy tam, kam dopadla. Biggles pomalu obcházel obvod hrobky a velice pozorně prohlížel základy. Nenašel u nich ani stopu po pasti, na kterou měl stále podezření. Písek a kameny, které se sesunuly po dopadu skály, však činily podrobnou obchůzku dost obtížnou. Vylezl proto nahoru a prošel se po kopuli.

„V té trhlince se ani nezachytí nehet,“ oznámil, když seskočil zpět.

„Chlapci, co hrobku stavěli, rozuměli svému řemeslu excelentně,“ prohlásil Bertie.

„Tady něco je,“ zavolal náhle Ginger z opačné strany hrobky. „Nechcete se podívat?“

To, co objevil, se nedalo ani při nejbujnější představivosti nazvat senzačním, nebo alespoň vzrušujícím nálezem. Byla to pouhá nevelká díra půlkruhového tvaru. Její poloměr měřil zhruba jednu stopu a díra se nacházela ve stěně hrobky na úrovni okolního písečného povrchu.

„Jemináčku, vypadá to jako česno u starověkého včelího úlu,“ vyhrkl Bertie. „Tudy nám včeličky létaly domů. Nenapadlo mě k čemu ta podivná věc mohla sloužit.“

Biggles se k otvoru sklonil. „Bylo to tady, než spadla skála?“ zeptal se.

„Neřekl bych,“ odpověděl zrzek. „Pokud tady ta díra byla, pak jsem si jí nevšiml, ale tuhle stranu jsem obcházel.“

„Také se na ni nepamatuji,“ přidal se Bertie.

„Divné,“ přemítal Biggles. „Zajímalo by mne, co ji způsobilo. Připadá mi to, jako by byla celá kopule posunuta vpřed, když na ni zezadu dopadla skála. Tak by mohlo dojít k odkrytí otvoru. Musel tam být vždycky.“

„Někdo prostě zapomněl položit poslední cihlu,“ skočil mu do řeči Bertie.

„Byl bych ti moc vděčný, kdybys přestal breptat nesmysly a spíš myslel hlavou.“

Bertie se položil na břicho a pohlédl do otvoru. „Jde to dost do hloubky, ale nic tam nevidím. Něco vám řeknu. Celá kopule je dutá jak pивní soudek.“

„Vzhledem k tomu, že vidíme díru, nemohl nikdo z nás čekat, že to bude jinak,“ zavrčel Biggles. Náhle vzrušeně vykřikl zvýšeným hlasem: „Počkej! Zadrž! Co chceš dělat?“

Bertie, který natahoval ruku do otvoru, ušklbl. „Co je? Chci tam sáhnout, jestli něco nahmatám.“

„Nedělej to. Mohl bys nahmatat něco nechutného.“

„Co například, starouši?“

„Co se dá obvykle najít v hrobech? Tumáš, zkus tohle. Dosáhneš tím dál.“ Biggles podal Bertiemu páčidlo.

Bertie vzal nástroj a zasunul ho dovnitř. Ostatní přihlíželi, jak s ním tápe ve tmě. „Něčeho se tam dotýkám, ale netroufám si odhadnout, co to je,“ informoval ostatní, když vytahoval páčidlo zpět a zvedal se na kolena. Když se objevil druhý konec ocelové tyče, Bertie zděšeně vykřikl, upustil tyč a uskočil jako odmrštěn pružinou.

Na konci páčidla visela černá příšera velikosti menšího humra se vztyčeným jedovatým ocasem. Na světle se jí nelíbilo. Pustila se tyče a zmizela zpět v díře.

Bertie se rozhlédl po ostatních. Ve tváři byl bledý jako křída. „Viděli jste to?“ vydechl.

„Dobře, že jsi poslechl a nestrčil tam ruku,“ řekl pochmurně Biggles. „To byl jistě praotec všech škorpiónů. Kdyby sis potřásl rukou s jeho žahadlem, věděl bys o něm i to, oč vůbec nestojíš.“

„Fuj! To byl šok!“ otrásl se Bertie. „Jestli se mi z toho na rok nezastaví růst, tak už z ničeho. V životě už do žádné tmavé díry nestrčím ruku. Ani nápad! Fuj, fuj, fuj!“

„V téhle části světa je to velmi moudré rozhodnutí,“ řekl vážně Biggles.

„Jak se tam ta bestie dostala? Mohli ji tam dát ti, co hrobku stavěli, jako nějakého hlídacího psa, jestli víš, co tím myslím?“

„Nemám sice ani tušení, jak dlouho žijí štíři,“ mírně se usmál Biggles, „ale pochybuji, že by byli tak dlouhověcí. Řekl bych, že jej smetla lavina, kterou jsme způsobili, a když uviděl tu díru, vylouzl do ní. Možná do ní vlezl, zatímco jsme se tu bavili. Štíři mají tmavé díry v oblíbě.⁴ Ale na tom nezáleží. Alespoň teď víme, že tam ta potvora je.“

Biggles domluvil, zvedl páčidlo a pokusil se odsunout kameny sousedící s otvorem. Nepodařilo se mu s nimi ani pohnout. „Nemá to smysl,“ řekl. „Protože je tu otvor, máme možnost zvětšit ho, ale ne teď. Trvalo by nám to dlouho, a já už dnes nemám chuť chytat tady bronz. Říkáme si o úžeh. Pojdme se vrátit do tábora. Než ale odejdeme, měli bychom po sobě trochu uklidit, aby Sekunder, pokud přijde, nepoznal, že se tu někdo potloukal. Když se nedozví, že jsme tady, může si myslet, že skála spadla sama.“

Uhladili písek a odstranili i další stopy své činnosti, pokud to bylo jen trochu možné.

„Nepočkáme na Adriana?“ zeptal se Ginger.

⁴ Štíři, či škorpioni, jsou převážně noční tvorové. Druhy žijící v severní Africe a na Předním východě bývají útočné. Dosahují délky až pětadvaceti centimetru. Žahadlo na konci jejich ocasu obsahuje jed, který dospělého člověka neusmrtí, ale může mít pro zasaženého vážné a bolestivé následky.

„Ani nápad. Není důvod. Když zjistíš, že jsme pryč, ví kde nás hledat. Pojdme do stínu.“

„Nevidím ani náznak nějaké změny počasí, o které jsi mluvil,“ poznamenal Bertie, když se vraceli do tábořiště.

„Možná to šlo jiným směrem.“

K merlinu došli bez dalších událostí a téměř beze slova, protože slunce již stálo vysoko a poušť i skály žhnuly. Všichni si dopřáli vody z tůňky a pak se uchýlili do stínu. Neměli nic na práci a tak odpočívali a čekali na Adriana.

Čas plynul pomalu a mladík nepřicházel. Biggles prohlásil, že se zatím není čeho obávat, bylo zcela pravděpodobné, že se Adrian sledováním karavany zdrží celý den.

„Patrně už poznal, že Sekunder je členem výpravy,“ řekl. „Našeho vzpurného přítele teď nikdo jiný na světě nezajímá a vsadil bych se, že z povzdálí sleduje jeho počínání.“

Při čekání se čas strašlivě vlekl, ale nakonec slunce přece jen dospělo nad západní obzor, který se zabarvil narudlým leskem. Adrian se však stále neobjevoval a na Bigglesovi bylo znát, že ho opouští klid.

„Není důvod, aby zůstával pryč tak dlouho,“ zavrčel podrážděně. „Musí přece vědět, jak netrpělivě čekáme na jeho zprávu. Neměl jsem toho mladého blázna nechat jít samotného.“

„Myslíš, že se dostal do potíží?“ ozval se Ginger.

„Co asi jiného si mám myslet?“

„Neměli bychom jít za ním?“

„Zatím ne. Necháme ho, ať si užije alespoň chvíli strachu. Ještě se může objevit.“

„A když nepřijde?“

„Pak se pokusíme zjistit, co se s ním stalo,“ vzdychl Biggles a v jeho hlase zazněla únava. „Adrian je přesně ten typ člověka, který si vytrvale a urputně koleduje o potíže. Mám podezření, že s ním dosud cloumá puberta, a to je v jeho věku co říci. Vážně mě mrzí, že jsem dal na jeho sliby. Patrně na ně zapomněl ve vteřině, kdy se k nám otočil zády!“

Pak slunce kleslo za západní obzor, jeho paprsky pohasly a nad vyprahlou pouští rozprostřela svůj temný závoj noc. Na nebeské báni se rozsvěcely hvězdy, netečně shlížející na nicotné starosti pozemšťanů. Adrian se neobjevil.

„Nemá smysl ještě si něco nalhávat,“ řekl hořce Biggles. „Ten mladík nepřijde, už by tu byl. Divím se své hlouposti. Varoval mě zdravý rozum, a přece jsem se nechal oklamat.“

Odmlčel se a zvedl hlavu. Zaposlouchal se. Odněkud z dále sem dolehlo táhlé a temné zarachocení.

„Jemináčku, co to bylo?“ ozval se vyplašeně Bertie.

Biggles neodpověděl. Rychle vstal, přešel na konec soutěsky a upřel zrak do dálky. Ostatní jej následovali a následující minutu nepadlo jediné slovo. Všichni se zastavili a užasle hleděli na oblohu.

Nad obzorem visela ohromná skvrna, která se rychle zvětšovala a postupně zatemňovala hvězdy. Měla zlověstnou temně nafialovělou barvu a svým tvarem připomínala přikrčeného draka, jenž se pomalu vztyčoval, jako by se chystal ke skoku. Obrisy skvrny se neustále měnily, jak se vlnily její tvary, až nakonec zakrývala převážnou část oblohy od severu k jihu. Pak, zatímco letci stáli a bezmocně přihlíželi děsivému úkazu, se obraz změnil. Oblohou bleskl ostře namodralý záblesk a roztrhl ji vedví. Po několika vteřinách sem dolehl temný rachot, který rozechvěl dusný vzduch.

„Bouře,“ vydechl Ginger.

„Takže nejsem v předpovědích počasí zase tak velký břídil,“ řekl Biggles. „Už jen tohle nám scházelo,“ dodal ponuře.

„Ale co teď s Adrianem, když se blíží to nadělení, starouši?“ zeptal se s obavou v hlase Bertie.

„Teď nejde jen o Adriana, ale o nás všechny,“ odvětil břitce Biggles. „Protože nejsem velký znalec pouště, nevím, co můžeme od bouře čekat, ale můžete si vsadit na to, že až sem dorazí, budeme toho mít brzy plné zuby. Co tu vůbec ještě děláme? Vždyť riskujeme vlastní životy pro záchranu mladého blázna, který o záchranu vůbec nestojí. Pro blázna, který je

celý žhavý do objevování ostatků krále, jenž zemřel před statisícem let. Myslím, že jestli se nám podaří vrátit do Londýna, nechám se vyšetřit u psychiatra. Kdybych nebyl zavázán slibem Adrianovu otci, s chutí bych nasedl do stroje a Adriana nechal tady. Ještě bychom stihli zmizet. Klidně věřte, že až sem dorazí ta větrná pohroma, máme po létání, a patrně po něm bude ještě dlouho po tom, co se písek usadí.“

Nikdo neodpověděl.

Bertie si zamyšleně leštil monokl.

Oblohu prořízl další blesk.

„Bouře je pořád dost daleko. Kolik času nám podle tebe zbývá, než dorazí až sem?“ zeptal se Ginger.

„Nevím. Možná za hodinu, možná později, možná dřív. Proč? Tím, že tu budeme okounět, ji určitě nezastavíme. Měli bychom se vrátit k letadlu, utěsnit vzduchové přívody a udělat všechno pro to, aby se do motorů nedostal písek.“

„Napadlo mě jen, že zatímco se vy dva postaráte o letadlo, mohl bych se rychle podívat, co je s našim mladíkem,“ navrhl Ginger.

„Ztráta času,“ pokrčil rameny Biggles. „Kdyby se dokázal vrátit včas, už by tu byl. Musí přece vidět, stejně jako my, co se sem žene.“

„Mohla se mu přece stát nějaká nehoda. Třeba spadl ze skály a zranil se, nebo jej uštkl had.“

„To je možné,“ připustil Biggles. „Pokud by to tak bylo, a my bychom jej opustili a nechali umřít, nemohli bychom si to nikdy odpustit. Dobrá, Gingere. Jdi hned, ale nechod' daleko. Vydej se nazpátek dřív, než se rozpoutá bouře, abychom nemuseli hledat také tebe. Počkáme u letadla.“

Zrzek kývl a vyrazil po zpevněném písku lemujícím vnější pahorky skalního hřebene.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ADRIANŮV BÝVALÝ PŘÍTEL

Biggles se jako každý jiný člověk občas zmýlil. Protože dobře znal Adrianovu neústupnost, se kterou se mu postavil, když šlo o jeho názory, a protože věděl, co mladík cítí vůči Sekunderovi, bylo pochopitelné, že za příčinu Adrianova zpoždění pokládal jeho zbrklost a neodpovědnost. V tom se však mýlil. Abychom tedy byli k Adrianovi spravedliví, nutno říci, že když se vydal na průzkum, měl v úmyslu udělat jen to, co slíbil. Nic více a nic méně. Chtěl se jen ujistit, zda dorazil jeho bývalý společník, případně kdo je členem výpravy a co je jejím cílem. To, že se věci vyvinuly jinak, než předpokládal, nebyla jeho chyba.

Jeho první potíž vznikla proto, že velbloudi dorazili k pahorkům v místech mnohem vzdálenějších, než původně odhadoval. A nejenom to. Karavana dorazila do skal a stočila se k jihu, čímž se ještě víc vzdalovala od hrobky a nakloněné skály, kterou marně hledala. Adrian to zjistil podle stop, jež objevil v písku. Zdálo se, že plán na odstranění orientačního bodu vyšel, ačkoli mladíkovi stále nebylo jasné, co tím získali. Začal dokonce pochybovat o tom, že se Sekunder skutečně vrátil. Napadlo ho, zda nesleduje potulnou skupinu Tuaregů, těch kteří znají poušť lépe než kdokoli jiný, a cestují po ní z důvodů známých pouze jim samotným.

Sluneční žár Adrianovi opravdu příliš nevalil. Dávno si na něj zvykl. Poté, co narazil na stopy, nevěděl, jak daleko karavana došla, nebo hodlá dojít. Jisté bylo jen to, že musel postupovat obezřetněji a pomaleji, aby se vyhnul nebezpečí náhlého setkání s návštěvníky, kterým se nechtěl ukazovat. Ani ho nenapadlo, že by se snad měl vrátit. Vydal se za určitým cílem, a toho byl odhodlán dosáhnout. Pokračoval proto po stopách dál, až poznal, že výprava už nemíří do skal, nýbrž sleduje směr zhruba rovnoběžný s jejich okrajem.

Napadlo ho, že by karavana mohla mířit k vodnímu zdroji, o kterém on neměl ani tušení. Nacházel se totiž mnohem dál, než kam kdy při svých průzkumných cestách došel.

Stádečko přimorožců, které kolem něj ve zběsilém úprku přeběhlo, bylo patrně vyplašeno karavanou. Pochopil z toho, že již není od ní daleko.

Odhadoval, že urazil asi pět až šest mil, když zaslechl zvuk, který mu prozradil, že je již v jejím sousedství. Jak dobře věděl, většina velbloudů obvykle při odpočinku zvukně skřípe zuby. Ve všech oblastech, kde užívají velbloudů jako soumarů, bylo tohle skřípání naprosto běžnou noční zvukovou kulisou.

Postupoval proto dál s krajní opatrností, a využíval přírodního krytu, který mu poskytoval rozeklaný skalnatý terén. Co chvíli se zastavoval a naslouchal, jestli k němu nedolehnou hlasy, s nimiž pochopitelně počítal. Jediné, co však slyšel, bylo skřípání zubů velbloudů a jejich smutné vzdechy. Ta zvířata jako by se neustále litovala. Adrian postupoval velice pomalu a začínal ho děsit čas, který cestou strávil. Odhadoval to na víc než dvě hodiny. Uvažoval o tom, jak se asi na jeho dlouhodobou nepřítomnost dívá Biggles. Jak už víme, odhadl to správně. Řekl si však, že se všechno dá vysvětlit poté, až se setkají. Neodvážil se postupovat rychleji. Protože znal nepřátelský postoj Tuaregů k bělochům, věděl, že by měl značné potíže i v případě, kdyby byl odhalen a mezi členy karavany by Sekundera nenašel.

Velbloudy poprvé spatřil z vrcholu hřebene, který mu přetínal cestu. Napadlo ho, že by je odsud mohl sledovat delší dobu, aniž by oni zpozorovali jeho. Nemýlil se. Měl před sebou asi sto yardů široký písečný pás, za nímž se tyčil nízký skalní útes skýtající alespoň trochu stínu. Z písku dokonce vyrůstalo několik zakrslých, sluncem sežehnutých palem. Mezi nimi leželo šest velbloudů, a kus od nich jezdci složili jejich náklad. Opodál stáli dva vysocí muži zahalení od hlavy až k patě do obnošeného oděvu z volné svítivě modré látky.

Kolem hlavy měli oba muži omotan závoj spojený s turbanem, takže odhaleny zůstávaly pouze oči. Každý z mužů měl na rameni prastarou pušku s dlouhou hlavní. Stáli tam bez jediného pohybu a beze slova.

Adrian rozeznal Tuaregy, známé a obávané vládce pouště. Několik členů tohoto národa spatřil v Siwě. Kde však byli další členové karavany? Marně po nich pátral a měl proto o čem uvažovat. Kam asi zmizeli a co mohli dělat? Vydali se snad hledat hrobku nebo vodu? Na otevřeném prostranství pod srázem nebylo po vodním zdroji ani památky a kdyby ho muži hledali, udělali by lépe, kdyby to hledání nechali na velbloudech. Na nich bylo podle ochable zplihlých hrbů zřejmé, že se nutně potřebují napít a nažrat.

Adrian přelétl pohledem po složeném nákladu. Kromě obvyklých kožených měchů na vodu spatřil velký balík omotaný nepromokavou plachtovinou. Neztrácel však čas úvahami o tom, co by to mohlo být, protože se musel rozhodnout, co udělá dál. Nechtěl se sice příliš dlouho zdržet, ale zároveň se nechtěl vrátit, aniž by splnil svoje poslání. Vždyť ani nevěděl, zda s karavanou dorazil také Sekunder. Podle toho, že zde dosud nedošlo k budování tábora, usoudil, že místo, kde nyní odpočívají velbloudi, je jen dočasným útočištěm karavany. Tuaregové očividně čekali na návrat dalších členů skupiny, ať již právě podnikali cokoli. Rozhodl se proto, že vyčká i on. Až se muži sejdou, zjistí kdo je mezi nimi a ujistí se o směru, kterým karavana vyrazí dál, pokud změní stanoviště. Až potom se vrátí do soutěsky. Byl si jist, že tohle řešení by uznal za nejvhodnější také Biggles. Adrian neměl pocit, že by mu v jeho skalním úkrytu hrozily nějaké potíže.

Co však Adrian odhadl špatně, byla doba, kterou bude k čekání potřebovat. Myslel si, že půjde o záležitost minut, nanejvýš jedné hodiny, čas však plynul a nedělo se nic. Adrian neměl dlouho chuť opustit své stanoviště, z něhož měl tak dobrý výhled na cíl, ale pak si uvědomil, že musí do stínu, pokud se nechce nechat usmažit. Slunce právě vystoupilo na

vrcholný bod své denní dráhy po obloze a tak rozpálilo skálu, na níž mladík ležel, že nebylo téměř možné se jí dotknout. Několikrát změnil polohu, ale významnější úlevu mu to nepřineslo.

Nakonec však nenašel jinou možnost než místo opustit. Setrval na něm téměř dvě hodiny a konečně si přiznal, že žár je nesnesitelný. Uznal porážku a naposledy se rozhlédl. Tuaregové tam dosud stáli mlčky a bez hnutí. Stejně tak dobře jako živí muži to mohly být obrazce vytesané na temné skále v pozadí. Velbloudi pouze občas zvedli hlavy a povzdechli, jako by zasténali a zaplakali nad sebou samými za to, že na svých hřbetech po celý život vláčí tak těžká břemena. Byl to ovšem jen způsob, jakým si vyčerpaní velbloudi ulevovali, a nutno uznat, že toto pracovně značně využívané zvíře je vyčerpané téměř neustále.

Adrian také zoufale vzdechl a sesunul se zpět z hřebene srázu, z něhož dosud pozoroval poloprázdný tábor. Řekl sice před krátkou dobou, že na něj slunce nepůsobí, a sám tomu dokonce i věřil, nyní však uznal, že se mýlil. Bylo totiž něco zcela jiného stále se ve slunečních paprscích pohybovat, a ležet v jeho vřelých paprscích na rozžhavené skále. Na několik vteřin pocítil, že ležel na slunci přespříliš dlouho. Zmocnila se ho dokonce malá závrať. Skály před jeho očima se podezřele rozhoupaly.

Adrian zalpal po dechu, lokl si z čutory a nastříkal si trochu vody do obličeje. Po chvíli se mu přece jen trochu ulevilo, ačkoli ho vlažná voda osvěžila jen nepatrně. Položil si otázku, co dál. Nechtěl změnit rozhodnutí, že tady setrvá, dokud nezjistí potřebné informace, a proto hodlal přejít blíže k velbloudům. Kdyby se mu tam podařilo najít trochu stínu, což bylo možné, neboť poledne již minulo, mohl by v něm vyčkat. Spoléhal by se potom na svůj sluch, který by mu prozradil, že se chybějící členové karavany vracejí. Skutečně toužil zjistit už jen jedinou věc. Zda je mezi nimi také Sekunder.

Nakish Bolzana

I ta malá troška zteplalé vody ho postavila na nohy a hned tedy začal uskutečňovat svůj plán, který podle něj vzhledem ke spoustě skal kolem nepředstavoval nic obtížného. Tak tomu skutečně bylo, ačkoli nyní, kdy neměl otevřené prostranství s ležícími velbloudy na očích, musel jeho polohu pouze odhadovat.

Záhy seznal, že udělal zásadní chybu tím, když předpokládal, že zbývající členové karavany opustili otevřené prostranství na jeho vzdálenější straně, a že jsou tudíž až někde za velbloudy. Byl to celkem pochopitelný předpoklad, protože kdyby byli na přivrácené straně, měl by je vidět nebo slyšet. Alespoň se tak domníval. Myslel si, že se nemá čeho bát, když ti, které čeká, jsou od něj ještě dále, než velbloudi. Měl by je slyšet nebo vidět dříve, než bude sám spatřen. Nakonec pochopil, že to byla chyba, která zcela zhatila jeho další plány.

Pochopil to v okamžiku, kdy obezřetně postupoval podél skalní stěny, a z těsné blízkosti zaslechl jakýsi zvuk. Uvědomil si, že slyší lidský hlas. Prudce se obrátil, a ve vzdálenosti necelých deseti yardů za sebou uviděl Sekundera. Stál ve stínu s dalšími dvěma muži a všichni čtyři pak na sebe asi půl minuty vytřeštěně a mlčky hleděli. Těžko se dalo odhadnout, kdo byl více překvapen. Patrně však nejvíce užasl Sekunder, což se dalo usoudit z toho, jak se mu rozšířily oči. Právě on totiž nemohl pochybovat o osudu, který připravil svému společníku, když ho zrádně opustil.

Adrian sice druhým dvěma mužům nevěnoval velkou pozornost, ale přece jen po nich přešel pohledem. Všiml si, že jeden z nich je Tuareg, zatímco druhý měl pod turbanem tak světlou pleť, že mohl klidně patřit k Evropanům.

Kdyby byl Adrian opatrnější a neprozradil se sám, pravděpodobně by nadále postupoval v souladu se slibem, který dal Bigglesovi a vyhnul by se tak potížím. Protože však stál tváří v tvář civilnímu Sekunderovi, nezáleželo již tohle rozhodnutí na něm.

Když pominul otřes z nečekaného střetnutí, promluvil jako první Sekunder. Zpočátku se rozhovor odvíjel tak přirozeně, jak to jen, vzhledem k okolnostem, bylo možné. Umožnil to hlavně Adrian, který se rozhodl pro cestu nejmenšího odporu a vyhnul se tím hned při prvním setkání slovní přestřelce. Choval se prostě tak, jak vyložil Bigglesovi, a předstíral, že Sekunderův návrat čekal.

„Co tu u všech hromů děláš?“ prohlásil Sekunder hlasem, který přeskakoval překvapením. Byla to naprosto hloupá otázka, jenže Sekunder se nemohl svého bývalého společníka ptát, jak je možné, že není dosud mrtev.

„Čekám, až se vrátíš,“ řekl Adrian tak lhostejně, jak mu jen otřesené nervy dovolily. „Trvalo ti to.“

Zdálo se, že odpověď Sekundera ohromila ještě víc. „To... chceš říci...“ zakoktal, „tys věděl, že se vrátím?“

„Nenapadlo mě, že odletíš a nadobro mě tu necháš. Musím ale říci, že ti shánění těch nástrojů, nebo kvůli čemu jsi odletěl, zabralo spoustu času.“

Sekunder neváhal a chytil nabídku za pačesy. „Bylo to složité,“ řekl rychle. „Když jsem pochopil, že se s nástroji, které máme s sebou, do hrobky nedostaneme, rázem jsem se rozhodl, že doletím pro něco účinnějšího. Doufal jsem, že se vrátím ještě tentýž den, ale neumím, bohužel tak dobře řídit letadlo, jak jsem si myslel. Jednak mi došel benzín, a když jsem se u oázy Sluneční fontána na téhle straně od Siwy pokusil o nouzové přistání, urazil jsem si podvozek.“

„Chtěl jsi snad říci, že jsi urazil podvozek mně!“ řekl chladně Adrian, jemuž již dělalo potíže, aby ovládl svůj vztek. Bylo mu samozřejmě jasné, že Sekunderovo vysvětlování není ničím jiným než snůškou lží.

„Ano, promiň,“ připustil Sekunder. „Urazil jsem tvůj podvozek. Odpusť. Pochopitelně jsem pak měl o tebe velký strach.“

„Pochopitelně,“ opakoval Adrian, a jízlivý tón v jeho hlase bylo jen obtížné přeslechnout.

„Proč stojíme tady?“ mile se usmál Sekunder, jenž si Adrianova tónu zdánlivě nevšiml. „Můj tábor je kousek odsud. Pojďme tam.“

Adrian kývl a vydali se k tábořišti.

„Bez letadla mi zbývala jediná možnost, jak se zpátky k tobě dostat,“ horlivě pokračoval Sekunder. „Sháněl jsem velbloudy, ale zabralo mi to spoustu času. Určitě bych to nedokázal, nebýt mého dobrého přítele pana Nakishe Bolzany. Je také nadšený archeolog a poskytl mi na to peníze.“

Sekunder ukázal na muže s evropskými rysy, který dosud vůbec neotevřel ústa.

Adrian při představování pouze letmo přikývl. Nakish Bolzana ho moc nezajímal. Podle přísloví „vrána k vráně sedá“, prostě soudil, že jde o podobný typ lumpa jako je Sekunder. Stačilo mu vědět, že tihle dva spolupracují a tím si zařadil mezi podvodníky také jeho. Místo toho se činnost jeho mozkových závitů rozběhla jiným směrem. Připravoval se na otázku, o které věděl, že musí přijít. Na dotaz, který ho dostane do nepříjemné situace, kdy bude muset něco jiného říkat, a něco jiného si myslet. Pro Adriana to byl přetěžký úkol, neboť ať měl jakékoli nectnosti, prolhanost mezi nimi nebyla.

Nejraději by těm velbloudářům ihned zmizel, protože již zjistil všechno, co chtěl Biggles vědět. Dostat se jim však z dohledu a vrátit se zpátky do soutěsky bylo náhle velice obtížné. Adriana prostě nenapadla jediná záminka, jak se jim ztratit.

„Co vlastně hledáte na tomhle místě?“ zeptal se Sekundera spíše proto, aby získal čas.

„Hledáme zde vodu. Naši přátelé Tuaregové nám pověřili, že vědí, kde je, nebo si alespoň mysleli, že to vědí. To je také hlavní důvod, proč jsou s námi. Oni tvrdí, že nedaleko vodního zdroje se tyčí skála. Právě ta nakloněná skála, u které jsme byli spolu. Jenomže jsme ji zatím nenašli.“

„A také ji už nenajdete,“ řekl Adrian.

„Nenajdeme? Jak to? Co se stalo?“

„Zřítíla se. Viděl jsem to.“

„Padla na hrobku?“

„Ano.“

„Pak není divu, že jsme ji nenašli. Otevřel se tím hrob?“

„Ne. Krypt ani nepraskl. Vypadá přesně stejně, jako když jsi tu ještě byl.“

Sekunder se zhluboka nadechl, což mohlo být známkou úlevy. „Tys ale musel objevit nějakou vodu,“ řekl a pohlédl Adrianovi upřeně do očí.

„Jistě,“ ušklíbl se mladík. „Jinak bych tu teď nebyl.“

„To bylo štěstí. Nechal jsem ti tu sice dost jídla i vody, ale jak jsem řekl, nečekal jsem, že se zdržím pryč tak dlouho. Kde je ta voda?“

„Máte ji nedostatek?“

„V poušti se voda hodí vždycky. Záleží na tom, jak dlouho nám potrvá otevírání hrobky.“

„Je to tímhle směrem,“ mávl paží Adrian. „Asi pět až šest mil odsud, na opačné straně hrobky.“

„Pročpak jsi zabloudil tak daleko od ní?“ otázal se Sekunder a v jeho hlase zaznělo podezření.

„Viděl jsem vás. Zahlédl jsem velbloudy a vydal jsem se za nimi. Hledal jsem je dost dlouho. Strávil jsem tu díky tobě spoustu času a snad tedy pochopíš, že bych se rád vrátil domů.“

„Ovšem, jasně,“ zadrmolil Sekunder. „Chápu tě. Potom nám musíš ukázat, kde je ta voda,“ mluvil překotně dál. „Ehm, mimochodem, když jsme sem přicházeli, přeletělo nad námi nějaké větší letadlo. Neviděl jsi ho?“

Mladík věděl, že ta otázka musí padnout, a byl na ni připraven. Rozhodl se, že v zájmu své vlastní bezpečnosti poví pravdu. Dávno totiž pochopil, že by neměl naději, kdyby se Sekunder a jeho lidé proti němu obrátili. Když se však dozví, že Adrian není sám a musí počítat s větším odporem, určitě to ovlivní jejich plány.

„Přistálo tady,“ řekl proto klidně.

„Je tady?“ vytřeštil oči Sekunder. „Kde je?“

„Přece tady.“

„Kde?“

„U vodní nádrže.“

„A proč tu zůstává?“

„Čeká na mne.“

„Říkal jsi, že spoustu času, a že chceš domů...“ vyhrkl zmateně Sekunder a zatékal zrakem k Bolzanovi. „Čeká na tebe? Jak tomu mám rozumět?“

„To je prosté. Hledal mě tady.“

„Hledal tě?“ Sekunder strnul.

Adrianovi nemohl ujít zmatek a znepokojení jeho bývalého druha a nenechal ho vydechnout. „Je to vážně jednoduché,“ pokračoval. „Nepamatuješ si, jak jsem slíbil otci, že mu budu každý týden psát? Napsal jsem jen jednou. Když ode mne nedostal další zprávy, najal letadlo, aby zjistil, co je se mnou. Věděl přece, kam jsme měli namířeno. Šikovný pilot mne našel. Chtěl mě vzít rovnou domů, ale já to odmítl.“

„Proč?“

„Rozhodl jsem se počkat na tvůj návrat.“

„Vážně?“

„Vždyť mě vidíš. Proč bych nepočkal? Koneckonců jsem do tohotohle podniku vložil haldu peněz. Chci se dočkat výsledků.“

„Musel sis být opravdu jistý, že se vrátím.“

„Naprosto. Nic mi nepřipadalo jistější. Hrobku jsme přece našli, ne? Zbývalo nám jenom ji otevřít. Byl jsem si zcela jistý, že až se vrátíš, budeš s sebou mít vybavení potřebné k dokončení práce. Řekl jsem to i Bigglesworthovi.“

„Kdo je Bigglesworth?“

„Pilot letadla.“

„Tvůj přítel?“

„Nikdy předtím jsem ho neviděl.“

„A on tu na tebe pořád čeká?“

„Jistě.“

Sekunder pohlédl na Bolzanu a pronesl k němu několik vět. Mluvil přitom jazykem, jemuž mladík nerozuměl. Potom

se obrátil zpátky k Adrianovi a vysvětloval: „Můj přítel nehovoří plynne anglicky. Chtěl jsem se ujistit, že pochopil situaci. Jak dlouho zde letadlo zůstane?“

„Dokud nebudu připraven k odletu.“

„A kdy to bude?“

„Až otevřeme hrobku.“

„Chápu,“ řekl Sekunder a z výrazu v jeho tváři se dalo vyčíst, že ho zvěst příliš nepotěšila.

„Přivezli jste něco, čím se podle tvého názoru dá hrob otevřít?“ zeptal se Adrian.

„Ano.“

„Co je to?“

„Vedle jiných věcí hlavně vrtná souprava a naftový motor.“

Adrian pochopil, co by našel ve velikém balíku, který byl omotán plachtovinou. K jeho přepravě byl nepochybně zapotřebí velbloud navíc.

„Začneme pracovat na hrobce ještě dnes?“ zeptal se.

„Ne. Na to, abychom za světla udělali větší kus práce, je moc pozdě,“ řekl Sekunder a měl pravdu, neboť slunce již viselo nízko nad západním obzorem. „Měli bychom se ale k hrobce vydat nejraději hned, abychom se pustili do práce ráno, než začne pražit slunce. Povedeš nás?“

„Proč ne? Docela se mi to hodí,“ řekl Adrian a nelhal, protože se opravdu chtěl dostat blíž k vlastnímu táboru. „Až tam dorazíme, odskočím si za Bigglesworthem a oznámím mu, že jste tady, a co hodláte podnikat,“ navrhl spíše pro klid vlastní duše, než že by doufal, že mu ten výlet umožní ať už Sekunder nebo jeho mlčenlivý přítel. Téměř srdečné chování Sekundera ho nijak nezmátlo. Velice dobře věděl, že stačí, aby udělal jediný chybný krok a všechno se rázem změní.

K jeho velkému překvapení však Sekunder živě souhlasil. „Dobrý nápad,“ řekl. „Pojď sem na chvílku. Dostal jsem nápad.“ Uchopil Adriana za loket a odvedl ho stranou. „Poslyš,“ špitl tiše, jako by se bál, že je zaslechne někdo nepovolaný. „Znáš to letadlo? Dokázal bys s ním odletět?“

„Samozřejmě. Proč ne? Není to proudové letadlo, a není to žádný speciál. Proč tě to zajímá?“ zeptal se Adrian a s napětím čekal, co uslyší dál.

„Trochu jsem přemýšlel,“ vysvětloval Sekunder tiše a s prohnáním úsměvem ve tváři. „Kdybychom získali letadlo, ušetřili bychom si spoustu trampot a nebezpečnou zpáteční cestu na velbloudech.“

„Nerozumím,“ řekl Adrian.

Sekunder ještě více ztišil hlas. „Je to přece jednoduché. Jak vyzvedneme z hrobky to, co bude za něco stát, můžeme, tedy my dva, odletět domů a nechat ostatní, aby nás následovali na velbloudech. Už chápeš?“

Adrian nebyl chvíli schopen promluvit. Už dávno věděl, že jedná a lotrem a podvodníkem, ale představa, že je někdo ochoten snížit se k tak odporné lsti, mu vzala dech. Byl svědkem dokonalé ukázky Sekunderova způsobu myšlení. Nejvíce jím však otrásl Sekunderův samozřejmý předpoklad, že on sám by mohl přistoupit na tak obludný návrh. V rozrušení se málem přestal ovládat, podařilo se mu však zkrotit vztek a uchovat si vstřícný výraz. Nakonec prostě řekl: „Budu o tom uvažovat.“

„To rozhodně udělej,“ doporučil mu Sekunder. „Nám oběma by to nesmírně ulehčilo práci. A teď už pojďme ke hrobce.“

„Co ti Tuaregové?“ řekl Adrian. „Dá se jim věřit?“

„Těch se neboj. Už pro Bolzanu pracovali.“

Právě v té chvíli zmizelo slunce za obzorem, a krajinu začínala halit temnota. Rychle se vrátili k velbloudům, kde našli Tuaregy zabrané do vážného rozhovoru. Bolzana stál vedle nich a spolu s Tuaregy soustředěně pozoroval oblohu. Velbloudi vstali a chovali se velmi nepokojně.

„Vyrážíme ke hrobce,“ řekl Sekunder. Přejel pohledem z Tuaregů na Bolzanu. „Děje se něco?“

„Mým mužům se to nelíbí.“

„Co se jim nelíbí?“

„Počasí. Tvrdí, že přijde bouře.“

Následoval krátký rozhovor, do něhož se zapojili i Tuaregové. Všichni hovořili jejich domorodým jazykem, takže Adrian nerozuměl ani jedinému slovu. Když jednání skončilo, Sekunder se k němu obrátil a řekl: „Chtěj tu zůstat. Tvrdí, že když nás ta bouře zastihne na cestě, mohlo by to být nebezpečné.“

„Patrně vědí, o čem mluví,“ souhlasil Adrian. „Co hodláš dělat? Je to na tobě. Jsem v tvých rukou.“

Tentokrát nemluvil pravdu. Ve skutečnosti uvažoval o tom, zda si dovolí podstoupit riziko samostatného útěku k soutěsce. Věděl, že ve tmě by mu cesta trvala přibližně dvě hodiny a stálo by to za pokus. Vzdálený záblesk následovaný zlověstným hukotem hromu jej však od záměru odradil. Chápal, že kdyby ho cestou zastihla bouře, mohl by za pokus zaplatit životem.

Sekunder zaváhal. Chvilí přemýšlel a pak řekl: „Raději pojedeme. Bouře je ještě daleko a možná se nám vyhne. Náš čas je vzácný a i kdybychom se nedostali až ke hrobce, alespoň se k ní přiblížíme a dorazíme k ní brzy ráno.“

Vydal příslušné rozkazy a Tuaregové překvapivě neprotestovali. Začali nakládat břemena na naříkající zvířata. Také Adrian přijal jeho rozhodnutí mlčky. Jeho vlastní záměry se tím nijak neměnily, spíše se urychlily. Takhle získá příležitost k útěku o něco dřív.

Na obloze se znovu divoce zablesklo a nebeský oheň ozářil okolí tajemným přísvitem. Když se Adrian podíval směrem, odkud se bouře blížila, spatřil obří a děsivou temnou skvrnu rostoucí nad obzorem a postupně zakrývajících hvězdy.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

GINGER JE V NESNÁZÍCH

Když se zrzek vydal hledat Adriana, měl mnohem větší strach z toho, že někde ve tmě šlápne na jedovatého hada, než z blížící se bouře. Pochopitelně věděl, jak velké nebezpečí s sebou přináší písečná bouře. Uklidňovalo ho však, že neprochází mezi dunami, a že mu za dobrý přírodní kryt slouží pahorky. Přesto však nehodlal čekat, až ho vichřice zastihne na cestě. Říkal si, že se obrátí zpátky k táboru ihned, jakmile se mrak přiblíží víc, než mu bude milé. Díky zpevněnému povrchu písku lemujícímu skalní hřeben mohl přece zpátky běžet.

Zatím však rychle kráčel mezi pahorky cestou, kterou již jednou šel, a kterou se musel vracet podle jeho pevného přesvědčení také Adrian. Alespoň tehdy, pokud ještě stojí na nohou. Ginger se totiž stále víc přikláněl k názoru, že důvodem Adrianovy nepřítomnosti je nějaká nehoda. V místech, kde se pohybovali, se mohlo přihodit téměř cokoliv. Adrian se zlomeným kotníkem by rozhodně nedošel moc daleko, a ke zranění mohl přijít velmi snadno. Stačilo kdyby někde uklouzl a nešikovně spadl na křivý povrch skály. Mohl se i udeřit do hlavy a upadnout do bezvědomí. Kromě toho byli všude kolem hadi, ještěrky a štíři. Téměř všichni byli jedovatí a vylézali převážně za noci. To vše Ginger zvažoval, zatímco kráčel vpřed, rozhlížel se měsíčnou nocí a občas se zastavil, aby tiše hvízdal. Až dosud mu nikdo neodpověděl.

Jeho představa o snadném a rychlém návratu byla naprosto mylná. Nevzal totiž v úvahu dva vlivy. Prvním byla rychlost, s jakou se blížila bouře. U země se dosud neprojevil ani náznak větru, ale letec by měl vědět, že ve vyšších polohách může vše vypadat zcela jinak. V horních vrstvách atmosféry mohl vát ostrý vítr. Kdyby zrzek seděl v letadle,

jistě by s tou možností počítal, na zemi ho to bohužel ani nenapadlo.

Jeho druhou chybou či spíše nedomyšlením bylo, že neodhadl, jaká tma zavládne v okolí, až mraky zakryjí měsíc a hvězdy.

Tma je totiž značně relativní pojem. Každý večer přichází tma, ale přesto může být alespoň na krátkou vzdálenost vidět. Obvyklá temnota na otevřených pláních a za jasné oblohy je nepříjemná, ale obvykle nezabrání člověku v pohybu. Skutečnou tmou, ve které chybí sebemenší náznak světla, pozná člověk v jeskyních, když se dostane daleko od vstupního otvoru, či také v noční přírodě, když zakryjí oblohu temné mraky.

Skutečnost byla taková, že se zrzek ani na okamžik nezamýšlel nad obtížností a nebezpečím putování mezi skalami poté, kdy bude obloha od obzoru k obzoru zatažena temnou oponou, která se po ní již začínala roztahovat.

Až když dorazil ke hrobce a zastavil se, poprvé zapochyboval o moudrosti svého počínání. Po Adrianovi až dosud neobjevil nejmenší stopu. Rozhlédl se kolem, protože pokračování cesty neznal. Světla valem ubývalo. Mohutná černá opona, která zatahovala oblohu nad jeho hlavou od obzoru k obzoru, byla nyní mnohem blíže měsíčnímu kotouči než před chvílí. Vlastně už dokázal rozeznat pohyb, ať se pohybovaly mraky, měsíc nebo obojí. Ginger měl náhle dojem, že se k sobě přímo ženou. Hvězdy rychle a beznadějně mizely za černou clonou a zrzek si uvědomil, že až mračno zahalí měsíc, stanou se posledními zdroji světla zbývající hvězdy. Ani ty však valící se clona nenechá dlouho svítit.

Pochopil, že jediné osvětlení mu pak poskytnou blesky, kterých neustále přibývalo a současně nabývaly na oslnivosti. Bída byla, že ho oslepovaly a činily temnotu, nastávající po jejich uhasnutí, ještě neproniknutelnější.

Ginger nerozhodně stál. Zaposlouchal se, ale vedle hromobití nezaslechl jediný zvuk. Hvízdal, ale neozvala se

žádná odpověď. Tiše zavolal, ale odpovědělo mu ticho. Zavolal trochu hlasitěji, ale ani tentokrát nepřišla odezva.

Asi dvě minuty tiše a nerozhodně stál zmítán nejistotou. Zdravý rozum mu velel navrátit se do soutěsky, avšak zrzek nadále váhal, protože si nechtěl přiznat porážku. Mimo to se stále nedokázal zbavit pocitu, že Adrian může ležet nedaleko od něj bezmocný a možná dokonce v bezvědomí. Proč by se jinak nevracel? Jestliže leží při okraji pouště, může ho po příchodu bouře pohřbít písek. Potom by ho už nikdo nenalezl a nikdo by se nedozvěděl, co se s ním stalo. Nebylo proto těžké pochopit pocit odpovědnosti, který se zrzka zmocnil.

Nakonec se rozhodl pro kompromis. Půjde ještě kus dál, ale ne moc daleko. Ušel asi půl míle a zastavil se. Znovu se rozhlédl a naslouchal. Nic. Když se obracel na zpáteční cestu a chtěl ještě jednou zahvízdnout, strnul. Poprvé od počátku průzkumu zaslechl jakýsi zvuk. Zprvu jej zmátl, ale pak si uvědomil oč jde, protože takový zvuk již několikrát slyšel. Šlo o hrdelní chraptivé volání, jakým poháněči velbloudů pobízejí svá zvířata k pohybu. Hlasy se blížily a vzápětí zaslechl i několik nesrozumitelných slov.

Co se to v noční pustině dělo? Má to něco společného s Adrianem? Zrzek se zarazil, znovu se obrátil vpřed a pomyslel si, že by to měl prověřit. Mohlo by to být důležité. Rychle se přitiskl zády ke skále, odkud mohl sledovat okolí.

Minuta sem, minuta tam, to již nebude při návratu velký rozdíl, uvažoval Ginger. Pohledem na oblohu zjistil, že bouřkový mrak a měsíc jsou velice blízko u sebe. Bylo mu samozřejmě jasné, že jak mračno zakryje měsíc, nastane tma, nenapadlo ho však, jaká tma to bude. Doufal, že měsíc vydrží svítit dostatečně dlouho, aby ještě ozářil blížící se skupinu. Prání se mu vyplnilo, ale pouze na pár vteřin.

Zatím však čas prchal, měsíc dosud svítil a zrzek neviděl nic. Slyšel však, jak se přibližuje dusot nohou v měkkém písku. Potom se před skálou vynořila předsunutá hlídka. Tvořili ji tři muži a v jednom z nich poznal Adriana. Navzdory

chabému měsíčnímu světlu si tím byl naprosto jistý. Poznal jeho štíhlou postavu, rozedrané šaty, a také jeho hlas.

Ginger nevěřil vlastním očím a uším. Nepřekvapila jej ani tak Adrianova přítomnost, jako jeho chování. Mladík kráčel nenuceně po boku dalších dvou mužů a rozprávěl s nimi, jako by to byli jeho nejlepší přátelé. Šli poměrně rychle, poháněla je hrozba bouře, a tak mu brzy zmizeli z očí za dalším skalním výstupkem. Následovali je velbloudi doprovázeni třemi vysokými temnými postavami. I oni zmizeli záhy z dohledu.

Ginger netušil, kam výprava míří a dusot kroků i zvuky hlasů se pomalu vytrácely. O sledování výpravy ale nemohl vůbec uvažovat, protože právě ve chvíli, kdy zmizela za skalou, zakrylo mračno měsíc a zavládla tma. Mělo to přesně stejný následek, jako když v osvětlené a zatemněné místnosti náhle vypadne elektrický proud a všechna světla zhasnou. Ginger si uvědomil, co je naprostá tma. Na obloze se sice ještě mihotala světla hrstky hvězd, ale mračná opona se rychle valila dál a zakrývala jednu za druhou.

V té chvíli zrzek na karavanu zapomněl. Náhle ho nezajímalo nic jiného, než naprostá nutnost dorazit do soutěsky dříve než začne bouře. Nikoli bez úzkosti si uvědomil, jak nesnadné to bude. Na vzdálenost pár palců neviděl na vlastní ruku, neviděl na vlastní nos! Ten ovšem vidět nepotřeboval, mnohem horší bylo, že neviděl na cestu. Aby bylo ještě hůř, oslnil ho divoce rozeklaný blesk, provázený burácením připomínajícím konec světa. Aby ani to nebylo málo, zarachotilo padající kamení, jak hromové dunění rozechvělo skály. Ginger chápal, co to způsobilo, jenže to vědomí ho nemohlo uchránit před řítícími se kameny. Začínal mít pořádně nahnáno.

S rukama nataženýma před sebe, aby nenarazil do skal, které mu náhoda postaví do cesty, tápal jako náměsíčník do míst, kde, jak si pamatoval, byla otevřená poušť. Tam vedla nejbezpečnější cesta, kde bude mít pod nohama pevnou a rovnou půdu. Kdyby za naprosté tmy zkoušel projít mezi pahorky, jen by si říkal o potíže. S očima zacloněnými dlaní

čekal na další blesk, a když přišel, doprovázen ohlušujícím zahřměním, rychle vyrazil dál. Držel se co nejdál od skal, které zahlédl, a vracel se k soutěsce.

Potom se, bez jakéhokoli varování, strhla bouře. Vypadalo to, jako by poslední blesk protrhl stavidla nebeského rybníka plného vody. Ani to nebylo výstižné. Bouře se spustila dolů dokonce tak náhle a s takovou prudkostí, jako by spadl dolů náraz celý rybník. Když na Gingera dopadla první vlna ledově chladné vody, zalapal po dechu. Nečekal to a silně ho to vyděsilo. Počítal spíš se záplavou písku a studená voda mu doslova vyrazila dech. Navíc to nebyl ani obyčejný silný liják, byla to spíše záplava. Ginger nic podobného nikdy nezažil, a to měl zkušenosti s několika tropickými lijáky. Hluk provázející bouři omračoval. Protože měl na sobě jen šortky a tričko, byl pochopitelně během několika okamžiků promočen od hlavy k patě. Voda se řítila dolů v takových proudech, až měl pocit, že se utopí za chůze. Doklopýtal proto k nejbližší skále, přitiskl se k ní, a chránil si obličej dlaněmi, aby mohl dýchat. Rozklepala ho zima, ale myslel jen na to, jak velkou pravdu měl Biggles, a jaký hlupák byl on sám.

O dalším postupu nemohl ani uvažovat. Neviděl nic, a slyšel jen burácení hromu, zvuky lijáku, které připomínaly vodopád, a rachot padajícího kamení. Pak si uvědomil, že přívaly padajících vod jsou prozářeny jakýmsi ohavným svitem barvy řídké kávy, který ovšem nic neosvětloval. Ginger byl naprosto ochromen. Takové nadělení si prostě neuměl představit a napadlo ho, co právě teď dělá Biggles s Bertiem. Byl si jist, že také oni jsou zaskočení. Biggles sice s bouří počítal, ale o dešti neřekl jediné slovo.

„To se mi zas povedl výlet,“ zamumlal, přidřepł ke skále a skryl hlavu mezi kolena. Dlaně si stále tiskl ke tváři, neboť přívalový lijavec nepolevoval. „Před hodinkou tu měla voda cenu zlata a teď tohle,“ ušklíbl se.

Proudy vod se řítily téměř svisle dolů, neboť nevál ani náznak větru, jehož se tak báli. Bylo to štěstí, protože kdyby se k dešti přidala vichřice, mohly by proudy vody hnané vichrem,

ubít člověka k smrti. Zrzek také žasl, jak může být voda v poušti tak ledová a vůbec nechápal, co ji mohlo tak ochladit. Jednu věc však věděl jistě: dokud liják potrvá, nemůže jít dál, a byl by blázen, kdyby se o to pokusil.

Když si jakž takž zvykl na svou ponižující polohu a nepříjemný chlad, vrátil se Ginger v myšlenkách k Adrianovi. Co se stalo? Co se mohlo stát? Proč klidně kráčel po boku muže, kterému při každé příležitosti vyhrožoval zastřelením? Zrzek předpokládal, že jedním z mužů v mladíkově doprovodu je Sekunder. Kam ale šli? Byla cílem hrobka? Napadla ho nepříjemná myšlenka, že ti dva pod Adrianovým vedením mohli mířit k letadlu. Dál se však tím nápadem nezabýval, připadal mu příliš neskutečný. Proč se však tedy kradli nocí jako tlupa lupičů? Bylo by možné, že Adrian změnil názor a uvěřil, že se mýlil v odhadu Sekunderova charakteru?

„Ne, to ne!“ téměř vykřikl zrzek. Myšlenka, že by se dal mladík podruhé obalamutit, mu připadla tak šílená, že se raději dalších úvah o Adrianovi vzdal. Stejně teď nemohl nic podniknout. Jistou útěchou mu bylo, že dokud potrvá lijavec, nemůže nic dělat ani Sekunder. „Bude však z něj mít větší užitek než my,“ přiznal si Ginger. „Děšť jim vyřešil problém s nedostatkem vody.“

Pak si zrzek s úžasem uvědomil, že mu voda stoupá kolem kotníků. Voda, která je ve vyprahlých oblastech velké pouště vzácnější než diamanty. Přesto tu teď tekla, a bylo jí tolik, až Ginger začínal mít pocit, že dřepí uprostřed řečiště. Nedalo se tomu ani uvěřit, a zrzek se málem zasmál. Veselí mu dlouho nevydrželo, neboť si s úzkostí vzpomněl na to, co řekl Biggles o dnu soutěsky, kde stálo letadlo. Kdysi tu vedlo říční koryto. Bylo by možné, že záplava stoupne natolik, aby ohrozila letoun? Ginger si uvědomoval, k čemu by mohlo dojít. Skály vodu nevstřebají a ta po nich steče jako po střeše položené dobrým pokrývačem. A ani na troud vysušený písek nedokáže v krátké době pohltit takové vodní spousty. Nakonec se voda samozřejmě vsákne, ale nějaký čas ji podloží neprijme, bude proudit po povrchu a vytvářet v nižších

místech tůň. A tam, kde nevzniknou, se povrchový písek rozbahní a neunesle letadlo.

„Jak potom odstartujeme?“ sykl Ginger, trýzněný vlastními úvahami a odhady věcí, které přijdou.

Neměl potuchy, kolik času uplynulo, než začala bouře ustupovat. Ztratil pojem o čase a na ciferník hodinek neviděl. Mohl jen sedět a zcela promáčený čekat, až bouřkový mrak vychrlí veškerou vodu a odsune se dále.

Konečně se dočkal. Blesky a burácení hromů se vzdalovaly, mířily pryč. Pak se liják změnil v pouhé mrholení, jako by někdo nahoře náhle vrátil stavidla do původní polohy. Nad Gingerem se na obloze zjevila skvrna kalného šedavého svitu, jak měsíční světlo zápasilo s řídnoucí oblačností. Vzápětí přešlo mrholení ve slizkou mlhu a hned nato se oblak roztrhl. Obrovská opona se zvedla a odhalila promáčené jeviště. Byla to podívaná, jakou si zrzek dosud neuměl představit. Z plochého pásu, na jehož tvrdém povrchu lehce přistál jejich merlin, se stala široká dlouhá a tichá řeka. Plocha klidné vody vyznačující zvláštní děsivou krásu. V hladině se odrážel měsíc a postupně se objevovaly hvězdy. Ginger hleděl na to divadlo zcela ohromen a říkal si v duchu, že to nemůže být pravda. Obraz, který se mu naskytl, připomínal spíše sen či vidění, nežli skutečnost. Pak v dáli ještě jednou zahřmělo a on sebou trhl a vzhlédl.

Kotouč měsíce obkličovalo veliké kolo, jak jeho stříbřitou tvář zahaloval mlžný závoj. Světlo, které poskytoval, nebylo sice tak jasné, jak by si zrzek přál, ale mohl se konečně rozhlédnout po nejbližším okolí, které tvořila na jedné straně nově vzniklá řeka či zátoka, a na druhé straně potemnělé pozadí hřebene. Z pahorku a skal již stoupala pára.

Ztuhlý Ginger se pomalu postavil na nohy, vděčen okolností, že konečně může něco dělat. Ještě stále žasl nad jevem, kterého byl svědkem, nad průtrží mračen v místě, kde nespadla jediná kapka po stovky let, pokud úřední zprávy nelhaly. Věděl, že k tomu jednou může dojít, ale nikdy by ho nenapadlo, že bude u toho a na vlastní oči uvidí, jak voda proměňuje kraj.

Když vykročil po břehu nově vzniklého jezera a občas se brodil mělkou vodou, která již pomalu ustupovala, vzpomněl si, že noční karavana se musí nacházet někde mezi ním a soutěskou. Velbloudi se jistě také zastavili, otázkou bylo, kde? Teď však zrzka karavana příliš nezajímala, protože se chtěl co nejdříve dostat k Bigglesovi a oznámit mu, co viděl. Konečně mělo smysl podívat se na ciferník hodinek. Bylo půl čtvrté ráno, což znamenalo, že strávil téměř celou noc venku. A jakou noc!

Kráčel krajem, kde věčnou vládu ticha rušilo něco, co by ještě včera považoval za absurdní nesmysl. Občas totiž zaslechl padající kapky a zurčení proudící vody. Pak došel do míst, kde byla hrobka. Okolní skály ji zakrývaly, ale zrzek se náhle zastavil, protože zaslechl hlasy. Měl pocit, že slyší hádku.

„Tak tady jsou,“ tiše zavrčel. Byl sice v pokušení podívat se blíž, ale vědomí nutnosti vrátit se co nejrychleji do soutěsky, mu nedovolilo, aby se zdržoval. Bylo víc než pravděpodobné, že brzy poté co skončil liják, ho Bertie s Bigglosem začnou hledat. Bylo také moudřejší vyhnout se srážce se Sekunderem, dokud nezjistí, co vlastně zamýšlí Adrian. Tiše spěchal dál.

Měsíc již sice sklouzával k obzoru, ale stále Gingerovi skýtal dostatek světla, aby mohl jít alespoň otevřeným terénem. Také se mu podařilo objevit mezeru mezi pahorky, kterou se letadlo dostalo do soutěsky. Pociťl úlevu. Půdu pod jeho nohama mnohde pokrývaly nedávno spadlé kameny a viděl také řadu louží spojených potůčky tekoucí vody. To ho

už nemohlo překvapit a pokračoval rychle dál, dokud ho nezastavil ostrý povel.

„Stát! Kdo je tam?“

„To jsem já,“ vydechl s úlevou.

„Nejvyšší čas,“ prohlásil Biggles a vynořil se ze tmy. „Zrovna jsem tě chtěl jít hledat.“ Zasunul pistoli do kapsy a přidal se ke Gingerovi. Když pak vykročili bok po boku, zeptal se ho: „Proč jsi chodil tak daleko? Řekl jsem ti, aby ses držel zpátky, nebo se nevyhneš bouři.“

„Vím, co jsi říkal, ale kdo z nás si uměl představit tak strašné nadělení? Je letadlo v pořádku?“

„Ano, ačkoli to chvílku vypadalo, že nám ho voda spláchne. Stojí teď v brouzdališti a voda sahá až po horní okraj kol podvozku. Na tom ale moc nezáleží. Jak se vedlo tobě? Našel jsi nějaké stopy po Adrianovi?“

„Viděl jsem ho.“

„Vážně?“

„Na sto hříchů,“ ušklíbl se Ginger. „Proč není s tebou? Kde je?“

„S nepřítelem.“

Biggles se zarazil. „Řekni to ještě jednou!“ „Je se Sekunderem a jeho karavanou.“

„Nemýlíš se?“ řekl nedůvěřivě Biggles. „Ne. Vždyť ti říkám, že jsem ho viděl.“

„Co dělali?“

„Karavana se blížila sem. Viděl jsem ji těsně před vypuknutím bouře. Dostali se až ke hrobce. Slyšel jsem jejich hlasy, když jsem to místo míjel po lijáku. Měl jsem dojem, jako by mezi nimi došlo k nějaké hádce.“

„Nepodíval ses, co se děje?“

„Ne. Jednak mi byla strašlivá zima a pak jsem si myslel, že bude lepší vrátit se co nejdřív a oznámit vám, co jsem zjistil. Adrian je zatím v pořádku.“

„Rozhodl ses správně.“

„Tak pojďme. Docela rád si něco sním, ale nejdřív bych si lokl něčeho horkého. Jsem zmrzlý na kost. Ten déšť mrazil, jako by se sem přihnal rovnou ze Špicberků.“

Když došli k letadlu, spatřili Bertieho, jak právě čistí kola podvozků od mokrého písku.

„Jemináčku, náš průzkumník je tu,“ obrátil se vesele k zrzkovi. „Víš že jsi zapomněl v kabině svůj deštník?“

„Nečekáš, doufám, že se teď budu smíchy popadat za břicho,“ řekl znechuceně Ginger. „Co takhle šálek čaje?“

„Klid, brachu, už se vaří voda,“ usmál se Bertie. „Nevím jestli sis všiml, ale máme jí dost.“

„Vždycky jsem byl všímavý hoch. Mrskni sebou!“

O dvě minuty později seděl Ginger na kameni s přikrývkou přes ramena a hrncem čaje v ruce a líčil přátelům dobrodružství, která za noci prožil. „Jistě vás také napadlo, co s námi Adrian hraje za divnou hru,“ končil zachmuřeně. „Jeho hrozby o zastřelení Sekundera na setkání mi teď připadají jako mlácení prázdné slámy. Dělá to na mne dojem, jako by změnil dres.“

„Nesmysl,“ řekl Biggles. „Proč by to dělal?“

„Třeba proto, že jeho bývalý přítelíček dovezl prostředky na otevření hrobky. To je věc, o kterou mu běží. Nejednou nám řekl, že tu trčí proto, aby vyhrabal z písku mrtvolu a nějaké ty šperky. Kdyby chtěl za otcem, už u něj mohl být!“

„Nemyslím si to,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Takový blázen zase není, ačkoli se bojím domyslet, jak se dostal k Sekunderově bandě. Včas se to dovíme. Jakmile se rozední, půjdeme to zjistit. Pokud by dal přednost Sekunderově společnosti před naší, nic proti tomu. Ať si užije. Zítra odlétáme. Voda tu teď nikomu chybět nebude, ale my jsme skoro bez jídla. Nehodlám kvůli Adrianovi či někomu jinému ohlodávat datlové pecky.“

„Doufám, že se nám podaří odstartovat,“ řekl Ginger.

„Znáš nějaký důvod, proč by se to nemělo povést?“

„Viděl jsi povrch na místě, kde jsme přistávali?“

„Ne, ale umím si představit, že je mokrý, a možná i mazlavý.“

„Je to mnohem horší,“ řekl smutně zrzek. „Je pod vodou.“

„Hrome! Ale co, to nemůže trvat dlouho. Mezitím, dokud je kolem klid, bychom si mohli zdřímnout.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NA TAHU JE BIGGLES

Aby Biggles mohl poznat Sekundera, nemusel nakonec chodit nijak daleko.

Sotva se následujícího rána rozednilo, začal Bertie chystat chudou snídani a zrzek se vydal soutěskou, aby zjistil, jak daleko ustoupila voda ze startovací dráhy. Všechny velice zajímalo, zda budou schopni odstartovat s merlinem, kdyby to bylo nezbytné. Všem třem letcům bylo totiž jasné, k čemu může snadno dojít.

V samotné soutěsce došlo do rána jen k nevelkým změnám. Téměř všechna voda ustoupila, vyhloubila při tom několik nových struh a navršila pár táhlých písečných hřebenů. Nedošlo tedy k ničemu, co by mohlo zabránit letadlu ve výjezdu. Když Ginger dorazil k místu, kde se stěny soutěsky rozestupovaly do otevřené pouště, zarazil se. Překvapilo ho, že venku nespatrił ani náznak vodní hladiny. Viděl jen písek. Čekal sice, že si vyprahlá země a potom i žhavé sluneční paprsky s vodou poradí velmi rychle, ale vše bylo jinak. Stačilo pár hodin, slunce sotva vyšlo a po vodní záplavě zůstal jen zvláštně tvarovaný povrch písečné pouště připomínající pláž moře po odlivu. Když se po něm zrzek prošel, ke své spokojenosti zjistil, že je pevný, jako by ho někdo udusal. Jelikož to bylo vše, co potřeboval vědět, šel zpátky k soutěsce. Cestou se letmo podíval směrem k hrobce, protože ho napadlo, že by mezi skalami mohl zahlédnout vracejícího se Adriana.

Zastavil se. V dálce skutečně uviděl postavu muže, jenž se němu blížil, ale rázem si uvědomil, že to není Adrian.

Nečekal, až k němu neznámý dojde, a spěchal k letadlu. Zastavil se až před Bigglesem. „Myslím, že budeme mít návštěvu,“ vyhrkl.

„Adriana?“

„Ne. Někdo sem přichází od hrobky. Nevím, kdo je to, ale mladý Mander to určitě není. Je oblečený jako Arab.“

„Hm. Jak to vypadá s jezerem?“

„Je pryč. Půda se zdá být pevná.“

„Alespoň nějaká dobrá zpráva. Pokud ten, kdo k nám jde, není Adrian, pak to může být jediné Sekunder, nebo kdo vlastně vede tu karavanu. Bude jistě zajímavé si jej poslechnout.“

Čekali s hrnci čaje v rukou a nemuseli čekat dlouho. Neznámý se vynořil v ústí soutěsky, prošel jím a pak se zastavil, jako by ho něco překvapilo. Patrně to byl pohled na letadlo. Vykročil znovu a když se přiblížil, mohli rozeznat muže štíhlé, drobné a téměř zženštilé postavy. Jeho tvář byla hladce vyholená a její pleť jen lehce zbarvená dohněda mu dodávala docela přitažlivý vzhled. Měl na sobě arabský burnus navlečený přes khaki košili a šortky, a na nohou sandály s podrážkou připevněnou řemínky. Na hlavě mu seděl turban, jehož volné konce mu visely přes zátylek. Už bez dalšího zaváhání došel k letadlu.

„Kdo z vás, pánové, je Bigglesworth?“ zeptal se s úsměvem, jenž by zrzek nazval úlisným a vtíravým. Chlapík mu byl na první pohled protivný, třebaže vyslovoval anglická slova bezvadně, lépe než sám Ginger.

„To jsem já,“ řekl Biggles. „Kdo jste vy?“

„Jmenuji se Sekunder.“

„Kdo vám řekl mé jméno?“

„Adrian Mander. Je to můj přítel. Pochopil jsem to tak, že tady byl s vámi.“

„Byl. Kde však je teď?“

„Se mnou přece. Proto jsem přišel. Požádal mě, abych vám doručil jeho vzkaz.“

„Oč jde?“

„Vzkazuje vám, že není třeba, abyste na něj čekali. Máte se prý vrátit domů a vyřídit jeho panu otci, že je spokojen tady. Zůstane zde, aby se mohl účastnit dokončení vykopávek,

pro které jsme sem původně přiletěli. Do Londýna se vrátíme spolu.“

Biggles neodpovídal.

„Činí vám to nějaké potíže?“ úlisně se na něj zadíval Sekunder. „Není snad něco v pořádku?“

„Nic není v pořádku!“ řekl krátce Biggles.

„Že není?“ užasl Sekunder, a jeho oči připomínající veliké černé knoflíky se ještě víc rozšířily. „Chcete snad naznačit, pane, že nedůvěřujete tomu, co jsem vám sdělil?“

„Ani slovo.“

Výraz ve tváři snědého mladíka se změnil. „Tím ovšem tvrdíte, že jsem lhář?“ zadeklamoval a zamračil se.

„Pokud toužíte po přímé odpovědi, pak ano. Jste lhář!“

„To má být váš vděk za to, že jsem vážil cestu až sem, abych vás navštívil.“

„To jste sem přišel, abyste mi udělal radost?“

Sekunder vztáhl před sebe ruce s dlaněmi obrácenými vzhůru. „Ale proč bych vám měl lhát?“

„Odpověď“ dobře znáte a snadno ji uhodnu i já. Co je s Adrianem? Bude pro vás lepší, když mi to řeknete hned, a radím vám, mluvte pravdu, protože já se ji tak jako tak dozvím.“

„Proč by s ním mělo něco být?“

„Právě na to se vás ptám!“

„Neudělal jsem mu nic. Přišel nepozván do mého tábora a rozhodl se zůstat. Jsme dávnými přátelé a máme mnoho společného.“

„A proto vás požádal, abyste mi doručil vzkaz?“

„Ano.“

„Proč nepřišel sám?“

„Houževnatě pracuje na odkrytí hrobu.“

„To vylamuje a odhazuje kameny?“

„Ne. Pracuje se zařízením, pro které jsem se vrátil.“

„Tak proto jste zmizel a nechal ho tu celé týdny?“

„Samozřejmě.“

„Tak teď mě poslouchejte, a to velice pozorně,“ pronesl Biggles ocelově tvrdým hlasem, „abychom si vzájemně rozuměli a neplýtvali časem. Vy jste si vzal bez Adrianova svolení jeho letadlo. To je dostatečný důvod k tomu, abych vás považoval za zloděje. Majitele jste nechal tady a čekal jste, až zemře žízni. To je zas naprosto průkazný důvod k obvinění z pokusu o vraždu, přestože se vám čin nevydařil. Doufám, že jsem se vyjádřil dostatečně jasně. Pamatujte si proto, že kdyby se teď Adrianu Manderovi cokoli stalo, poženu vás za to k odpovědnosti.“

„Co to slyším za nesmysly?“ vykřikl Sekunder v předstíraném zděšení. „Tohle vám sdělil Adrian?“

„Nezáleží na tom, co mi někdo sdělil. Vlastní závěry si dělám sám. Teď se vraťte do vašeho tábora a pošlete sem Adriana. Pokud nepřijde nejpozději za hodinu, půjdu zjistit, proč.“

„To bych vám neradil.“

„Ale! A pročpak ne?“

„Mám v táboře několik Tuaregů.“

„A co má být?“

„Nemají křesťany v oblibě.“

„Pro vás to neplatí?“

„Stal jsem se muslimem.“

„Jestliže je to tak, mohu jen říci, že jste mizerný představitel vyznavačů té víry. Ale mě je jedno, co jste zač. Tady s tím nemá víra co dělat, a vy to dobře víte. Nemyslete si, že mi naženete strach řečmi o Tuarezích. Těm bych věřil spíš než vám. A jestli tu přijde někdo k úrazu, budete to jediné vy. Teď koukejte zmizet a pošlete sem Adriana. Pokud jste doufal, že odletím domů bez něj, pak jste vsadil na špatného koně. Až poletím, Adrian letí se mnou. To je všechno. Jděte!“

Sekunder se nasupil a temnými očima zpod svého turbanu těkal od jednoho muže ke druhému, při čemž ho Biggles, Ginger i Bertie sledovali přísnými očima. Pak se bez dalších řečí otočil a rázně vykročil směrem, odkud přišel.

Zatímco sledoval jeho odchod, procedil Biggles mezi zuby: „Pokud se trochu vyznám v lidech, tak s tímhle chlapíkem budou problémy. Alespoň nám však prozradil něco, co jsme chtěli vědět. Adrianovi se zatím nic zlého nestalo.“

„Chceš čekat celou hodinu, než přijde?“ zeptal se Ginger.

„Nejsem blázen. Za hodinu se může stát ledacos. Tu hodinu jsem Sekunderovi dal jen proto, aby si myslel, že se nehodláme tak brzy pohnout z místa. Jdu se za ním podívat hned, abych zjistil, nač se chystá. Najdeme ho určitě u hrobky. Musíme se tam dostat dřív, než udělá nějakou rošťárnu.“

„Co když mluvil pravdu?“

„Nesmysl.“

„Tak mi pověz, starouši,“ vložil se do hovoru Bertie, „proč se k nám Adrian nevrátil?“

„To se právě chystám zjistit.“

„Co Sekunder sledoval tím, že za námi přišel?“

„Chtěl si mne prohlédnout, nebo možná zjistit, kolik nás tu je. Podle toho, jak se zarazil, když nás viděl, jsem měl pocit, že si myslel, že jsem sám. Rozhodně nás chce odstranit z cesty. Musel by mne považovat za mimořádného tupce, kdyby chtěl uspět s falešným vzkazem od Adriana. Považuji za jisté, že kdybychom tu nechali Adriana samotného s tím slizkým lotrem, má to spočítané.“

„Jak se dověděl, že tu jsme?“

„Řekl mu to Adrian. Neměl důvod, aby to tajil. Možná mu o mně vyprávěl právě proto, aby si zajistil vlastní bezpečnost. Kdyby Sekunder nevěděl, že tu jsem, mohl ho přece na místě zavraždit. Ostatně to měl v úmyslu už tehdy, když ho opustil. Určitě zažil pořádný otřes, když ho spatřil živého. Brzy zjistíme, jak proběhlo jejich setkání. Jestli se nemýlím v dohadu, že tu Sekunder nečekal tři muže, znamená to, že mu Adrian všechno neřekl. Ten podnikavý mladý muž proto možná doufal, že mne zastihne samotného, vytáhne pistoli, zastřelí mne a získá letadlo. Nezapomínejte, že pilotovat trochu umí. Zbraň u sebe určitě má. Když zjistil, že poměr sil je trochu jiný, než si představoval, nechal pistoli v

kapse. Ale dost řečí. Musíme si pospíšet. Nechci mu dávat velký náskok.“

Sekunder již zmizel z dohledu.

„Necháš u letadla hlídku?“ zeptal se zrzek.

„Za současné situace to není nutné. Sekunder nám ho nevezme, dokud nezjistí, co se skrývá v hrobě. Od počátku počítá s tím, že najde poklad, jinak by nepodstupoval všechny ty potíže. A kdyby se kdokoli z jeho bandy vydal tímto směrem, narazíme na něj. Pokud je jich tam pět, musíme se o jejich zvládnutí v případné přestřelce postarat všichni tři.“

„Nezapomeň, že Adriana odsud nedostaneme, dokud neuvidí obsah hrobky. Co když řekne, že tu zůstane, než ji otevřou?“

„Jestli je opravdu takový blázen, tak mu to klidně dopřeji, my ale mizíme k domovu. Toho pekla mám právě tak dost. Začíná se zas dělat ukrutné vedro, po té bídné snídani mám hlad a zásoby jsme už snědli. Pojd'me.“

Blížili se nejkratší cestou ke hrobu, aniž by se pokoušeli nějak skrývat, protože by to znamenalo jenom další zpoždění. Všude kolem naráželi na stopy lijáku. Dosud nevyschlé louže, kameny a čerstvé náplavy písku.

Šli svižným tempem a Biggles vytrvale sledoval okolní skály pro případ, že by se tam ukrýval někdo z nepřátel. Když jim chybělo jen dvě stě yardů k cíli, zastavil je zvuk, který se do divokého prostředí vůbec nehodil. Byl to rachot startujícího motoru, po kterém následoval drsný skřípavý hluk.

„Co to k čertu je?“ zavrčel Ginger.

„Vrtací zařízení, které si Sekunder přivezl s sebou,“ prohlásil Biggles. „Začali rozebírat hrobku. Mám ti vysvětlovat, proč s tím tak spěchá?“

„Ti ale nadělají kraválu s hrobem chudáka starého pána,“ vzdychl Bertie. „Doufám, že uvnitř najdou jenom kosti.“

„Teď pomalu,“ zavelel Biggles. „Dřív než si nás všimnou, měli bychom vědět, jak to tam vypadá.“

„Dojdeme až k nim?“

„Ovšem. Nemůžeme zbytečně plýtvat časem.“

Postupovali dál, drželi se při stěnách skal a našlapovali tak tiše, jak to jen šlo. Biggles co chvíli zatěkal očima po skalních vrcholech, zda se tam neskrývá někdo s puškou a záměrem zastavit jejich postup. Ve skutečnosti však moc nepočítal s organizovanou obranou, protože, jak připomněl ostatním, Sekunder mu skoro jistě uvěřil a předpokládal, že návštěva letců se dostaví nejdříve za hodinu.

Jeho úvaha byla správná, protože nezahlédli cestou nikoho. Kráčeli vysychajícím pískem opatrně, ačkoli každému z trojice bylo jasné, že rachocení motoru přehluší každý náhodný zvuk. Obešli tak poslední překážku a hrobka ležela na dohled. Bylo u ní šest mužů. Čtyři z nich, Sekunder a tři Tuaregové, stáli a pozorně sledovali činnosti pátého. Ten klečel u hrobky a vcelku obratně pracoval se zastaralou vrtací soupravou. Nedaleko stojících mužů leželi na písku velbloudi. O vrchní část padlé skalní věže byly opřeny tři staré pušky a nedaleko nich seděl v divné poloze na hřbetě dalšího velblouda Adrian. Také on se zájmem přihlížel dění u hrobu.

Když se Ginger zadíval na chlapíka s vrtáčkou, bylo mu jasné, že se ve své práci vyzná. V kamenném krytu hrobky již vylámal poměrně veliký otvor. Začal na místě, kde Bertieho vyděsil velký škorpion, ale nyní už byla díra podstatně větší. Pak si však zrzek uvědomil, že při zvětšení otvoru sehrála úlohu i noční průtrž mračen, která odplavila od základny hrobky mnoho písku a navršila ho o kus níže. Člověk s vrtáčkou začal právě zde, protože místo k zahájení práce přímo vybízelo.

Všichni přítomní byli na zvětšující se otvor tak soustředěni, že si ani nevšimli tří nových diváků. Hluk motoru a vrtání byl navíc tak ohlušující, že by si jich patrně nevšimli, ani kdyby ti tři začali mezi sebou rozmlouvat. První je spatřil Adrian, jenž hleděl *směrem*, kde se vynořili a jeho pozornost nepochybně upoutal jejich pohyb. Neřekl nic, ale pokusil se vstát, a pak bezmocně pokrčil rameny a s úšklebkem klesl zpět. Nezdálo se však, že je poraněn. Když se Ginger podíval

pořádně, zjistil, z čeho plynou Adrianovy potíže. Byl připoután k sedlu.

Zrzek klepl Bigglesovi na rameno.

„Tamhle je,“ řekl tiše a ukázal na mladíka. „Nemůže se hýbat, protože ho svázali.“

„Takže je rázem jasné, proč musel jít se vzkazem Sekunder,“ sykl Biggles. „Osvobod' ho, budu tě krýt. Bertie, zůstaň tu. Naše potíže začínají.“

Ginger se rozběhl přes písečnou pláž k Adrianovi.

Neuběhl však ani deset kroků, když si ho všiml jeden z Tuaregů a něco ostře vykřikl. Sekunder se ohlédl, vymrštil se ze své skrčené polohy a vykřikl na muže pracujícího s vrtačkou. Ten rychle vstal a motor zmlkl. Kolem se rozhostilo ticho, jež po předchozím hluku působilo obzvlášť tísnivě.

Biggles pokročil vpřed. „Pokračujte,“ vyzval je klidně. „Nedejte se rušit při práci.“

„Co tu chcete?“ vyjekl Sekunder hlasem, v němž se špatně tajil potlačovaný vztek.

„Skoro nic,“ řekl chladně Biggles. „Chci jen prohodit pár slov s Adrianem. S vámi si promluvíím až jindy.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

SEKUNDEROVA CHYBA

Několik vteřin se nedělo nic, avšak ovzduší kolem hrobky zjevně houstlo. Ani jedna ze stran zatím nejevila otevřeně nepřátelství. Pokud šlo o Sekundera, vyhrotila se situace příliš kvapně, takže ho zastihla nepřipraveného. Nepohnuli se ani zachmuření Tuaregové a nepronесли jedině slovo. To však nebylo divné, protože k jejich vlastnostem vždy patřila mlčenlivost. Možná čekali na rozkaz, snad jim bylo okolní dění zcela lhostejné. Jediným mužem, který měl co dělat byl Ginger.

Konečně se ozval Sekunder a polohlasně promluvil k muži u hrobu. Buď mu něco vysvětloval, nebo ho žádal o radu. Dalo se to snadno pochopit, protože všem přítomným bylo jasné, že projev otevřeného nepřátelství nikomu neprospěje. Někdo mohl být vážně zraněn, nebo doplatit na střetnutí životem. A žádná ze stran na tom nebyla tak dobře, aby mohla setrvat v poušti delší dobu. Biggles si to jasně uvědomoval a doufal že stejně vidí situaci i Sekunder, který tolik dychtil po otevření hrobky. Biggles byl připraven na přestřelku, raději by se jí ovšem vyhnul a měl zájem o záchranu Adriana. Chtěl prostě dokončit úkol, kvůli kterému přišel. Napětí pomalu opadalo.

Díky dočasnému příměří Ginger odvázal mladíka a přišel s ním k Bigglesovi. Sekunder to pochopitelně viděl, ale nijak se nepokusil zrzkově akci zabránit. Uvědomoval si, že pokus o podržení zajatce by znamenal vypovězení války. Pokrčil proto jen rameny a dal pokyn muži s vrtačkou. Vzápětí naskočil motor a chlapík se znovu sklonil ke kamennému krytu hrobky. To se Bigglesovi hodilo. Znamenalo to odklad střetnutí, ačkoli nebezpečí nezmizelo, a dříve či později mohlo k boji dojít.

„Co se vám stalo?“ obrátil se k Adrianovi.

„Náhodou jsem na ně narazil. Myslel jsem si, že jsou přede mnou, ale přišli zezadu. Co jsem měl dělat?“

„Ovšem. Ale co jste udělal?“

„Zdálo se mi zbytečné dělat povyk a tak jsem předstíral, že jsem na jejich straně.“

„Sekunder vám věřil?“

„Nevím. Tvářil se tak. Když mě viděl, nezakryl překvapení, že mne potkává živého.“

„To věřím,“ řekl Biggles. „Vy jste mi po něm poslal nějaký vzkaz?“

„Vzkaz?“ Adrian povytáhl obočí. „O ničem takovém nevím. Kdo vám řekl, že jsem nějaký poslal?“

„Sekunder.“

„Tak alespoň vím, kam ráno odcházel. Doufám, že jste se od něj nenechali napálit.“

„Ne.“

„Jaký vzkaz jsem vám měl poslat?“

„Prý jste se rozhodl zůstat s ním, neboť jste věrní a nerozluční přátelé. Já měl sbalit kufr a odletět do Londýna.“

„Chtěl se vás zbavit,“ vyhrkl mladík. „To by se mu hodilo.“

„Bylo mi to naprosto jasné,“ usmál se Biggles. „Ale znamenalo to také, že jste mu řekl o nás a o letadle.“

„Řekl jsem mu pouze o vás. O letadle začal sám a o Bertiem ani o Gingerovi jsem nemluvil. Nechal jsem ho, ať si na to přijde sám.“

„Jak jste se k tomu dostali?“

„Říkal, že viděli tímhle směrem letět letadlo. Ptal se, zda jsem ho neviděl. Nezbylo mi než říci, že ano. A pověděl jsem mu také, proč sem přiletělo. Kdyby si myslel, že jsem tady sám, asi by hned zkusil zbavit se mne. Musím se vám přiznat, že ve chvíli prvního překvapení jsem myslel na vlastní bezpečnost.“

„Chápu. Teď ale přejděme k závěru, ať už ten přitroublý případ jednou skončí. Chcete tu zůstat se Sekunderem?“

„Ne. Rád bych ale viděl otevřený hrob.“

„K čertu s hrobkou!“

„Tak co mám udělat?“

„Nasednout do letadla! Mimochodem, Ginger se vás vydal hledat včera v noci těsně před bouří. Viděl vás se Sekunderem. Zdálo se mu, že si skvěle rozumíte.“

„Bylo jich na mne pět. Šlo mi o život.“

„To vím,“ kývl Biggles. „Ale o něco později mezi vámi došlo ke sporu. Pročpak vás starý přítel přivázal k velbloudovi?“

„Sekunder chtěl, abychom se utábořili u hrobky, protože se chtěl dát do práce hned, jak se rozední. Sám se nepamatoval, kde hrobka leží, takže jsem mu ji musei ukázat. Když jsem je sem dovedl, řekl jsem mu, že počítám s naší původní dohodou.“

„S jakou dohodou?“

„Původně jsem byl něco jako vedoucí výpravy, protože jsem měl letadlo. O všechno, co bychom našli, jsme se měli podělit rovným dílem. Když jsme byli dva, šlo o jednoduché počty.“

„A Sekunder najednou počítal jinak?“

„Počítal stejně, ale mne vynechal. Prohlásil, že nebudu mít nic, protože polovinu slíbil Bolzanovi, chlapíkovi s vrtačkou. Prý za to, že poskytl velbloudy a vrtací zařízení. Tím hádka začala. Řekl jsem mu, ať mu tedy dá svůj podíl, ale já se své poloviny nevzdám. Nakonec jsem se rozčilil tak, že jsem ho obvinil z krádeže mého letadla. V takových chvílích bývám dost prudký.“

„Všiml jsem si. Tím to skončilo?“

„Vyčetl jsem mu ještě pár dalších věcí a on na mne poslal svoje Tuaregy, aby mne spoutali. Už dávno vím, že když jsem mu věřil, choval jsem se jako hlupák a ani teď jsem s ním nejednal chytře. Řekl bych, že se neodvážil zajít dál jen proto, že věděl o vaší přítomnosti. Určitě hned vymýšlel, jak se zbavit také vás. To je všechno. Co budete dělat?“

„Sebepoznání bývá klíčem k nápravě,“ chápavě kývl Biggles a zamyslel se. „Co udělám, záleží i na vás,“ řekl pak.

„Co se týká mne, povím vám, co mám v úmyslu. Nemůžeme tu už zůstat, protože jsme bez potravin. Počkám proto jen do doby, kdy Sekunder otevře hrobku, ale pouze v případě, když to dokáže ještě dnes. Zítra ráno odlétáme. Do té doby se musíte rozmyslet, zda poletíte s námi, či se spolehnete na velbloudy a Sekundera.“

„Povíte mu to?“

„Nebudte blázen. Odložil by prostě otevření hrobky na zítřek, kdy již budeme pryč.“

Adrian se zadíval na místo, kde běžel motor a rachotila vrtačka. Práce na otevírání hrobky pokračovala.

„Dobrá, souhlasím,“ kývl. „Měli by to dokončit dnes. Jestliže je něco zdrží a nedodělají to, letím ráno s vámi.“

„Konečně rozumné slovo,“ usmál se Biggles. „Pokud byste zůstal s touhle bandou, neměl byste velkou naději na to, že se dostanete domů živý. V nejlepším případě byste dorazil do Londýna zaletovaný do kovové bedny. Mnohem spíše by však vaše ostatky skončily někde tady blízko hrobu krále pouště. Co víte o tom Bolzanovi?“

„Téměř nic. V mé přítomnosti skoro nepromluvil. Mám ale dojem, že dosud nepochopil, oč tady opravdu jde. Sekunder nás držel od sebe a podezírám ho, že také jeho nakrmil snůškou lží, stejně jako to udělal se mnou.“

„Proč si to o Bolzanovi myslíte?“

„Za celou dobu, kdy jsem byl s nimi, jsem strávil s Bolzanem jen asi minutu o samotě. Zeptal jsem se ho, zda neví, co se stalo s mým letadlem. Díval se na mě jako bych spadl z nebes a zeptal se: ‚S jakým letadlem? O žádném letadle nic nevím.‘ Potom však přišel Sekunder a bylo po hovoru.“

„Rozumím,“ zamumlal Biggles. „Je tedy čas, aby se o Sekunderovi dověděl pravdu.“

„Řekl bych, že Sekunder si najal Tuaregy i s velbloudy jen díky Bolzanovi.“

„Nepochybuji o tom, protože netuším, kde by na to sám Sekunder sehnal peníze. Ale pokud jde o vaše letadlo, myslím, že ho můžete klidně odepsat jako ztrátu.“

„Ještě se na něj zeptám Sekundera,“ prohlásil mladík. „To mu jen tak nedaruji.“

„Jak je libo, ale nepokoušejte osud. Máte štěstí, že jste ještě naživu. Zatím ale nejste z pouště venku. Znáte příliš mnoho hříchů pana Sekundera a to vám ten chlap nezapomene.“

Během hovoru Biggles nespouštěl oči z muže s vrtačkou, který se nadále lopotil na hrobce. Věděl, že Sekunderovo další jednání vyplyne z toho, co najde uvnitř. Bylo zjevné, že práce pokračuje úspěšně. Bolzana právě uvolnil vrtačkou velký balvan, a zdálo se, že nic už nemůže oběma mužům zabránit, aby ho odvalili stranou. Sekunder, který byl o tom asi skálopevně přesvědčen, náhle vložil Bolzanovi ruku na rameno. Byl to zřejmě signál k zastavení práce, a Bolzana také ustoupil stranou. Motor se zastavil. Jenže místo toho, co přihlížející očekávali, se Sekunder odvrátil od hrobky, došel k Bigglesovi a úsečně se ho zeptal: „Už jste si rozmyslel, co budete dělat? Dal jsem vám na to dost času.“

„Vy jste mi nedal vůbec nic,“ zavrčel Biggles. „Se svým časem si dělám co chci. Kdo vám říkal, že budu něco dělat? Mně nevádí, když se tady zdržím a uvidím, co je v hrobce.“

„Vám možná ne, ale mně ano,“ odsekl Sekunder. „Měl bych rád jasno v tom, co se stane s pokladem, který najdeme.“

„Tak v tom vám rád posloužím. S Adrianem Manderem jste se dohodl na polovičním podílu, a ten také dostane.“

„Už jsem mu přece řekl...“

„Vím, co jste mu řekl,“ přerušil ho Biggles. „Nezajímá mne, jak měníte svá rozhodnutí. Doporučuji vám, abyste se přestal dohadovat o věci, která možná ani neexistuje. Je možné, že hrob obsahuje pár starých kostí, a takové nálezy nikoho z nás nelákají. Nemusí tam ostatně být vůbec nic. Na řeči o dělení pokladu bude dost času, až se nějaký najde. A teď pokračujte.“

Sekunder se dlouze zadíval Bigglesovi do očí. Protože v nich nenašel ani jediný náznak pochopení, pouze pokrčil rameny a řekl: „Dobrá.“

Vrátil se ke hrobu, klekl k uvolněnému balvanu a začal s ním pohybovat, až se mu podařilo odsunout ho stranou. Výsledkem jeho námahy bylo téměř zdvojnásobení šíře otvoru, který však stále nestačil k tomu, aby se dovnitř protáhl člověk. Jenomže Sekunder považoval otvor za vhodný k předběžnému průzkumu, protože si lehl na břicho a vsunul paži dovnitř. Po chvilce tápání ruku vytáhl a předmět, který nahmatl, zvedl nad hlavu. Byla to lidská lebka a slovný archeolog Sekunder ji netrpělivě odhodil stranou.

„Zadržte!“ vyjekl Bertie. „Jak můžete takhle zacházet s ostatky člověka?“

Sekunder po něm šlehl zlostným pohledem. „Ještě jsem s tím ani nezačal,“ zavrčel. „Je tam ještě něco.“ Znovu si lehl na břicho a podruhé strčil paži do otvoru.

„Jen aby vás nepotrestal Bůh,“ řekl Bertie, který si vzpomněl na svou nedávnou příhodu. „Mohl byste si potřást rukou se...“

Dál se nedostal. Varování přišlo pozdě.

Sekunder náhle vyrazil zoufalý výkřik a jeho tvář se křečovitě stáhla. Vytrhl paži z otvoru, vyskočil na nohy a řval, jako by ho posedli běsi. Důvod byl jasný. Na jeho ruce seděl obrovský černý štír s ocasem překlopeným přes tělo, při čemž konec jeho žahadla byl zaryt do mužova předloktí. Šlo patrně o stejnou příšerku, jež si včera zalaškovala s Bertieho pácidlem. Sekunder divoce máchl paží a šorpion odlétl. Klesl pak se sinou tváří do písku za neustálého sténání a předloktí si zoufale tiskl k tělu.

Nikdo další se ani nepohnul. Rychlost, s jakou k nehodě došlo, vzala každému řeč i dech. Ginger se i přes to, co o Sekunderovi věděl, nedokázal ubránit soucitu s obětí. Jeho nikdy štír nebodl, ale viděl již několik mužů, kteří tomu neunikli.

„Pomozte mi někdo,“ sípal Sekunder. „Nekoukejte jenom a pojďte sem!“

Biggles pohlédl na Bolzanu. „Víte si s tím rady?“

„Ne,“ zavrtěl muž hlavou. „Na takové rány nic nemám.“

Tuaregové netečně stáli a pod okrajem závoje, který jim ovíjel čelo, se leskly jejich lhostejné oči. Jistě nebyli svědky útoku štíra poprvé.

Biggles pokročil k Sekunderovi, vzal ho za paži a prohlédl ji. Byla již natolik oteklá, že měla téměř dvakrát větší objem než za normálních okolností. Předloktí oteklo neuvěřitelně rychle a jed postupoval k lokti a ramenu.

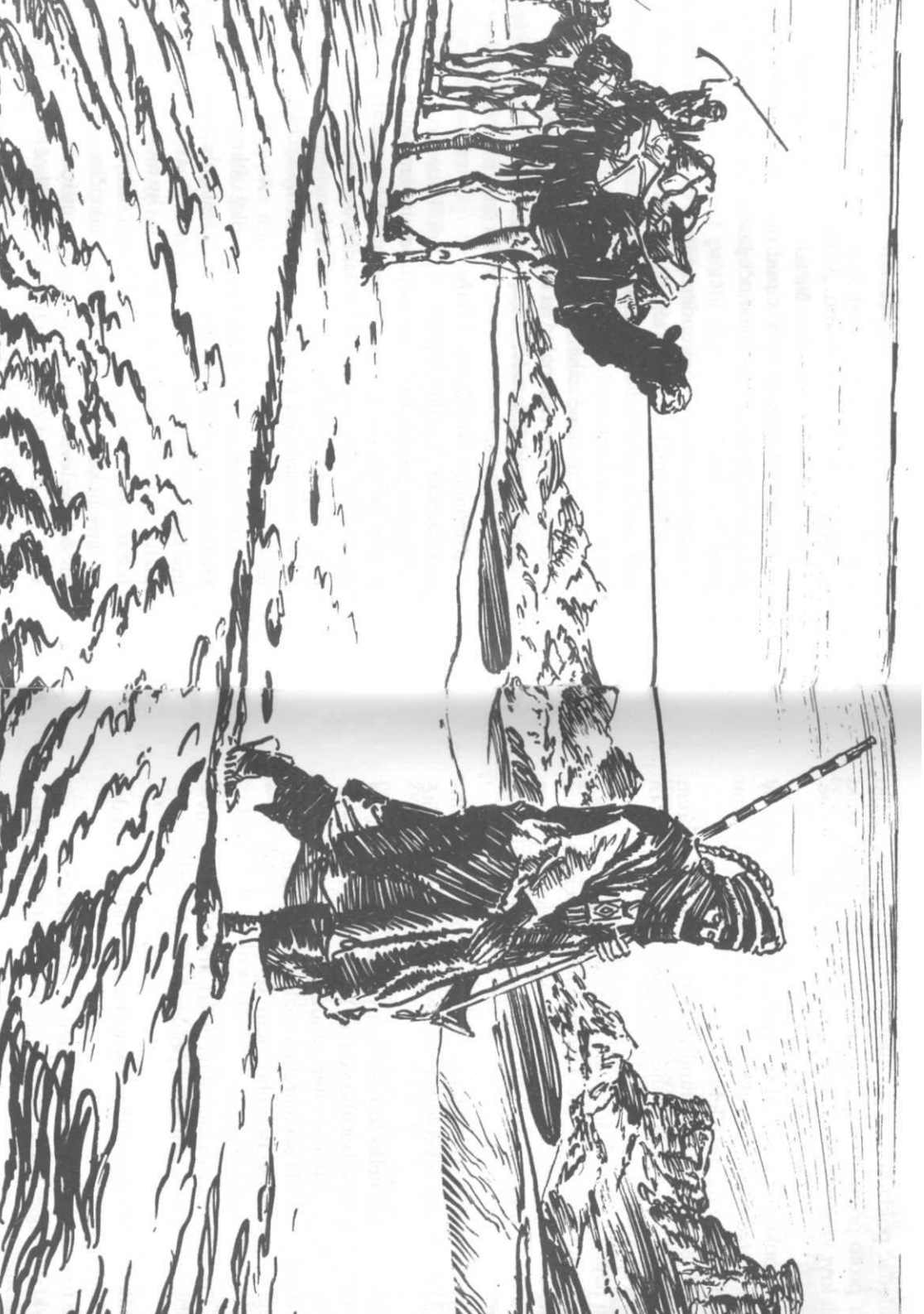
„Vymýšlíte samé zákeřnosti a s útokem štíra jste nepočítal?“ řekl Biggles, zatímco tiskl palec na tepnu Sekunderovy ruky.

„Ne,“ vyjekl Sekunder a zdálo se, že brzy omdlí. „Dělejte s tím něco!“

„Nevím co. Potřebujete lékaře.“ Sekunder zoufale zaúpěl.

Biggles se ohlédl po ostatních. Sekundera nelitoval a měl pocit, že s jedem v jeho žilách mnoho nenadělá ani on, ani nikdo jiný. Spíše pro to, aby něco udělal, než v naději, že něčeho dosáhne, stáhl paži pod loktem kapesníkem a vytvořil tak neumělé škrtidlo. Pak se otočil ke Gingerovi a požádal ho: „Doběhni rychle k letadlu a přines lékárníčku.“

Nemyslel si, že Sekunder na následky uštknutí zemře, ale byl si jistý, že bude po delší čas trpět značnými bolestmi a nevolností. Bylo mu také jasné, že se Ginger nevrátí včas, aby byla lékárníčka něco platná. Kromě toho v ní nebylo nic, co by mohlo Sekunderovi ulevit. Jed mu již pronikl do krve. V lékárníčce byl hypermangan, doporučovaný někdy na hadí uštknutí, a lahvička s brandy. Biggles však myslel především na tablety určené k utišování bolesti, které s sebou vozil pro případ nehod, neboť ke zranění někoho z posádky mohlo dojít při náhodné havárii.

Lotrovský hledač pokladů mezitím ztratil vědomí. Slunce pražilo nemilosrdně a proto přenesli bezvládné tělo do stínu, který vznikl tak, že položili kryt vrtacího stroje na dvě skály, ležící těsně u sebe. Víc udělat nemohli.

„Moc pěkně to pokračuje,“ obrátil se Biggles k Bertiemu. „Ani by mne nenapadlo, že tady zasáhne vyšší moc. Víš vůbec, žeš to tomu darebákovi věstil, když zahodil tu lebku?“

„Absolutně mě to nenapadlo,“ bránil se Bertie. „Před tím štírem jsem ho jednak chtěl varovat a za druhé mu to přeji. Neměli bychom s ním teď odletět do Siwy?“

„Také mě to napadlo. Nechci si tím ale koledovat o potíže, neboť se tamní úřady mohou zajímat, oč jde. Upřímně řečeno není to přece naše starost. Sekunder je darebák a nepatří k nám. Někam bychom ho ale přepravit měli.“ Biggles se obrátil k Bolzanovi. „Nemohl byste mu pomoci vy?“

Ukázalo se, že Bolzana mluví anglicky mnohem lépe, než se Adrian domníval. „Já ne doktor. S velbloudy do Siwy příliš daleko. Určitě pět, šest dní.“

Měl jistě pravdu. Za pět nebo šest dní by byl Sekunder buď již po smrti? nebo by byl dávno z nejhoršího venku. Dlouhá a obtížná cesta by pak žádnému rozumnému účelu neposloužila.

„Ano,“ kývl Biggles, zapálil si cigaretu a rozhlédl se kolem. „Kdepak vězí Tuaregové?“ zeptal se Bertieho. „Kam šli?“

„Jemináčku, starouši, mne se neptej.“

„Velbloudi!“ vykřikl Biggles a ukázal na místo, kde ještě před chvílí bylo šest velbloudů a nyní tam leželi pouze dva. „Neviděl jsem je odcházet!“

Trpící darebák k sobě připoutal pozornost všech, takže si nikdo nevšímal mlčících Tuaregů.

„Zdá se, že je to s námi nebavilo,“ řekl Bertie. „Jsou pryč.“

„Nebesa!“ vykřikl Biggles a trhl sebou. „Ginger! Co když ho ti chlapi chtějí napadnout?“

„Nesmysl,“ prohlásil Bertie a ukázal k poušti. „Tamhle jsou.“

Přes písečný pás klusali čtyři velbloudi vstříc poušti a první z nich se již ztrácel mezi dunami.

„Předpokládám, že to byli vaši lidé,“ obořil se Biggles na Bolzanu. „Vy jste jim řekl, aby odešli?“

„Ne, ne. Já neřekl nic.“

„Tak proč vás opustili?“

„Tuaregové jsou už takoví,“ pokrčil rameny Bolzana. „Myslím, že mohu vysvětlit. Nemají rádi rušení klidu zemřelých.“

„Omlouvám se,“ hlesl Biggles. „Mám na to stejný názor jako oni a tak jim musím odchod schválit. Vždycky jsem si myslel, že jsou Tuaregové nevypočitatelní. Je možné, že se vrátí?“

„Ne, ne.“

„Pojedete za nimi?“

„Ne. Nedohonil bych je.“

„Ale co ta zvířata? Byla přece vaše.“

„Ne, ne. Čtyři velbloudi, co odešli, byli jejich. Najal jsem je i s jejich zvířaty. Moji jen velbloudi, co zůstali. Ti muži by mne neokradli, oni pracovali pro mne i dřív. Nechali mi tady i měchy s vodou. Oni poctiví lidé a vědí, co je žízeň.“

Nastalo ticho. Naprosté, sluncem zalité ticho, v němž Tuaregové mizeli mezi dunami, jako by je polykala poušť, přesně dle pověstí, které o nich kolovaly.

Biggles se podíval zpříma Bolzanovi do očí. „Jak jste se vlastně do téhle nechutné kaše namočil vy? Odkud jste?“ zeptal se.

„Stejně bych se chtěl zeptat já vás,“ řekl Bolzana. „Je tu dost věcí, kterým málo rozumím.“

NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA

Po krátké přestávce, během níž přesunuli bezvládného Sekundera, aby ležel i nadále ve stínu, Bolzana se rozhovořil vcelku slušnou angličtinou s výrazným cizím přízvukem:

„První budu povídat já,“ začal. „Jsem Turek, ale již dlouho žiji v Egyptě. Já začal pracovat jako archeolog, ale protože jsem měl malý počet peněz, stal jsem se hledačem a kupcem starých památek. Některé najdu sám, jiné zase koupím od místních lidí a pro staré památky jsem teď také tady.“

„Předpokládám, že si necháváte to, co najdete.“

„Ne, ne,“ ohradil se Bolzana. „Já pověřeným zástupcem egyptské vlády. Odevzdávám všechno, co se mi dostane do ruky.“

„Za odměnu?“

„Samozřejmě. Z něčeho žít musím.“

„Kde žijete?“

„Mám malý domek blízko jezera v Maasiru u Siwy. Lidé mne dávno znají a nosí mi věci, které najdou. Platím slušně.“

„Tam jste se poznal se Sekunderem?“

„Ne, ne. Poprvé jsem se s ním viděl asi před dvěma roky v Horním Egyptě. Pracoval jsem na vykopávkách starověkých památek, a jeho jsem si na krátkou dobu najal. Před několika týdny mne navštívil v mém domě v Maasiru a přišel s nabídkou. Řekl, že ví, jak najít ztracený hrob krále Rase Tenazzy, o kterém vypráví strašně stará domorodá pověst. Říkal, že si potřebuje ověřit, jestli je hrobka skutečně pravá. Ptal se mne, jestli bych byl ochoten financovat celou výpravu. Žádal o mojí pomoc, protože mám vrtnou soupravu. Viděl mne s ní pracovat v Egyptě. On počítal, že bude nutné vrtat kámen, aby se hrobka otevřela.“

Biggles pohlédl na Adriana. „Teď konečně víte, kam vám Sekunder v Siwě zmizel a co dělal, když vás opustil. Myslím,

že už tehdy měl naprosto jasno v tom, jak s vámi naloží, až najdete hrobku. Vás nepotřeboval, chtěl jen vaše letadlo.“

„Je to lotr a já hlupák,“ sklonil hlavu mladík.

„Oboje je dost přesné,“ ušklíbl se Biggles a obrátil se zpátky k Bolzanovi. „Nemůžete to vědět, ale s obdobnou nabídkou přišel Sekunder také za panem Manderem.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Bolzana s nechápavým výrazem.

„Sekunder se nehodlal s nikým dělit, vážený pane. Nejdřív musel najít hrobku. Proto nabídl panu Manderovi, který vlastnil letadlo, aby se na věci podílel. Ten mnoho nepřemýšlel, souhlasil, a oba dva přiletěli sem. Když našli hrobku, Sekunder s letadlem uletěl a pana Mandera tu nechal. Nepochyboval o tom, že zde zahyne. Protože ale potřeboval další pomoc, vybral si vás. Neměl jste sice letoun, ale měl jste vrtací soupravu a možnost sehnat velbloudy. Předem si u vás také připravil půdu...“ Biggles pokračoval ve vysvětlování toho, co se stalo, a nezapomněl na sebemenší podrobnost.

Výraz v posluchačově tváři se měnil, až nechápavost vystřídalo zděšení. „Ujišťuji vás, že jsem o ničem nevěděl,“ vyhrkl nakonec Bolzana.

„Věřím vám.“

„Vyčítám osudu, že mě s ním svedl dohromady.“

„Osud za nic nemůže.“

„Sekunder je lhář, podvodník a vrah.“

„V tom si rozumíme. Pochybují dokonce o tom, že by ten darebák někdy v životě někomu řekl pravdu.“

„Už hodně rozumím,“ vykoktal Bolzana.

„Tentokrát prostě neměl peníze na svou výpravu, a protože se jí nechtěl vzdát, stále někoho využíval. Mandera, aby získal letadlo, a vás, protože máte zkušenosti s výzkumem v poušti a máte navíc vybavení k otevření hrobky. Řekl bych, že si už předem vypracoval plán přesně podle svých potřeb. Kdyby v hrobce našel cenné věci, silně pochybuji o tom, že byste z nich něco dostal. Patrně byste se ani nevrátil zpátky do Siwy. Když si sečtu to, co jsme si již ověřili, nepřekvapilo by

mě, kdyby Sekunder za vašimi zády nalhal Tuaregům něco, kvůli čemu by vás opustili.“

„Je to možné. On s nimi hodně hovořil. Zná jejich jazyk. Ted' si vzpomínám, že jsem slyšel, jak si Tuaregové mezi sebou šeptají. Já slyšel něco o zlém duchovi, který hlídá hrob. Já tomu tehdy nedal mnoho pozornosti. Oni vidí dábelské duchy všude.“

„Pokud jde o tohle místo, pak se Tuaregové příliš nemýlili. Duch byl v hrobě a vzal na sebe podobu škorpióna,“ usmál se Biggles a pohlédl přímo do očí muže s nímž rozmlouval. Oči obchodníka se starožitnostmi neuhnuly. „Povězte mi, pane Bolzano, pročpak jste zničili náš základní tábor?“

„Tomu nerozumím,“ pokrčil rameny obchodník.

„Šli jste sem přes oázu El Arig?“

„Ano.“

„Potom jste museli vidět náš stan a zásoby, které jsme uložili v El Arigu.“

„Stan tam byl. Nedotkli jsme se ho.“

„Jste si tím jist?“ zamračil se Biggles.

„Ano,“ řekl Bolzana, pak ale na okamžik zaváhal a zhluboka se nadechl. „Ono to je možné, ale pak ho zničil Sekunder!“

„Jak to mohl udělat bez vašeho vědomí?“

„Něco se stalo potom, co jsme odjeli dál. Sekunder řekl, že tam něco zapomněl. On že se musí vrátit a karavanu pak dohoní.“

„Vrátil se?“

„Ano. Zakrátko se k nám znovu připojil.“

„Takže to udělal on. Dotkli byste se našich věcí?“

„Ne, ne. Nikomu bych to nedovolil. Nevěděl jsem, komu ten tábor patří, a zákon pouště zapovídá brát cizí věci. Poškodit je, mohlo zavinit někoho smrt.“

„To je naprosto správné, pane Bolzano,“ přikývl Biggles. „Tím je věc vysvětlena. Zdá se, že vašemu příteli, panu Sekunderovi, zákon pouště příliš na srdci neleží.“

„Nemluvte o něm jako o mém příteli. Společník na cestě, to ano. Co s ním vy uděláte?“

„Já? Nic. Určitě bych ho mohl dostat před soud pro loupež, ničení cizího majetku a pokus o vraždu, ale k čemu by to bylo? Panu Manderovi bych způsobil jen další potíže a vydání, protože od toho lotra náhradu nezíská. Adrian ještě doufá, že získá zpět své letadlo, když se od Sekundera dozví, kde přesně ho nechal.“

„Škoda,“ řekl Bolzana. „Až se vrátím domů, zařídím, aby Sekunder nesměl nikdy přijít do Egypta. Mám tam nějaký malý vliv. Zprávu o jeho podvodech ohlásím v Káhiře. Může být velice mnoho nebezpečný jiným lidem.“

„V tom jste odpovědnější než já,“ pokrčil rameny Biggles, „ale já už rozhodnutí nezměním. Někaké tažení proti zločinci, zahájí možná Adrianův otec. Je ale škoda, že stále nevíme, co skrývá hrob a zda v něm vůbec něco je. Nemyslíte, že zatímco čekáme, až se můj přítel vrátí s lékárníčkou, mohl byste tu otázku konečně objasnit? Proč bychom tu měli trávit delší čas, než je nezbytně nutné? Jak hrobku otevřete, můžeme se všichni vydat domů.“

„Nemělo by už trvat dlouho, a otevření bude hotové,“ souhlasil Bolzana. „Udělám to hned.“ Došel k vrtné soupravě a nastartoval motor.

Záhy dokázal, že jeho odhad byl správný. Uvolněné kameny kolem otvoru se teď již odpojovaly jeden od druhého zcela lehce, a tři pomocníci je odnášeli stranou. „On doplatil na svou netrpělivost a lakotu,“ řekl Bolzana během přestávky, kterou si dopřál, protože slunce opět nesnesitelně žhnulo. „Říkal jsem, aby počkal.“

„Věříš, starouši, že mě by nikdo nepřesvědčil, abych strčil ruku do hrobu, když nevidím dovnitř?“ zeptal se Bertie.

„To věřím,“ usmál se Biggles. „Páčidlu jed štíra nevadí, pokud rozumíš, co tím myslím.“

Konec práce byl v dohledu. Když vrtačka zbavila umně sestavený kryt opory základních kamenů, začala se kopule rozkládat vlastní váhou. K rozpadu přispěl i zřícený kus skalní

věže, který se o ní opíral. Spáry mezi kameny se po celé délce rozevíraly, až dovnitř vniklo dost světla, aby se tam dalo nahlédnout. Po pár minutách, kdy odstraňovali kameny, aby nenapadaly dovnitř, se konečně muži nahrnuli k velikému otvoru a vzápětí jim bylo jasné, že uvnitř mnoho nenajdou. Kdo z nich, podobně jako Sekunder, očekával objev velkolepého pokladu, musel být strašlivě zklamán. Bolzanova vrtací souprava neodkryla pokladnici, ale skutečný hrob!

„Období, kdy zemřel Ras Tenazza, zlatem určitě neoplývalo,“ řekl tiše Adrian.

„Jemináčku, to bych nevěřil,“ ozval se Bertie. „Tak excelentně chudý král se hned tak nenajde.“

Na písčité podlaze byl rozprostřen obdélník tkané látky, patrně prastará rohož nebo koberec. Z látky zbyly pouhé cáry, na kterých spočívala lidská kostra. Chyběla ji lebka, kterou Sekunder, vědec drsných způsobů, vyhodil na písek. Kostra za dlouhá století téměř zetlela, zbývaly tu jen nejsilnější kosti.

„Konečně víme, na čem jsme,“ prohlásil tiše Biggles, a vytáhl cigaretu. „Tohle je opravdu nález pro odborníky.“

„Moje práce často končí podobně,“ řekl smutně Bolzana.

„Nemohl být hrob vypleněn?“

„Ne, ne,“ odmítl Bolzana. „Je netknutý. Nikdy tu nebylo víc, než je teď. Mrtvý má na předloktí zlatý náramek. To bývá obvyklá věc u takových hrobů. Také kolem krku má něco, co jsem tam čekal,“ pokračoval a vytáhl na světlo jednoduchý náhrdelník ze zpuchřelých kožených řemínků, na nichž bylo navlečeno několik zlatých kuliček a různých kamenů. Byly to převážně polodrahokamy, mezi nimiž bylo několik hrubě broušených smaragdů a pěkných kousků lazuritu.

„Nic z takových věcí nemá moc velkou cenu,“ poznamenal Bolzana. „Jen ty smaragdy by mohly být dost drahé, ale ty by člověk musel prohlížet hodně blízko, jestli nemají praskliny.“

Jediným dalším objevem byl meč s tak zrezivělou čepelí, že se při pouhém doteku rozpadla.

„Takže teď můžeme letět domů,“ oznámil Biggles, když si rovnal ohnutá záda před hrobkou. Soucitně se usmál na Adriana. „Doufám, že nejste příliš zklamáný.“

„Jsem a moc,“ přiznal se posmutněle Adrian, který na rozdíl od prolhaného Sekundera lhát neuměl. „Čekal jsem něco zajímavějšího, ale při téhle práci záleží hlavně na štěstí.“

„To máte pravdu. Pro vás je to však báječná zkušenost, jakých potřebujete získat ještě spoustu. Zbývá nám odpovědět na otázku, co uděláme s tímhle lotrem,“ ukázal na Sekundera, který mezitím otevřel oči a díval se ke hrobce. „Nemůžeme jej tu nechat.“

„Vy rozhodněte,“ vyzval velitele Bolzana.

„Dělám to nerad, ale ať tedy odletí s námi,“ prohlásil Biggles bez nadšení. „Vezmeme ho do Siwy. Pohovořím si s ním hned.“

Konečně se objevil zrzek, nesoucí bílou krabicí z umělé hmoty, kterou vozili stále v letounu. Biggles ji od něj vzal a vykročil ke zraněnému, který opět zoufale zasténal.

„Seberte se trochu, člověče, ať se na vás mohu podívat,“ nařídil mu Biggles, postavil krabici na zem a otevřel ji.

Sekunderovi se rozšířily oči. „Co se mnou chcete dělat?“

„Kdybych měl jenom trochu rozumu, odletěl bych do Londýna a vás tu nechal, abyste se víc spřátelil s místními zvířátky. Jenže jsem blázen a pomohu vám. Tohle vypijte!“ Nalil do malé nádoby trochu brandy, vtiskl ji Sekunderovi do zdravé ruky a do úst mu vložil utišující tabletu. Muž poslušně polykal.

„Teď sem dejte ruku!“

Sekunder zvedl postiženou paži. Bolest se asi znovu rozhořela, neboť žalostně zaskučel. Paže otekla od prstů až k rameni a hrála všemi barvami, hlavně modrou. Byl to nepěkný pohled, který zrzkovi připomněl zážitky z řeznictví v některých krajích, kde dosud větší velké kusy masa na háky za pultem.

Biggles dělal, co bylo v jeho silách. Nebyl lékař a neměl ani nejmenší zkušenosti s ošetřováním bodnutí štíra.

Postupoval proto obdobně jako by ošetřoval hadí uštknutí. Objevil místo vpichu, potřel je jódovou tinkturou a pak je rozřízl, až z rány vytékala krev.

Při pohledu na vlastní krev Sekunder málem znovu omdlel, ale ošetřovatel si ho nevšímal. Vetřel do rány několik krystalků hypermanganu, přiložil obvaz a zavěsil paži do trojčípého šátku, který vylovil z lékárničky. Nalil pak do Sekundera další odlivku brandy a vyzval ho, aby se posadil.

„Nemohu,“ zaskuhral postižený.

„Jak chcete. Klidně dál ležte a umírejte. Bylo by však pro vás lepší, kdybyste si trochu rozproudil krev. Když vám jed pronikne k srdci...“ Sekunder se posadil.

„To je lepší,“ řekl Biggles. „Položím vám teď několik otázek. Doufám, že uděláte výjimku a nebudete chvíli lhát. Nejdřív byste však měl vědět, co jsme našli v hrobě.“

„Co?“ trhl sebou muž. „Co jste našli?“

„Nic. Tedy, v podstatě nic. Staříčkou rozpadlou kostru.“

Zraněný se s dalším zaúpěním skácel naznak. „Potom jsem zničen. Všechny své peníze jsem vložil do tohoto podniku.“

„To, co jste do toho vložil, byly cizí peníze,“ řekl nevzrušeně Biggles. „Ondesete si jen to, co si skutečně zasloužíte. Kde jste opustil Adrianovo letadlo?“

„Proč to chcete vědět?“ zaváhal darebák.

„Do toho vám sice nic není, ale povím vám to. Opravíme ho a pak s ním odletíme do Anglie.“

„To nebude možné.“

„Proč?“

„Po nouzovém přistání letadlo shořelo.“

„Řekl jste přece...“

„Já vím. Nebyla to pravda.“

„Lžete, lžete a lžete! Co se stalo?“

„Došlo k nehodě.“

„To je jen další lež!“ prohlásil ostře Biggles. „Pravda bude taková, že když vám poškozené letadlo bylo k ničemu,

zbavil jste ho tím, že jste ho zapálil dříve, než by vás mohlo usvědčit jak z krádeže tak z pokusu o vraždu. Je to tak?“

„Ano,“ zakňoural muž.

„Kde se to stalo?“

„Tam, kde jsem řekl. U Sluneční fontány.“

„To je jižně od Siwy,“ vložil se do hovoru Bolzana, který užasle poslouchal.

„Takže si to cestou domů ověříme,“ řekl Biggles Adrianovi. Pak se obrátil zpátky k Sekunderovi. „Tuaregové zmizeli i se svými velbloudy. Byla to vaše práce?“

Sekunder mlčel.

„Teď mě tedy dobře, ale opravdu dobře poslouchajte, vy špinavý ničemo!“ pokračoval zachmuřený Biggles. „Odlétáme domů a necháme vás tady, abyste se odsud dostal, jak chcete. Před tou procházkou vás tu možná navštíví pár vašich kamarádů. Jedovatými hady se zde totiž jen hemží.“

„Nemůžete mne tu nechat,“ vzbouřil se Sekunder.

„Můžeme! Co bych měl podle vás udělat?“

„Vzít mě s sebou.“

„Proč bych měl plýtvat benzínem kvůli vám? Máme ho málo, neboť jste nás o něj připravil v El Arigu. Jste lhář, zloděj, podvodník a úkladný vrah.“

„Nemůžete mne tu nechat zemřít,“ žadonil muž.

„Proč ne? Neudělal jste totéž Adrianovi? Ještě ke všemu jste odporný zbabělec. Je mi z vás vážně zle.“

„Mohl by jet se mnou,“ vzdychl Bolzana. „Mám jednoho velblouda volného.“

„Ušpiní vám to zvíře,“ řekl Biggles. „Také byste tu musel nechat vrtačku. Tenhle praštěný výlet vás i tak stál dost peněz. Vaší soupravu sice nemohu vzít na palubu, ale můžete letět vy, pokud spěcháte zpátky.“

„Díky, pane. Vrátním se domů svou cestou. Já to v poušti umím a nemohu si dovolit ztratit své velbloudy tady u skály,“ prohlásil svou podivuhodnou angličtinou obchodník.

„Hrome,“ řekl Biggles. „Takže mi nezbývá, než abych vzal toho lotra sám. Vysadím ho hned v Siwě a vy si budete moci naložit i svou vrtačku.“

„Raději pojedu sám než s nemocným společníkem.“

„Chápu. Raději než s člověkem, který by vás byl cestou schopen odstřelit kvůli dvěma velbloudům,“ řekl drsně Biggles. „Jestliže jsme tedy dohodnuti, nemá smysl ztrácet dál čas. Měli bychom si pospíšet.“ Vzhlédl k šerící se obloze. „Odlétáme zítra za úsvitu.“ Sklonil se dolů k Sekunderovi. „Rozuměl jste?“

„Ano.“

„Poletíte se mnou, ale celou cestu se budu rozmýšlet, zda vás nevyhodím ze stroje za letu.“

Sekunder zamumlal něco nesrozumitelného.

„Myslím, že všechno je jasné,“ uzavřel Biggles.

Bolzana vztáhl k Adrianovi ruku, ve které držel náhrdelník krále Ras Tenazzy. „Vezměte si to na památku,“ řekl.

„Díky,“ řekl Adrian. „Vezmu si ho rád, ale musím se vám přiznat, že nebudu na tohle ohavné místo a věci, které se tu seběhly, moc rád vzpomínat. Vždyť jsem se choval jako malý kluk.“

Tak krotce skončil nepříjemný případ, o němž byl Biggles zprvu přesvědčen, že má pramalou naději na úspěšné vyřešení a později se mu mnohokrát jevil jako obtížný a nebezpečný.

Zbývá dodat málo. Snad jen tolik, že Biggles v Anglii dost často hovořil o své touze vrátit se z vyhráté písčné trouby co nejdříve do vlídného Londýna, a na případ nemyslet. Teď konečně mohl se zapomínáním začít.

„Jemináčku, koukněte!“ zvolal Bertie, když se vrátili k letadlu. „Ve vodárně otevřeli kohoutky.“

Skutečně to tak vypadalo a všichni se stali svědky podivuhodného jevu. Dešťová voda z nočního přívalu konečně prosákla masivem dolů a řinula se z několika štěrbin ve stropě na podlahu jeskyně a také do jezírka.

„Můžeš si dát sprchu,“ doporučil mu zrzek.

„Já už si počkám,“ řekl Bertie. „Londýnská voda je lepší.“

„První příjemný zážitek se zdejšíím ovzduším,“ zavrčel Biggles. „Najednou je tu přijatelný vzduch.“

Brzy ráno se rozloučili s obchodníkem Bolzanou, který podle Bigglesova názoru představoval jedinou kladnou postavu celé té nechutné záležitosti. Vyjeli pak s merlinem na vyschlý písečný pás a zarolovali až k hrobce. Bertie s Gingerem pomohli Sekunderovi na palubu. Bylo mu sice stále nevolno, ale Biggles jej podezíral, že na tom není zdaleka tak zle, jak se tváří. Chlapík víc litoval sám sebe než toho, co udělal.

Merlin odstartoval, a protože nebylo důvodu letět do El Arigu, zamířil přímo do Siwy. Nad oázou zvanou Sluneční fontána Biggles slétl níže a zakroužil. V písku skutečně uviděli zčernalé zbytky malého letadla. Nepřistáli.

„S vašim prvním letadlem je vážně konec,“ obrátil se Biggles k Adrianovi. „Jistě chápete, že nemá smysl prohlížet trosky zblízka. Připočtete letoun ke ztrátám, které vám způsobil ten lotr. Nejsem kazatel, ale vaše nepochopitelná důvěřivost a neschopnost uznat názory lidí, kteří to s vámi myslí dobře, mně šla silně na nervy. Jak se na to díváte teď?“

„Už vím, že jsem byl hlupák, pane,“ řekl kajícně Adrian. „Příště si dám větší pozor.“

„To doufám,“ řekl Biggles.

„Je štěstí, že nejsi kazatel, starouši,“ ozval se zezadu Bertie. „Mohlo by tě napadnout zaletět si do nedaleké biblické země, kde se to kazateli jen hemžilo a já už nechci nikam, kde je vedro!“

Přistáli v Siwě. Sekundera vyložili z letadla tak, že se to spíš podobalo vyhazovu. Dokázal se již pohybovat a hýbal se skutečně rychle. Beze slova a ohlédnutí zmizel mezi houfem Arabů. Nikdy víc jej nikdo z účastníků výpravy nespátřil.

Zakrátko se dostali do Marsa Matruh a Biggles okamžitě odeslal zprávu generálu Raymondovi o tom, že se vrací do Londýna i s Adrianem Manderem. Starost jeho otce a Raymondova přítele o osud syna skončila. Zatímco mechanici tankovali benzín, dopřáli si muži menší občerstvení, a večer odstartovali. Přelétli Středozemní moře a Francii a pak je již uvítaly zelené břehy ostrovního království. Loučení s Adrianem proběhlo ve znamení jeho díků. Mladík slíbil, že je brzy vyhledá a spěchal za otcem.

Domů uháněli také Biggles, Bertie a Ginger, aby si co nejdříve užili koupele, převlékli se do teplejšího ošacení, a konečně si pochutnali na dobrém steaku. Druhý den ráno vyrazili do kanceláře ve Scotland Yardu. Biggles tam opustil své dva společníky, aby vyprávěli o africkém dobrodružství Algymu, a aby se pustili do dohánění nahromaděné práce, a sám se vydal za Raymondem, který při pohledu na jeho obličej poznamenal: „Vypadá to, že jste si užil sluníčka, Bigglesworthe. Škoda, že jste ho trochu nedovezl sem do Anglie. Trocha tepla by se nám docela hodila.“

„Slunce mám po krk,“ ušklíbl se Biggles. „Písku, zmijí a štírů také.“

„Posad'te se a povídejte,“ vyzval jej generál.

„Užil jste si,“ řekl Raymond, když Biggles skončil. „Nechod'te teď nikam daleko. Před chvílí volal generál Mander, že vám přijde osobně poděkovat za to, co jste udělali pro jeho syna. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby chtěl své díky vyjádřit něčím hmatatelnějším, než jsou slova. Nadšením se jenom rozplýval.“

„Spíš bych uvítal, kdyby Adrian dal na moje rady,“ řekl Biggles. „Vůbec se nevyzná v lidech a je tvrdohlavý jako mezek.“

V té chvíli cvakla klika, vstoupil generál Mander a s nataženou rukou spěchal k Bigglesovi. „Máte plnou pravdu,“ prohlásil místo pozdravu. „Slyšel jsem vás a plně se s vámi ztotožňuji. Adrian mi všechno vyprávěl a vás si nesmírně váží. Stejně mě potěšilo, jak se změnil jeho pohled na toho lotra

Sekundera. Věřil byste, že se mi dokonce omluvil za to, že nebral mé varování vážně?“

„Přestože nejsem kazatel, ledacos si ode mne vyslechl,“ řekl Biggles s mírným úsměvem, „Ale já jsem ho nezměnil. Váš syn dostal v poušti takovou lekci, na jakou v životě nezapomene.“

PŘIPRAVUJEME:

JOHNS – BIGGLES, ČERNÁ MASKA

OBSAH

1. Veliké moře písku
2. Ztratil se syn
3. Fata morgána
4. Zmije a jiné potíže
5. Trosečník ve skalách
6. Smaragdy a hadi
7. Adrian se nevzdává
8. Hrobka
9. Skála se řítí dolů
10. Strašně tvrdohlavý mladík
11. Adrianův bývalý přítel
12. Ginger je v nesnázích
13. Na tahu je Biggles
14. Sekunderova chyba
15. Návrat ztraceného syna

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A HROB KRÁLE POUŠTĚ

Z anglického originálu Biggles and the plot that failed
Edice Hrdinové vzdušných bitev 38

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Milan Fibiger

Překlad Pavel Kaas

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4 jako svou 693– (123.) publikaci.

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-98-8

BIGGLES NA INTERNETU

Informace o Bigglesovi v jazyce českém jsou nyní dostupné také uživatelům nejmodernější sdělovací a informační techniky – Internetu. Je na tom pozoruhodné, že iniciativa vzešla od milovníka Bigglesových dobrodružství, který si přezdívá Janisz a jenž se spojil s nakladatelstvím T&M a shromáždil řadu základních informací.

Soubor obsahuje:

Bibliografii českých titulů vydaných ve standardní řadě po roce 1989.

Úplný seznam původních vydání Bigglesových titulů v Anglii.

Ukázky knih a časopisů, které vycházejí v zahraničí.

Vývoj vydávání Bigglesových příběhů v českém jazyce, včetně charakteristiky nejdůležitějších nakladatelství.

Co nás v nejbližší době čeká.

Listárna.

Na čem se létalo.

Nejdůležitější hrdinové Bigglesových příběhů.

Soubor je na Internetu k dispozici od konce prvního pololetí 1998 a najdete ho pod značením:

Fly.to/Biggles

nebo na druhé adrese:

www.geocities.com/Area51/Zone/9479

HLEDEJTE!